

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İKİ DÜNYA ARASINDA

NİHAN SARI

İki Dünya Arasında
Nihan Sarı

CINIUS YAYINLARI

Babıali Caddesi, No. 14 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (212) 5283314 — (212) 5277982

<http://www.ciniusyayinlari.com>

iletisim@ciniusyayinlari.com

Kapak İllüstrasyonu: Nihan Sarı

Nihan Sarı

İKİ DÜNYA ARASINDA

BİRİNCİ BASKI: Kasım, 2016

ISBN 978-605-323-798-3

Baskı ve cilt:

Cinius Sosyal Matbaası

Çatalçeşme Sokak No:1/1

Eminönü, İstanbul

Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© NİHAN SARI 2016

© CINIUS YAYINLARI, 2016

Tüm hakları saklıdır.

**Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

.....

İKİ DÜNYA ARASINDA

NİHAN SARI

 Cinius Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nihan Sarı

Yazar ve illüstratör. Dokuz Eylül Üniversitesi animasyon ve illüstrasyon anasanat dalından mezun olduktan sonra aynı üniversitede animasyon ve kitap karakteri yaratma üzerine akademik kariyer yaptı. 2011 yılında birbirinin devamı olan *Tuhaf Yolculuk* ve *İssız Gezegen* isimli iki romanı yayınlandı. *İki Dünya Arasında* üçüncü romanıdır. Eşi ve oğluyla İzmir'de yaşamakta, bilimkurgu üzerine yazmaya ve çeşitli dergiler için çizmeye devam etmektedir.

*Anneme ve babama,
sevgiyle ve minnetle.*

- 1 -

Başka bir yerde, Dünya Gezegeni'nin dışında, aslında ona çok yakın, başka bir gerçeklikte, kuramların ve kuralların farklı yaşandığı bir gölge evrende, bilinmezlikte, belirsizlikte, yoğunlaşmış bir madde topluluğunun hemen ötesinde, bize göre karanlık, kendi içinde aydınlık, uyumla ve ahenkle varlığını sürdüren bir evrenin, bir gezegeninin, bir şehrinin içinde, bir bilim merkezinde, bir deney yapılıyordu.

- 2 -

Umut ve korku her zaman her yeredir.

Kar...ancak kar temizler tüm pisliği. Ancak o ayakta tutar seni, başı sonu belli olmayan savaş alanında, ölümün gerçekle hayal arasında yer aldığına ancak o inandırır. Buz grisi hava, tunç başlığı aşıp ciğerlerine dolarken, gerçeğin hayal olabileceğini fısıldar. Buz taneleri ruhunu, bilincini kaplar, ardından tüm bedenini sarar. Akıl oyun oynarken, ona katılmamaya zorlanırsın tüm iradenle. Tunç başlığın ardındaki gözler, bü-

yüklüğünü aklın sınırlarıyla tahmin edemeyeceğin, boşluğu tarar. Yüz binlerin içindeyken, milyarlarca yıl uzaktaymış gibi görünen yüz binleri izlersin. Zırhlı, eşinen atların sabırsızlığı hayalet devinimlere dönüşür. Nefeslerinin sıcak buharı buz perdesini eritir. O perdenin ardından, kehribar renginde, gizlenmeye çalışılmış birkaç saç teli savrulur. Cesur, açık sarı tellerin arasına karışan kızılar, tunç başlığın içindeki gözlerin yegane sebebidir nicedir. Gözler yavaşça kapanırken, tunç zırhın altındaki kalp, kar kristallerinin coşkusuna eşlik eder. Kimseye aldırmadan, altında ezildiği yükü taşıyacak kadar cesurdur. Gizlice yarışır heyecanlı, güzel ve yoğun kar taneleriyle. Kehribar rengi, cesur saç tellerine sarınır, cesur ve yükü ağır olan bir kalp.

“Onu korumalıyım, bana ihtiyacı var.”

“Padişah efendimiz sen çok yaşa.” dedi Acahan. “Yanındaki kızı Kehribar Sultan değil mi?” diye sordu Bağatur.

Mehmet düşüncelerinden sıyrıldı. “Onu korumalıyım, bana ihtiyacı var.” diye fısıldadı tunç başlığın ardından. “Neden bu kadar gözü kara olmak zorunda sanki?” “Ne dedin?” diye sordu Acahan. Mehmet’i duymamıştı. “Ona göz kulak olmalıyım Acahan.” dedi Mehmet dostuna. “Mehmet.” dedi Bağatur kar hücumunun altında. “Olmayacak duaya amin diyorsun. Durumun beni üzüyor. Kendini toplamalısın ve imkansızı istediğini bilmelisin. Duyulursa sonun iyi olmayacak.” Mehmet başını indirmeden gözlerini kapattı. Tunç başlığı iyi ki başındaydı. İyi ki savaş alanındaaydı. İyi ki karşısında kılıcını sallayabileceği bir düşman ordusu vardı. Bugün, dakikalar sonra, o kılıcı savuracak, içinde biriken, onu dermansız bırakan bu sevdanın üzerine tuz basacaktı. Onu gözünden ayırmayacaktı. Savaş meydanında yanıbaşında ol-

malıydı. Kehribar, padişah babasının yanında durmayacaktı, biliyordu. Kendini düşmanın tanıyamayacağı şekilde kamufle etmişti. Atını mahmuzlayıp ordunun içinde kayboldu. Başını çevirmeden onu gözleyen ve derin, çaresiz bir nefes bırakan babası kızını çok iyi tanıyordu. Erkek evladı olmadığı için imparatorluğun yönetimini bırakacağı kızını. Babasını canından çok seven ve söz dinlemeyen, dik başlı kızını.

“Onu rahat bırak Bağatur.” dedi Acahan. “Onun iyiliğini düşünüyorum.” diye cevap verdi Bağatur. “Kellesinden olacak. Gidişatı iyi değil. Bu sevdanın sonu yok, kendisini daha ne kadar yiyip bitirecek?”

Soru cevapsız kaldı. Zaten bir cevabın olmadığını üçü de biliyordu. Birbirlerini iyi tanıyordu bu üç yeniçeri askeri. Sekiz yaşında, Acemi Ocağı’nda ilk tanışmalarından sonra hiç ayrılmamışlardı çünkü.

Padişahın ordusu iki yüz bin kişiydi, düşman ordusu seksen bin. Düşman hükümdar, hangi akla hizmet bilinmez, padişaha ait bir beylikten haksız vergi aşırma cüretinde bulunmuştu. Oncacık, savaş tekniği ve teçhizat yoksunu ordusuyla, yedi denizin sultanının karşısına çıkmak iyi bir hükümdarın vasıfları arasında yer alamazdı. Ordusunu göz göre göre ölüme göndermek ancak bir aptalın işi olabilirdi.

İşaret topunun sesi duyuldu. Sağ ve sol kanatlardaki süvarilerin atları, ağızlarından buharlar çıkararak, donmuş toprağı eşelediler. Askerler padişaha, kumandanlara dua ederken, Mehmet tunç başlığının ardından Kehribar’a baktı. Mehter çalmaya, askerler yerlerinde duramamaya başlarken yalnızca onun sağlığı için dua etti.

Her savaştan önce, üç arkadaş birbirinden helallik alırdı. Sırt sırta savaşırlardı. Ama Kehribar, Mehmet’in gönlüne düş-

tü düşeli şartlar değişmişti. “Dikkat et.” demişlerdi Bağatur ve Acahan, Mehmet’e. “Sultana göz kulak olayım derken, emre karşı gelip asılmayasın. Bir askerin muharebe meydanında başına buyruk hareket ettiği nerede görülmüş?” Ama aşk işte, insana neler yaptırır? “Merak etmeyin.” demişti Mehmet dostlarına. “Ona zarar gelirse yaşamak bana yük olur. O yükü taşıyamam ama darağacında sallanırım.” Acahan gülümsemişti Mehmet’i dinlerken. Bağatur gözlerini devirmiş, bu sevdayı ve onun dostuna vereceği zararı tasvip etmediğini gösterircesine başını iki yana sallayıp, sessiz kalmıştı.

Süvarilere verilen emri bekledi Mehmet. Gözlerini Kehribar’a çevirdi. Sultan bedenini zırhın ardına saklamış, kadın başına savaş meydanında olduğu kimselere belli olmasın diye elinden geleni yapmıştı. Ona kalsa kendini saklamazdı ama orada bulunması bile mucizeydi. Babasına karşı şansını fazla zorlamamalıydı. Süvariler hücum geçip de ortalık hareketlenmeye başladığında Acahan’ın destek veren elini omzunda hissetti Mehmet. Kalın zırha karşın. Dostluk böyledir, dostun elini hissetmeye hiçbir şey mani olamaz. Acahan ile Bağatur, düzeni bozmaya yeltenen, bağışlanamaz yanlış yapan askeri korumak amacıyla etrafı kontrol ettiler. Ola ki birileri bu aşık adamı gammazlamaya kalkmasın diye. Mehterin davulu eskisinden daha güçlü, daha hızlı çalarken Mehmet kendini sakınmadı ve koşmaya başladı. Saniyelerin ardından birkaç sıra arkadaki bir askerin sesi ona eşlik etmekte gecikmedi. “Kaçıyor!” Dostlar yetişir, zor anlarda ve her zaman. Bağatur, daha ne olduğunu anlayamadan çenesine yumruğu yiyen askere, cevabı vermişti. Hatta birkaç da cümle kurmuştu onun için. “Bu meydandan sağ çıkmak istiyorsan çenenen kapat!” Olanlara şahit bazı askerler de Bağatur’un

şiddetli söylevinden nasibini almıştı. İyi insanlar bunu yapar. Bu işbirliğinde ortalığı yatıştırma rolü Acahan'ındı. "Dediğini yapar, meseleyi büyütmeyelim, canını seven bu adamı dinlesin. Onu durdurmaya cesaret edemem, bilesiniz." dedi ihtiyatlı rolü yaparak. Askerler, hınç dolu bakışlarını yumuşatmayan, çenesini ovuşturan yeniçeriye baktılar. "Meydanda arkanı kolla." dediğini işittiler. "Benim için düşmandan farkın kalmadı." "Güzel." dedi Bağatur. "Bu çok güzel."

Daha da hızlandı düzen bozan, asılması gereken yeniçeri. Gözünü budaktan ve Kehribar'dan ayırmadan. Elini kılıcından çekmeden. Kendini korumak değildi amacı, korumak zorunda olduğuna ulaşmasına mani olacakları engellemekti. Aşk adamın gözünü karartır. Önünde dağlar durmaz, cesaret işidir. Kimisi cesareti abartır, Mehmet gibi. Bir geçit töreninde, yasak olduğunu bile bile, gözlerinin onunkilere kilitlendiği anı unutamamıştır. Gecenin bir vakti, yalnızca yüksek statüdeki saray mensuplarına, padişahın şehzadelerine, sultanlarına hizmet eden, eşsiz eserlerin, kitapların ve yazmaların, minyatürlerin, çevrilen yabancı eserlerin bulunduğu kütüphanenin civarında dolaşırken yaşadığı heyecanı. Unutamamıştır. Zekiyseniz içinizdeki cevheri, kömüre dönüştürmek acı verir. Mehmet'in çok ufak yaşta çevresini ve annesini şaşırtan zekası gizemini taşıyamamıştı. İyi de olmuştu, saklı kalamazdı. Babası yoktu, yaşadığı çağa ve şartlara, halktan kadınlara verilen haklara yakışmayacak kadar derin öngörülü, akıllı bir annesi vardı. Bir de Mehmet. Öğretmeye başladı annesi işte o zaman. Gece, gündüz, mum ışığında, ayazda karda, baharda yazda. Elinden geleni yaptı ama yetemeyeceğini anladığı zaman oğlundan vazgeçmeye razı oldu. Annesinin onu, sarayın yeniçeri ocagina göndermeyi istediğini bilemedi. Bir gün,

küçükken, daha sekiz yaşında, padişahın askerleri onu alıp götürene kadar. Ağlamıştı. Annesine kızmış, onu anlamamıştı. Kim yavrusuna bunu yapardı. Kireci dökük evin tahta kapısının önünde, onları izleyen askerlere meydan okurcasına bakan küçük Mehmet anlamıştı annesine son kez sarılıyor olduğunu. Birbirlerini çok seveceklerdi, söz vermişlerdi. Bu onun iyiliği içindi, geleceği için. Sımsıkı sarılmıştı annesine ve annesinin razı edemediği kalbine. Askerin atı yavaş yavaş yol alırken o, göremeyene kadar bakmıştı annesine. Onun istediği adam olup dönecekti. Diğer çocuklarla ilk gecelerini geçirecekleri yatakhane, uyuması için gösterilen yatakta korkuyla dönüp durmuştu. Sekiz yaşındaki çocuklar korkarlardı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışmanın güç olduğunu anladığı geceydi o. Sağındaki yatakta bulunan karartı kıpırdamış, “Al!” diye fısıldamıştı. Mehmet’in burnunu, yaşadığı sürece unutmayacağı şeker kokusu doldurmuştu, akide şekerinin kokusu. Çok düşünmüştü Mehmet. Sonunda yatakhane arkadaşının avucundaki şekeri alıp, akan burnunun parlattığı dudaklarına götürmüştü. “İyi misin?” diye sormuştu Acahan ilk kez ve son kez olmayacaktı. Soldaki yatağın karartısı konuşmuştu aynı anda. “Hadi uyumaya çalış, sabah daha iyi hissedeceksin, eskisi gibi olacaksın.” demişti Bağatur’un sesi. İşte dostluklar böyle başlar.

Kehribar’ı gördüğünde sarayın kütüphaneye açılan bahçesi karanlığın kontrolündeydi. Göz göze gelmeye cesaret ettiği sultanı ikinci kez görüşüydü. Kütüphanenin iyiliksever, halden ve zekadan anlayan yaşlı görevlisi, asılmayı göze alıp bilgiye ve öğrenmeye hevesli delikanlıya hayır diyememişti. Mehmet işi olmadığı nadir zamanlarda, gece yarısından sonra, kimselerin orada okuduğunu bilmeyeceği saatte,

kütüphaneye gelir, önce kendisine okuma yazmayı öğreten annesine dua eder ve iki üç saat okurdu. Kader işte. O saatte Kehribar'ı Mehmet'e gösterecekmiş ki zamanla işbirliği etmişti. Kader ile zaman işbirliği ederse nelerin olacağını kimseler bilemez. Ancak akıllılar fark eder onların uzayda yan yana durduğunu. Mehmet olduğu yerde bekledi. Beş altı kitabı mutlulukla kucağında taşıyan Kehribar'ı gözden kaybolana kadar izledi. Kalbinin çarpışı onu hayrete düşürdü. Derin bir nefes alarak kütüphanenin Osmanlı desenleriyle bezeli büyük, ahşap kapısından içeri girdi. Yaşlı kütüphaneci, zeki işbirlikçisini görünce gözleriyle gülümsedi. "Hoş geldin oğul." dedi. "Geç otur, benim yaşlı hanım sana bir şeyler gönderdi. Ye, iç, oku." Mehmet her zamanki ağırbaşlılığıyla gülümseyerek karşılık verdi. Fakat o gece ak sakallı, ak sarıklı kütüphaneciyi kaygılandıran bir şey daha yaptı. "Kehribar Sultan mıydı giden?" diye sordu. Çok sessiz sordu ama gece işte. En ufak sırları bile saklar, bir o kadar da zorlanır bunu yaparken. Gece konuşulanlara dikkat etmek gerekir. Yaşlı adamın tecrübeli gözlerinden binlerce düşünce geçti. "Gözlerin parlıyor evlat." dedi Mehmet'e. "Dikkat etmelisin. Bu ışıltı hayra alamet değil." Anlamıştı Mehmet. Ses etmedi. Gözlerini indirip masasına ilerlerken yaşlı adam arkasından konuştu. "Sultanımın ilgisini en fazla astronomi, matematik, bilim ve sanat kitapları çeker." Heyecanını bastırmaya çalışan, gözleri ışıldayan delikanlının ardından kaygıyla baktı. Kehribar Sultan'ın önünde uzun vakitler geçirdiği raflara doğru hızla ilerliyordu Mehmet. "Kehribar Sultan her gün ve gece gelir mi?" diye sormayı da ihmal etmedi. Cesaret ile gece savaşıyordu. İma dolu bakışlar attı yaşlı adam delikanlıya. "Benden bu kadar diyordu." bakışları. Mehmet ses etmedi. Değerli işbirlikçisine hak

veriyordu. Fazlasını yapmıştı onun için. Sorusunun cevabını kendisi öğrenecekti. Zor olmazdı. Söz konusu aşksa, beden en ağır yüklere dayanırdı. Kütüphaneci kaçamak bakışlarla irfan dolu genç adamı izledi. Allah yardımcın olsun diye aldı en derin nefesini. Gülümsedi.

* * *

Oradaydı Kehribar, uzakta. Bütün o kargaşa sırasında sultandan bir anlığına gözlerini ayırdı. Gri kış havasında zırhlı atların nefesinin, vücutlarından yükselen buharın arasında kalmıştı. Nereden geldiğini anlamadığı yoğun buhar tunç başlığının arasından girerken başını çevirdi. Şansın ne zaman geleceği belli olmaz. Şans yolunu şaşırmıştı, iyi olmuştu. Anlık kargaşada süvarisini taşımaya hevesli olmayan bir at şaha kalktı. Süvarisi düşerken zafer kazandığını zannetse de boşunaydı. Yanlış yerde ve zamanda başkaldırmıştı. Hareketsiz süvariye baktı Mehmet, durmadı. Atın dizginlerini kavrayıp, üzerine atladı. İlerideydi sultan, hem de çok. At sağrılarına yediği mahmuzlarla fişek gibi atıldı. Yaman bir askeri taşıdığını anlamıştı. “Bekle beni.” diye geçirdi içinden dörtnala giderken. Duyabilseydi bekler miydi, merak etti. Padişah babası ve o kadar asker varken Kehribar’a göz kulak olmak kendisine mi kalmıştı? Elinde değildi, bunu uzun süre önce anlamıştı. Ne arıyordu sanki savaş meydanında? Otursaydı ya babasının sarayında. Bunları düşünürken yetişti Kehribar’a. Yanındaydı artık. Düşmana erişmeye az kalmıştı ve atları başa baştı. Umurunda değildi, atını onun atının yanında sürecekti. Kehribar başını çevirip ona baktı. O da Kehribar’a, hiç çekmedi gözlerini. Fazla cesaret deliceydi.

Gri, karlı, puslu gökyüzünden inmeye başladı oklar. Süvariler atlarını durdurmuşlardı. Kendi atını dizginleyip Kehribar'ın atınıninkini de tutuverdi. İki at yan yana durdular. Kehribar askere bakıyordu, hareketini anlamlandıramamıştı. İkisi aynı anda, gözlerini birbirlerinden ayırmadan, ok yağmuruna karşı kalkanlarının altına sindiler. Saldırı bitince, Kehribar sorgulayan bakışlarını askerden çekip atını mahmuzladı. Mehmet durur mu? Arkasından atıldı. İki ordunun atları karşılıklı ilerliyordu. Kar insanoğlunu engelleyemiyordu. Ne kadar hızlı, isli, puslu yağarsa yağsın. Şiddetini ne kadar arttıırırsa arttırsın. İki ordu hızlandıkça o da daha hızlı bastırıyordu. Binlerce yılın tecrübesini o yaşamamıştı sanki. Daha güçlendi. Sonunda kar taneleri ve iki ordunun atları birbirine girdi. Kış kendini geri çekti. İnsanoğlunun hiddetinden korktu. Yıllarca, gelecektekilere anlatılacak bir hikayeyi engellemek kara kışı bile alıkoydu. Kılıçlar çekildi ve havayı coşkuyla kestiler. Acı çığlıklar ölümü sevindirdi ve Mehmet, içindeki Kehribar'a zarar geleceği korkusunu yenemeyerek, düşman askeriyle dalaşa girdi. Kılıcı düşmanın zırhını deldi ve asker ruhundan kara bir kış günü ayrıldı. Kehribar'a baktı, kılıcını ve atını ustaca kullanışına. O narin bedeninin gücünü ne kadar daha koruyabileceğini düşünerek savaşmaya devam etti. Birkaç düşman askerini kılıçtan geçirdi. En az kendisi kadar gözü kara atı dizginlerini zorlarken uzaktan dört nala, Kehribar'ı hedef alarak, ilerleyen düşmanı gördü. Kara yüzü zırhının altından bile belliydi. Kehribar'ın erkek olmadığını anlamıştı çünkü sarı-turuncu renkteki saç tutamı, tunç başlığının altından çıkmış, salınıyordu. Mehmet deli atı mahmuzladı. Düşman askerinin, Kehribar'ın saç tutamına uzanan elini hınçla doğradı. Asker acı içinde atından düşerken, diğerleri

saldırmaya başladılar. Bir tutam saç sırrı ortaya çıkarmış, onu yok etmek isteyenlerin iştahını kabartmıştı. Padişah kızı olduğunu bilseler. Bu daha kötüydü. Sarı-turuncu tutam bir kılıç darbesiyle salınarak yere düşerken, Kehribar sol kolunda bir yanma hissetti. Başı dönüp gözleri kararmaya başlayınca yarasının ağır ve derin olduğunu anladı. Dayanmaya çalıştı, sol tarafa yığılırken yavaşça, kar taneleri yüzüne hücum etti. Biri onu kucakladı. Gözleri kapanırken kaderini belirleyecek olanın yüzünü gördü.

Kar aşka saygı gösterip durdu. Kehribar saray hekiminin ilacına, merhemine tepki verircesine gözlerini araladı. Saçları soğuk terden ıslanmış, titreme tüm vücudunu sarmıştı. İyi hissetmeye, gücünü toplamaya çalıştı. Yarası ateş gibi yanıyor, sızlıyordu. “Kendinizi yormayın.” dedi saray hekimi fısıltıyla. “Ne kadardır buradayım?” diye sordu Kehribar. “Az.” diye cevap verdi yaşlı hekim. Onu konuşturmak istemiyordu. “O, nerede?” diye sordu Kehribar. Babasının çadırındaydı. Etrafında dört-beş saray hekimi, iki-üç hizmetli kadın vardı. Yanıbaşında yaşlı hekim. “Sizi buraya getiren asker.” diye konuştu yaşlı hekim. Çadırın kapısında bekleyen nöbetçilere işaret edince bir hareketlenme oldu ve tanıdık bir çift kah-verengi göz kısa sürede karşısında belirdi. Yaşlı hekim gözlerini askere dikti. Kehribar Sultan’a bakması yasağı delmesi demekti. Ağzını açacakken Kehribar işaret etti. Hekimler ve kadınlar uzaklaştı. “Anlat.” dedi Kehribar askere bakarak. “Yaralandığınızı görünce, sizi kendi atıma alıp buraya getirdim.” dedi Mehmet. Gözlerini kırpmadan, nefes almadan, cesurca. Kehribar sessizliğini bozmadı. “İyi olacaksınız hanımım.” dedi Mehmet. “Sizin için dua edeceğim.” Sessizlik bozulmadı, nöbetçilerden biri Mehmete işaret etti. Mehmet anladı.

Çadırdan ayrılırken kendisine uzatılan altınlarla dolu keseye ve uzatana göz ucuyla baktı. Ses etmedi, tenezzül etmedi. Hala sürmekte olan muharebeye katılmak üzere ilerledi. O gün savaş meydanındaki performansını hiçbir tarih kitabı yazmadı. Mutluluğuna, aşkına, coşkusuna, kanının ve kalbinin hızına kimse yetişemedi. Gün bitip, düşman ordusu beklenmedik şekilde meydanı terk ederken iki dostunun sağlığına, sağsağlim kavuşabilmelerine duacı oldu. Anlattı onlara, ufak yaraları sarılırken. Uykuya dalınadan söyledikleri iki arkadaşının sırtıtmasına neden oldu. “O meydana gider, şimdi bir bu kadar daha savaşırım.” “Görebiliyorum.” dedi Acahan. “Yaparsın.” dedi Bağatur.

- 3 -

Mavi saçlı doğması yeterince ilginçti. Doğum anında doktorun yüz ifadesi, annesi için beklenmedik gelişmelerin habercisiydi. Annenin ve dünyaya henüz merhaba diyen kızının hayati tehlike taşımaması güçlü bir teselliydi aslında. Bebek kucaklarına verildiğinde, anne ve baba tarifsiz coşkularına eşlik eden merak hissiyle doktora baktılar. “Saçlarının rengi....ilginç....gerçekten.” diyebildi doktor. “Meslek yaşamımda böyle bir vakayı ilk kez görüyorum.” Cevabı yeterli bulup tatmin olmayan çift gözlerini doktordan ayırmadan beklediler. Uzun, upuzun saniyeler boyunca. Uzun, upuzun saniyeler, heybetli dakikalarla yarışacak cinstendi. “Evet.” dedi doktor. “Bir dizi tıbbi ve bilimsel araştırma yapacağız. Bizi tatmin edecek sonucu bulabiliriz umarım.” Birkaç yıl geçti, pek çok test yapıldı. Sonuçlar hep normal çıktı. Hatta

ancak bu kadar normal olabilirdi. Sonunda fatura sorunlu insan-doğa ilişkisine kesildi. Çevre kirliliği, kimyasal maddelerin ve olumsuz etkilerin artması, savaşlar, silahlar, suların kirlenmesi, gdo'nun etkileri baş şüpheli ilan edildi ki bu da normaldi. Annesi ve babası ilahi bir hediye olarak kabul ettikleri kızlarına, rengi değişmemekte kararlı olan saçları nedeniyle Mavi adını uygun gördüler. Gerçi saçların turkuaza yakın nefis mavi rengi, durumun biraz garip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ama Mavi güzel bir isimdi.

Mavi insanlara aldırmamayı küçük yaşta öğrendi. İnsanların, saçlarının renginin orijinal olduğunu öğrendikten sonra, ismin nedir sorusuna verdikleri tepki bunun en belirgin sebebiydi. Koltuğunda gerindi. Ağzındaki kalemi çiğneyerek, ki bunu yaptığını fark etmemişti, ellerini ensesinde birleştirdi. Mavi saçlarını ensesinde evirip çevirip topuz yaptı, kahküllerini düzeltti. Gri gökdelenlerle kaplı şehirde, adet olduğu üzere, gri bir gökdelenin üst katlarında konumlanmış küçük dairesinin kırmızı tuğlalı duvarındaki pencereye kaydığözleri. Uzun saniyeler boyunca gökyüzünü izledi. Belirginleşmeye başlayan kızıl renk dikkatini çekti. Öyle günlük, bilindik, alışılmış kızılık değildi bu, yoksa dikkatini çekmezdi. Hafiften yağmur atıştırmaya başlamıştı. Koltuğunun ucuna kayıp kollarını çalışma masasına dayadı. Aylık bilim ve moda dergilerine, yeni çıkacak üç bilimkurgu, iki romantik içerikli roman kapağı için yaptığı çizimleri hızla kontrol etti ve her biri için gönder tuşuna tıkladı. Gece boyunca çizim yapmasının etkisiyle kızaran gözlerini ovuşturdu ve bir anda ağzındaki kalemi fark etti. Koltuktan kalkarken kalemi çalışma masasının üzerine fırlattı ki kalem tarihe, küfreden ilk kalem olarak geçti. Kırmızı tuğlalı, yüksek

pencereli duvarları olan evinin büyük sayılabilecek salonu; giriş holü, açık mutfak ve çalışma alanı olarak ayrılmış bölümlerle yekpareydi. Yatak odası, tuvalet ve banyoya beraber tamamlanmış olan bu evin saklanması gereken sırları vardı. Bu ev bir Üstü, gizli, önemli bir topluluğun üssü. Mavi'nin de üyesi olduğu topluluğun Dünya Gezegeni'nin de içinde bulunduğu sistem ile ilgili hayati sorumlulukları vardı. Ev, önemli görevleri olan takım üyelerine kolay yoldan madde transferi sağlıyordu. Mutfaktaki su ısıtıcısına bir miktar su ekledi ve hazır kahvesinin paketini yırtıp içindekini kartanesi motifleriyle süslü büyük fincanına boşalttı. Çok içiyordu, azaltmalıydı. Tişörtünü ve robot desenli pijamasını çıkartıp katladı ve beyaz kanepenin yanına yerleştirdi. Fazla vakti yoktu, işlerini en kısa zamanda halletmeliydi. Isıtıcıdaki suyun kaynama noktasına ulaşma çabaları kulaklarına eşlik ederken kot pantolonunu ve botlarını giyindi. Lacivert-siyah tonlardaki uzun kollu tişörtünü ve eski görünümünü sevdiği belli belirsiz tonlardaki gri-yeşil deri montunu sırtına geçirdi. Saçlarının topuzunu yeniledi ve siyah sırt çantasını omzuna astı. Kırmızı tuğlalı duvardaki barok tarzı siyah çerçeveli aynadaki yansımasına baktı. Kahverengi gözlerine ve küçük ama biçimli dudaklarına. Allah vergisi kırmızı yanaklarına ki kan damarlarının deri yüzeyine yakın olmasından başka bir nedeni yoktu bunun. Yaşadığı hayat hareketliydi. Peki, tamam zordu. Aksi olsaydı topuklu ayakkabılar, dekolteli buluzlar giyinip ışıltılı küpeler de takabilirdi. Belki ne kadar güzel olduğunu kendisinin haricindeki insanlar da fark ederdi böylece ama topuklu ayakkabı ve küpelerle hızlı koşamazdı. Silah kullanamazdı. Gerektiğinde savaşılamazdı. Bilimkurgu ve fantastik romanlardaki, çizgi romanlardaki kadın kahra-

manları düşünüp sıırıttı. Çizerlik haricinde gözlerden uzak ikinci bir hayatı vardı. Sahip olduğu tek gariplik mavi saçları değildi. Kuarkları görüyor ve onları avlıyordu. Bu durumda da mavi saç olayı gayet normal kalıyordu. Kahvesini hazırladı ve şeker kullanmadı. Mutfak tezgahına dayanıp bir yudum aldı ve bir salon, bir mutfak evine şöyle bir göz gezdirdi. Salonun ortasındaki büyük, kare, yere yakın sehpanın ortasındaki sanat, çizim ve bilim kitaplarına baktı. Dünya'yı etkileyen ekonomik, siyasi, teknolojik gelişmelerin ayrıntılı yer aldığı gazetelere. Haberleri, gelişmeleri internetten de takip ettiği oluyordu, mecbur kalırsa. Gazete, dergi almaya devam ediyordu. Kağıda dokunmayı seviyordu. İnsan, fıtratı gereği doğal olana, gerçek olana ihtiyaç duyuyordu. Kağıda dokunmak, onun bilinçaltında, doğala yakın olmak demekti. Toprağa, bitkiye, yağmura, taşa, kara dokunmak olmadan insan, insan olduğunun farkına varamıyordu. Yaşadığı çağın tüm bu ayrıcalıklardan ne kadar uzak olduğunu düşündü. İnsan ırkı için geri dönmek çok zordu. Dünya'yı yöneten şirketler buna izin vermeyeceklerdi. Kahvesinden bir yudum daha alırken tekrar gökyüzüne baktı. Göğün kızılığı ağırlaşmış, yağmur hızlanmıştı. Hızlı yağmura kelebek sürüleri karışmıştı. Normal kelebekler, şiddetli yağmurun içinde uçmazdı. Bu eve ilk taşındığında iki ev arkadaşı daha olduğunu biliyordu. Zamanın ilerisinde, gelecekte yaşayan, aynı evi, çağına uygun üç farklı dekorasyonuyla kullanan, görevde olmadıklarında birbirlerinden bağımsız dolayısıyla da aynı evi zaman farklılığından dolayı, rahatça, bireysel kullanabilen ev arkadaşları. Ev kendini herkese göstermezdi. Evi ilk kez gördüğü günü düşündü. Her şey topluluk tarafından hazırlanmıştı. Mavi'yi eve götüren emlakçının evin varlığından bile haberi yoktu. Ev

ya bilinçaltında kaybolmuş ya da dikkatsiz bir anında eline düşmüştü. Belki de unutkanlık sorununa neden olan bir sağlık problemi vardı. Bunları düşünürken ellerini ovuşturarak mavi saçlı müşterisine yol verdi. Adam müşteri kaçırarak cinsten biri değildi. Hele böyle rahat ikna edilen, zorlamayan, uysal müşteri son zamanlarda rastlanılmayan türdendi. “Tam bana göre.” dedi Mavi ve adam memnuniyetle gülümsedi. “Neden-se.” dedi yüzünü buruşturarak. “Bu evden hiç haz etmiyorum. Adlandıramadığım bir garipliği var, huzursuz edici. Elimden çıktığı için mutluyum.” Gülümseyerek ekledi. “Umarım uzun süre oturursunuz. Buraya müşteri aramak zorunda olmak beni geriyor.” Mavi, sesini çıkarmadan hafifçe gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı. “Kapıdan çıktığın anda evi unutacaksın, rahat ol.” diye düşündü. Adam rahatladı, sevindi, bir keriz bulduğu için kendince zafer mırıltıları çıkardı ve anahtarları Mavi’nin avucuna sıkıştırarak ticarethanesine yollandı. Mavi pek sevdiği dairesine üç günde yerleşti. Pencerelerden birinin önüne beyaz çalışma masasını ve turuncu koltuğunu yerleştirdi. Açık gri renkteki büyük, yumuşak, rahat L kanepesinin üzerine birkaç yastık koyup ortaya, beyaz, sade halının üzerine büyük, alçak, kare bir sehpa yerleştirdi. Sehpanın üzerine kitaplarını, dergilerini koydu. Mutfığa ihtiyacını rahatça karşılayacak mutfak eşyalarını düzenlice istifledi. Yatak odasına sade bir yatak atıp etrafını yıldızlar gibi görünen nokta ışıklarla çevirdi. Sade dolabına kıyafetlerini astı. Evi çok sevdi.

Gökyüzünün kızıl rengi yoğunlaşıp yağmur hızlanınca ters giden bir şeylerin olduğunu anladı. Kızılık ve yağmur azalmıyor artıyor, manzaraya kelebek sürüleri dahil oluyordu. Ekosistemde meydana gelen aşırılıklar ve bozulmalar

bir süre sonra yoluna girmezse acil toplantıya ihtiyaç oluyordu. Kahvesini mutfak tezgahının üzerine bırakıp açık gri renkteki atkısını boynuna doladı. Hızla yürümeye başladı ve salonun ortasında tıpkı bir hayalet gibi gözden kayboldu. Üs'teki madde transferi gerçekleşmişti. Olanlara şahit olan biri Mavi'nin yok olduğu anda görüntünün dalgalar halinde yayıldığını görebilirdi.

- 4 -

Ben bir hayaletim. Yani şu durumda öyle olmam gerekiyor. Çünkü yaşadığım evin içinde, kırmızı tuğlalı duvarın üzerindeki siyah çerçeveli barok ayna öyle söylüyor. Dumansı, gri-beyaz, titreyen, uçuşan siluetimi bana yansıtıyor. Görüntüm gibi geçmişim de bir hayalet için uygun. Daha iyisi olamazdı. Hatırlamıyorum, bir geçmişim var mı yok mu bilmiyorum. Kendimi birkaç ay önce bu gri gökdelenin, gözlerden uzak bu dairesinin kapısının önünde buldum. Giriş kapısı açıktı ve ben eşikte, uçuşan bedenimin yarısı dışarıda, yarısı içeride yatıyordum. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendinize gelirsiniz - ki bu kısım zordur - bir süre ne olduğunuzu, kim olduğunuzu, nerede olduğunuzu anlayamazsınız. Şanslıysanız sorularınızın cevaplarını bulmanız kısa sürer. Sürmese de er geç ait olduğunuz zamanı ve uzayı algı-larsınız. Benim durumum daha farklı. Nereden geldiğimi, buraya nasıl geldiğimi, kim olduğumu hiç hatırlayamadım. Eve yerleştiğim doğru, onun eşğinde uyanmışsam bir bağımız olmalı. Başka çarem varmış gibi. Birkaç önemsiz eşya dışında ev boştu. Belki de hatırlayamadığım geçmişimde hep

buradaydım ve hep hayalettim. Eğer bu evle bir bağım varsa yani burası benimse ve böyle boşsa hayalet olduğum gerçeği sağlamlaşıyor. Hayaletlerin eşyaya ihtiyacı olmaz. Ben böyle bir bağlantı kurdum, size uyar uymaz, bilemiyorum. Geçmişimi ya da kim olduğumu bilmiyorum ama garip bir sırrı paylaşmak isterim. Her konuda bilgim var. Bir hayaletin ne olduğu, ne olmadığı örneğin. Ya da yağmuru biliyorum. İnsan, doğa, kaos, entropi, gemiler, uzay, çocuklar, dondurma, kelebekler, gezegenler, karıncalar, defter, kalem, ayna, elma, kavramlar, nefret, aşk, mutluluk aklınıza ne gelirse bilgi sahibiyim. Bunlara matematik ve fiziği, sanat ve psikolojiyi katsam inanır mısınız? Bir şeyi fark ettim. En çok kitapları seviyorum. Çok okuyan bir hayalettim belki de. Yani kitapları seviyorsam ve her konuda fikir sahibiysem. Oldukça da çok boş vaktim varmış, şimdi olduğu gibi. Kendimi kapı eşiğinde bulduktan bir hafta sonra ancak toparlayabildim. Sonrasında, birbiriyle münasebeti en alt seviyeye çekmiş insanoğluna yakalanmamaya çalışarak, şehri keşfetmeye çalıştım. Hayaletlere inananlar vardır mutlaka. İnansınlar ya da inanmasınlar insanlara görünmek beni rahatsız eder. Rahatına düşkün bir mizacım var. Hayalet olsam da yalnız kalmaya, keşmekeşin hızla arttığı bu gezegende, bana ait olan bir sığınağa başımı sokmaya ihtiyacım var. Kendimi dört duvar arasına sokma ihtiyacım hayalet oluşumdan mı kaynaklanıyor, çözemedim. Evet insan ırkına görünmek istemediğim doğru ama kendimle kalmak için bu gökdelenin gözlerden ırak dairesine sığındığımı hissediyorum. Kimlerden ya da neden, bilemiyorum. İşte o kısım muamma. Kitapların arkadaşlığından hoşnut olduğumu söylemiştim. Önceki hayatımda onlarla epey haşır neşirdim. Bunu fark ettim.

Gri gökdelenler şehrinde, hem de benim gökdelenimin üç blok ilerisinde bir kütüphane buldum. Kırmızı tuğladan duvarları, kestane ağacından kapısı, etrafındaki çam ve meşe ağaçlarından oluşan ufak ormanıyla dokunulmamış bir alan, bir hazine gibi göründü gözüme. Evet gidiyorum ona. Kırmızı tuğlalı duvarlarını görmek beni mutlu ediyor. Sakin zamanları tercih ediyorum. Yoğun yağmur yağdığı günler benim için müsait. Çünkü insanlar böyle zamanlarda evlerinden ya da işyerlerinden çıkmak istemiyorlar. Halbuki ben onlardan biri olsaydım yağmurda dolaşma fırsatını kaçırmazdım. Yağmuru hissedebiliyorum, onun gri, dumansı vücuduma değişti beni mutlu ediyor. Bulunduğum çağın insanların hayalet görünce korkacaklarını sanmıyorum. Korkmak istiyorlarsa aynaya bakmaları yeterli. Demiştim ya, tek esirgediğim özgürlüğüm. Özgürlüğüme zarar gelmesi işime gelmez. Bu nedenle kütüphaneye giderken yağmurlu günleri ve insanların az olduğu, tenha, dingin sabah saatlerini tercih ediyorum. Erken sabah kalabalığından sonraki sabah saatlerini. Hayaletlerin kapıyı kullanmak zorunda olduklarını zannetmiyorum, belki pencereyi. Dairemin kırmızı tuğlalı duvarlarından çıkıp gökyüzünde süzülüyorum genelde. Zannettiğiniz gibi durduk yerde geçmez duvarlardan hayaletler. Hop diye yok olmazlar. Kuarklarına ayrılırlar, ben de öyle yaptım. Parçacıklarım duvardan süzülüp yağmura karıştılar. Ben yaramaz bir bulut misali atmosferde süzülürken yağmurun tadını çıkardım. Dakikalar sonra kütüphaneye doğru hızla inişe geçtim. Kütüphaneyle maceram böyle başladı. O gün neler oldu inanamazsınız. Kötü değildi, garip ama güzeldi. Meşe Palamudu Kütüphanesi'nin kestane ağacından kapısını kullanmak işime de aklıma da gelmemişti o

gün. Kuarklarıma ayrılmış ve görme duyularının ilgi alanına girmemiş olsam da bir hayaletin yapması gerektiği gibi bina-
nın en تنها kısmından içeri girdim. Arka taraflardaki, zi-
yaretçilerin uğramayacağını düşündüğüm bir raf sırasının
arkasındaydım. Haliyle geniş salonda ses çıkmıyordu. İnsan-
lar ahşap masalarda, şık masa lambaları onlara eşlik ederken
işlerini hallediyorlardı. Okuyor araştırıyorlardı. Beni fark
edeceklerini sanmıyordum. Kuarklarımı ve geriye kalan tüm
parçacıklarımı birleştirdim. Kitapları incelerken on dakika
geçmiş olabilir. Daha fazla değildi. Biri sordu, nazik, dingin,
güzel tonlu sesin sahibi. “Hangi kitabı arıyorsunuz?” Telaş ve
şaşkınlıkla arkama baktım. Açıkçası dönmek için tüm cesa-
retimi toplamıştım. Gelin bir de bana sorun. Düz, uzun, siyah
saçları, lacivert gözleri ve kırmızı rujuyla karşımda duruyor-
du. Gülümsüyor ve bana bakıyordu bu genç hanım. Beyaz
yüzü masumiyetin simgesi gibiydi. Koyu mavi renkteki kot
gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Siyah
pantolonu ve hafif topuklu siyah ayakkabıları vardı. Gayri-
ihtiyari arkama baktım. Benimle mi konuşuyordu, anlama-
lıydım. Meşe Palamudu Kütüphanesi’nin bu gizemli, gözler-
den uzak köşesinde ikimizden başka kimse yoktu. “Benimle
mi konuşuyorsunuz?” diye sordum, Bundan emin olduğum
halde, çekinerek. “Evet.” dedi kız. Tüm yüzü ve gözleriyle
gülümsüyordu. Kendimi tutamadım. Ani ve şaşkınlık dolu
bir gülme sesi yükseldi dumansı bedenimden. “Sizi korkut-
madığıma sevindim.” dedim toparlanarak. “Siz mi?” diye
sordu kız. Şaşıрма sırası ondaydı. “Siz kimseyi korkutamaz-
sınız. Hem sizden neden korkayım?” Rafların arasındaki
kitaplara göz gezdiren kıza bir süre baktım. Anlamlandır-
madığım bir his içindeydim. “Yani.” diye devam ettim. “Be-

nim bir hayalet olduğumu fark etmiş olmalısınız. İnsanların beni görmesini istemem çünkü onlar hayaletlerden korkuyorlar. Ben de bir hayalet olduğum için düşündüm ki...” Cümlemi tamamlayamadım. Nasıl yapabilirdim ki? Genç hanım kaşlarını kaldırmış, lacivert gözlerini açmış, gülümseyerek beni süzüyordu. İfadesinin arkasından nasıl bir açıklama çıkacağını düşünüyordum. Sessizlik kısa sürdü ve o raflara döndü. Eski, çok eski, acı kahve renkte bir kitabı, sırasından çıkarıp iki eliyle sıkıca tuttu ve bana döndü. “Bir hayalet olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu. Yüzünde beliren ifadeyi anlamlandıramadım. Bir süre daha konuşmadık. “Öyle diyorsanız.” dedi fısıltıyı andıran sesiyle. Beni ne sanmıştı ki? Diğer insanlar tarafından görülsem, çılgılığı basıp kaçarlardı. Bu genç hanım benim bir hayalet olduğumu farketmemiş miydi yani? Sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. “Alın.” dedi elindeki eski püskü kitabı bana uzatarak. “Bu kitabı okumalısınız, size bunu öneririm.” Temkinli olmalıydım, ona yaklaşmak istemiyordum. Bedenimden ayrılan ufak bir parça, bulutumsu görünen, kuark topluluğu kitabı sararak hareketlendirdiler. Kitap onun ellerinden ayrılarak bana doğru yavaşça ilerledi. Onu koltuğumun altına sıkıştırdım. “Meşe Palamodu Kütüphanesi’nin en sevdiğim kitaplarından birisidir.” dedi kitaba bakarak. “Eski kütüphanenin en güzel kitaplarındandır.” Ona gülümseyip kararsız birkaç adım attım. “Gitsem iyi olur.” dedim, kitabı işaret ederek. Başını hafifçe eğip bana gülümsedi. Kuarklarıma ayrılıp yok olurken ona dönerek sordum. “Kimsiniz?” Soruyu bekliyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Burada çalışıyorum.” dedi. Cevabı bu kadardı, anlamamı bekliyormuş gibiydi. Arkasını dönüp uzaklaştı. “Evet.” diye mırıldandım düşün-

ceyle. Yok olmaya devam ederken eve dönmek üzere hızlandım. İçime anlamlandıramadığım bir hüznün peyda olmuştu.

- 5 -

Yaşayan bilir aşkı. Kalp laftan anlamaz, söz dinlemez. Kalbi aşık olan beden her gün yeniden doğar. O bedenin karşısında dağ duramaz. Ordu, eve dönmek için toparlanmaya başlar. Ordunun en aşık askeri, aşk dolu kalbinin tüm kuvvetiyle bıraksalar tüm techizatı toplar. Gözleri uzaklardadır. Padişahın çadırında. Askerin kalbi öyle sıcaktır ki kar ondan uzak kaçar. İnsan evladının kalbinden, beyninden yayılan güce hayret eder, fazla yaklaşırsa eriyeceğinden korkar. Mehmet'ten uzağa yağar. "Evi özledim." dedi Acahan. "Hmm." diye bir tasdik sesi çıkardı Bağatur. Sonra sordu. "Mehmet kütüphaneyi özledin mi?" Acahanla bakışıp güldüler. "Evet." dedi Mehmet, tekrar baktı padişahın büyük otağına. "İyileşince o da gelecek." diye devam etti. "Artık beni tanıyor. Onu çadırına götürdüğümde yüzümü gördü. Savaş alanında yanındayken de baktı. Beni fark etti, biliyor. Beni yine göreceğini biliyor. Zeki kızdır." Acahan ve Bağatur birbirlerine baktılar. Bağatur gözlerini devirip işine devam etti. "Fazla kapıldın Mehmet." dedi Acahan. "Hislerine saygı duyuyorum ama olacak iş değil. Yol yakınken aklını başına topla." "Yoksa kellesi gidecek ve aklını toplayacak bir başı olmayacak." diye konuştu Bağatur.. Diğer ikisine bakmadı. Mehmet ses etmedi. Başını kaldırıp yüzünü soğuk kar tanelerine tuttu. Buzdan tipiye kapılıp yok olmaktı tek çare. Onu kalbine ve beynine gömebilmesinin tek çaresiydi kara kışla bütün olmak. Bitirseydi kalbindeki ateşi

ama uzaktan uzaktan yağıyor, bir Mehmet'e yaklaşamıyordu sanki. Mehmet başını önüne eğdi. İki dostu ona düşünceli gözlerle bakarken bir şey demedi. Silahlarını atına yüklerken at onun gözlerine baktı, sahibini anladı ve buz tutan toprağı eşeledi. "Biliyor." diye düşündü Mehmet. "Onu sevdiğimi biliyor. Bilmesi için her şeyi yaptım. Benim kalbimin ona nasıl bağlandığını hissetti. Bana ne kadar uzaksa o kadar yakın. Zamanı gelecek. Zaman bizi hatırlayacak." Ruhlar yeryüzüne, eşleriyle beraber gönderilmiş, derler. Yeryüzünde birbirlerini bulur, kavuşamazlarsa, her nerede olurlarsa, ne kadar uzak olurlarsa kalplerinin görünmeyen bağı o kadar sağlam olurmuş. Şimdiye kadar kimselerin görmediğı ne kahinlerin, ne filozof ne bilginlerin, ne matematikçi ne de fizikçilerin sırrına eremediğı o bağı bağladıkları şanslı biçarelermiş. Hem şanslı hem biçare. Yaşadıkları aşk herkese nasip olmazmış. Nasıl olsun? Kim kaldırabilir? Hangi kalp, hangi beyin o kadar özel olabilir? Kavuşamamanın bağıнын sıkıdığı kalbi kaç kişi taşıyabilir?

Padişahın ordusu bir hafta boyunca yollar, dağlar aştı. Mehmet Kehribar'ı hiç göremedi. Umudunu yitirmedi. Yaralıydı o, dinleniyordu. Acahan ve Bağatur sohbetlerine katılmasını istedilerse de Mehmet yalnız dinledi. Mola verilen zamanlarda, büyük otağıya bakarak kılıcını bileyip, silahlarının bakımını yaptı. Kır atını tımar edip, sevdi. Sahibinin kalbinin yaşadıklarının o bile farkındaydı. Hiç huysuzlanmadı. Mehmet' in sevgi hareketlerine aynı şekilde karşılık verdi. Mehmet emindi. İsteseydi, kır at onu, fırtınadan hızlı koşup Kehribar'a götürürdü. Yolculuk bitmeden bir kere görebilseydi onu. "Acaba beni düşünüyor mu?" diye düşündü. Bir hafta bitmeden cevabını aldı. Beşinci günün turuncu ak-

şamüstünde Kehribar babasının yanında, saçları saklı, zırlı tıpkı küçük erkek çocuklarına benzeyen dış görünüşüyle, askerleri ziyarete çıktı. Savaşa katılırdı ama ordunun içine hiç girmemişti. Kimseler fark ettirmemeye çalışarak birini arıyordu gözleri. Madde dünyasında birbirine uzak, mana dünyasında dipdibe olan iki kalbi bağlayan bağ cızırdadı. Onu duymayan sağır, görmeyenkördü. Mehmet anladı. Çok sevdiği gözler kendisini arıyordu. Tüm askerler başları önlerinde, aynı askeri hiza üzerinde beklerken o, gözlerini Kehribar'a dikti, hiç çekmedi. Deli cesaretiyle bir adım öne çıktı. Evren durdu, o an ne yapıyorduyorsa bıraktı, rüzgar hızlandı, denizler kabardı, kar kendini çekti, güneş alabildiğine parladı. Yıldızlar patladı. Astronom bilginleri, bilimadamları ve fizik alimleri, birbirlerinden habersiz, o günün tarihini defterlerine not aldı. Derler ki kimse o dakikalarda ne olduğunu anlamadı. Kehribar aradığını buldu. Ona baktı. İfadesinde bir değişiklik olmadı ama Mehmet, kalbinde öyle bir çarpma hissetti ki, Kehribar'ın kalbinin aradaki bağı güçlendirdiğini anladı. Geri çekilip başını gökyüzüne kaldırdı ve teşekkür etti.

- 6 -

“Kahveni soğutma.” dedi DestroyerM. “Sıcak seversin sen.” “Evet.” dedi Mavi sakince ve atmosferin içinde açılan bir kapıdan geçiyormuşçasına beliriverdi. Kahvesi bıraktığı yerde duruyordu ve buram buram tütüyordu buharı. “Toe¹'nin çikolatası burada.” dedi. Evin tek tük eşyalarının daha metalik, fazla parlak ve minimalist görüldüğü versiyonu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(1) Toe: Theory of everything.

bu. Ev tekrar dalgalandı ve Toe yeni uyanmış insanlara has gergin tavırlarla iki adım mesafede, Mavi'nin kahvesini aldığı tezgahda duran çikolatasına uzandı. Bir anda yemek tabağı çapında, girdabımsı hareketlerle dönen, girişi küçük ısıltılar, renkli hidrojen gazıyla bezeli ve kuyumsu formunun en dibi kapkaranlık olan kozmik cisim tarafından itelendi. Kozmik cisim devinimini artırdı ve çikolatayı olay ufkuna çekti. "Çok geç." dedi DestroyerM ve işine devam etti. Toe canı sıkkın halde ceketinin cebinden yeni bir çikolata paketi çıkardı ve kozmik cismin karanlığında uzayıp yok olan diğer çikolatanın ardından baktı. Elindeki ambalajını sinirli tavırlarla açıp buruşturdu ve ustaca bir hamleyle, oynayıp duran kozmik cismin karanlığına gönderdi. Cisim onu da reddetmedi. Reddetseydi şaşırtıcı olabilirdi. Toe, elindeki çikolatayı ihtiyatla midesine indirdi ve konuşmaya çalıştı. Çikolatanın tamamı bitmeden, konuşma konusunda muvaffak olamayacaktı. En nihayetinde, ağzı boşalınca kendini ifade edebildi. "Az mı besliyorsun bunu?" "Hol." dedi DestroyerM. "Buraya gel. Toe'yi rahat bırak." Yemek tabağı çapındaki karadelik yaylanıp dönerek iriyarı, aşırı kaslı robotun dizlerine yerleşti ve robot onu severken sakince bekledi. "Kızıllığı fark ettiniz mi?" diye sordu Toe ötekilere. "Artan kızıllığı ve şiddetli yağmuru." dedi Mavi. "Şiddetli yağmura rağmen uçuşan kelebek sürüsünü. Hayvanlar hepten şaşırmış." dedi Toe. Etrafta çikolata var mı diye bakındı. Evde, bu yüzyılda, DestroyerM'in yaşadığı çağda, çikolata aramaması gerektiğini bilmeliydi. Ama o hep şansını denemekten yanaydı. Çikolatadan ümidi kesince, DestroyerM'e yaklaştı, havada uçuşup duran zirilyonlarca fotonun birleşip biçimlendirdiği bilgi bombardımanına dikti gözlerini. Mavi de aynı haldeydi. Uçu birden boşlukta hızla

akıp giden , yok olmadan önce yerini yenisine bırakan bilgi akışına dikmişlerdi gözlerini. Olayla ilgisi olmayan yalnızca Hol'dü. DestroyerM'in dizlerinde uysal tavırlarla, ağır mı ağır kütleçekim merkezine gönderip sindireceği bir şeyler var mı diye kıpırdanıp duruyordu. "Elimizde ne var?" diye sordu Mavi. Gözlerini uçuşan bilgi akışından çekmemiştii. "Duruma bakılırsa nihai kaos." dedi Toe. "Veriler iç açıcı görünmüyor." "Bozulma süreci." diye açıkladı DestroyerM. "Umduğumdan hızlı seyrediyor. Garip, daha önce böylesini görmemiştim. Tuhaf bir şeyler var. Sıradışı, olmaması gereken bir şeyler." "Dev donanımımız alarm veriyor diyorsun yani." dedi Toe ve parmaklarını hüpletmek için çabalayan Hol'e pis pis baktı. "Doymuyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Şu durumda bile aklın fikrin midende." Hol, DestroyerM'in metal dizlerinden kalkıp hızla Toe'nin etrafında döndü. Toe, etrafına bakınıp işe yaramayacağını düşündüğü bir metal parçasını gözüne kestirdi ve onu Hol'e fırlattı. Hol, onu yedi. "Aynen." dedi DestroyerM. "Dev donanımımız, milyarlarca yıldır ilk kez bu kadar belirgin alarm veriyor." "Yaşlı Dünya." diye fısıldadı Mavi. "İyi bile dayandı. Benim yüzyılımda sorunlar aynı. Savaşlar, göz korkutmalar, psikolojik, siyasi, soğuk savaş alabildiğine devam ediyor." "Benim yüzyılımda tek fark paradigmlar." dedi Toe. "Gittikçe değişiyor. İnsanlar daha çok içlerine kapanıp daha az güveniyorlar. Mavi'nin yüzyılında yaşayan insanların düşünce sistemleri onlara oldukça ilkel geliyor. Fakat tüm bunların, bu denli belirgin bir karışıklığa yol açtığını düşünmüyoruz." "Evet." dedi DestroyeM. "En azından benim yüzyılımda olduğu gibi makineler tarafından idare edilmeye aday değiller. Biz şu anda adaylığı zorluyoruz neredeyse. Ama karmaşanın nedeni bu olsaydı çoktan ortaya çıkardı. Fazla

ateşten çok duman çıkar.” “Sorunun ne olduğunu düşünüyorsun peki?” diye sordu Toe. “Bir ayrıntı.” diye açıkladı DestroyerM. “Ufak gibi görünüyor ama zararlı sonuçları büyümeye devam ediyor.” “Nasıl?” dedi Toe. “Veriler göre...” diye devam etti robot. “Ortadoğu’yu binyıl savaşları bekliyor. Dünya’nın ve tüm insanlığın efendisi olmak isteyen savaş taraftarı ruh hastaları çoğaldı. Yağma arttı. Varlıklar artık zekaya değil, üretime değil çalmaya yönlendi. Büyük güçler insafsızlaştı. Onları engellemeye kanunlar yetmiyor. Yetse de aldırان kim? Çocuklar sokakta aç, kimsesiz ve bu nedenle de canavara dönüşen duygusuz bireyler haline geliyorlar. Siyaset çıkara bindi, fayda unutuldu. Büyük Donanım’ın belli bir kesimi mutlu. Görmüyor ve duymuyorlar, en kötüsü hissetmemekte kararlılar. Çok küçük mutlu, zengin kesim. Geri kalanları için umut az. Azalmakta ve onların haklarını savunanların korkuları büyümekte. Tepkileri cezalandırılıyor. Dünya’nın bu denli mekanikleştiğini görmemiştim. Paradigmalar korkutucu bir hızda, bir anda, arada makul süreç yaşanmadan değişti. Yasalar değişti. İnsanlığın yasaları, evrenin, toplumun, doğanın, düzenin yasaları akıl almaz bir zarar mekanizmasına dönüştü. İnsan yalnız bırakıldı. Soğudu, bir şeyler soğudu, bozuldu. Refah yok olmak üzere. Savaşlar, olmadığı kadar vahşet dolu. İnsanlar çıldırmış gibi. Özlerini unutmuş gibiler ve hatırlatmaya cesaret edenler cezalandırılıyor. Onlar cezalandırılırken kimse arkalarında durmuyor. Adım başı mağdur ve mahrum insanlar.” Söyleyecekleri bitmemiş gibiydi. Sustu ve gökdelenin penceresinden metal yığınlarına baktı. “En tuhafı da...” diye söylendi. Düşünceliydi. Kaygının egemen olduğu düşüncelerdi bunlar. “Matematiksel düzen bozuluyor.” “Donanım kurulduğundan beri olmuyor mu bahsettiklerin?”

diye sordu Mavi. Hol süzülerek DestroyerM'in kucağına yerleşti. İç dinamiği hareketliydi. Onlar konuşurken pencereden çıkıp gitmişti. Böyle zamanlarda Dünya Gezegeni'nin atmosferinden oldukça uzak mesafelere gider, gözüne kestirdiği kozmik cisimleri, uydu kalıntılarını, uçan cisimleri yutup dönerdi. Bunu yapmak onun için normaldi. Muhtemelen yine uçsuz bucaksız evrende dolaşıp dönmüştü. "Doğru." dedi DestroyerM. "Kaygımın nedeni şu ki, öncekilerde düzen bir süre sonra sağlanıyor, istatistikler hiç şaşırmadı. Durum eşitlenir, bir sonraki kaosa kadar devinim sürerdi. Verilere bakılırsa düzelme yok, hem de uzun süredir. Kargaşa giderek büyüyor ve biraz önce bahsettiklerimin hepsi çoğalarak devam ediyor. Bir şey oldu, olmaması gereken. Kimsenin gözüne çarpmayan, dikkatlerden yitip giden. Bu kaosun sonu düzen değil." "Kimsenin gözüne çarpmayan bahsettiğin küçük ayrıntı Donanım'ın içinde bulunduğu sistemden büyük bir enerji götürdü. Demek istediğin bu mu?" diye sordu Toe. "Başlarda küçüktü, şimdi fazlasıyla büyük ve önemli bir yokluk bu. Evet tam olarak bunu kastediyorum." diye açıkladı robot. "Onu bulmalıyız." dedi Mavi. "Başka çare yok." diye devam etti Toe. Hol, kıpırdandı, olay ufku hareketlendikçe hareketlendi. Yüzbinlerce verinin devinim halinde olduğu olay alanının altındaki hologram kendi eksenini etrafında dönmeye devam etti. Kehribar renginde saçları olan bir Osmanlı sultanının titreyen, dört boyutlu hologramı.

- 7 -

Doğal olarak hayalet ırkına mensup olduğumu düşünüyorum. Kendimden başka hayalete bugüne kadar rastlamadım. Halkımdan, ırkdaşlarımdan bir şekilde ayrı düştüm belki de ve bunun nasıl olduğunu hatırlamamı engelleyen sebepler var. Açıkçası yalnızım. Bazen yalnızlığımı seviyorum. Sanırım ona uzun süredir ihtiyacım varmış, içimdeki ses kendimi evin kapı eşiğinde bulmadan önceki hayatımda fazla yoğun olduğumu fısıldıyor. Neden bilmiyorum ama öyle. Yalnızlığıma tahammül edemediğim zamanlar Meşe Palamudu Kütüphanesi'ne uğruyorum. Tek arkadaşımı görmeye. Uzun, düz, siyah saçları olan genç hanımı. Beni uzaktan görüp selam veriyor ama o günden sonra hiç konuşmadık. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Ne de olsa bir hayalet olduğum gerçeğini hiç bir şey değiştirmiyor ve yaygın inanç, hayaletlerden korkulur. Kendime benzer birilerini bulabilsem ya da ait olduğum yuvamı, vatanımı, ailemi. Bir ailem var mı acaba? İrkım Dünya Gezege'ni üzerinde mi yaşıyor, insanlardan ve meraklı gözlerden uzak. Yoksa ayrı bir boyut, belki şu uçsuz bucaksız, her gün biraz daha büyüyen evrenin bir başka sisteminde. Peki bu bilgilere nereden ve nasıl sahibim? Boyutlar, uçsuz bucaksız evren. Acaba başka hayaletler de bunları biliyor mu, varsalar tabi. Onlar da benim gibi farklı zamanlara ait belli belirsiz, üst üste binmiş flu, bulutsu görüntüler görüyorlar mı? Zamanı bir nehir gibi algılayıp, arasında asırlar bulunan ve zaman nehrinde ileri doğru akarken yaşananları benim gibi yukardan, kuşbakışı izleyebiliyorlar mı? Evet, bir süredir olan bu. Meşe Palamudu Kütüphanesi'ne ilk ziyaretimden sonra, şu anda sahip olduğum tek arkadaşımın tavsiyesi olan kitapla

eve döndükten sonra olanlardan bahsediyorum. Zamanın dışındayım ve bana kendini gösteren iki farklı çağın görüntülerine anlam vermeye çalışıyorum. Onlarla boğuşuyorum. Zamansız belirip yok oluyorlar. Kendi yaşadığım zamanda, zamanın dışında, zaman nehrinin üzerinde dolaşıyorum. Bu benim kaderim mi? Eğer öyleyse, neden? Bazen pencereden gökyüzünü izliyorum. Parlak, güneşli, turkuaz renkli zamanları da olmuştu, biliyorum. Bu evde yaşamaya başladığımdan beri güneşli, turkuaz renkli tek gün görmedim. Şiddetli yağmurların eşlik ettiği gri, sisli, puslu bir hava ve beni şaşırtacak derecede dayanıklı kelebek sürüleri. Kanatları nasıl dayanıyor? Elimdekilere bakılırsa, durumum hiç de iç açıcı değil. Geçmişini hatırlamayan bir hayaletim, tek turkuaz gün görmedim ve zamanın dışında, zamanın akışını izleyebiliyorum. Daha tuhafı varsa bilmek isterim. Bu arada ismim Flû.

- 8 -

Padişahın ordusu her savaşa hazırdır. Cenk etmek kolaydır. Savaş meydanında kalış da vardır, geri dönüş de. Seçenek ikidir. Ruh, bedeni ya terkeder ya sıkıca sarılır ona. Dönersen ne alâ. Ama kalbe aşk düştü mü, ruhu savaş meydanında bırakmak kadar zorlar insanı. Birinde bir kere ölürsün, ötekinde her gün, her saat, her dakika. “Haber aldın mı?” diye sordu Mehmet Bağıtatur’a. “Evet.” dedi hanın kapısından giren arkadaşı. Üç arkadaş hanın kuytu bir köşesinde oturdular. Acahan hancıya işaret etti ve hancı birkaç dakika içinde üç kupayla belirdi. Koca kupaların içinde ne olduğu çok da önemli değildi. Bağıtatur, ağzından çıkacak sözcüklere odakla-

nan arkadaşına bakıp kupadan birkaç yudum aldı. “İyiymiş.” dedi. “Yarası neredeyse kapanmış, ateşi çoktan düşmüş. Saray hekimi iki gün daha istirahat tavsiye etmiş. Kızkardeşim hekimin, eskisinden daha iyi olacaksınız dediğini duymuş. Başka da bir söz edemedi. Mehmet ağabeyin hatırı olmasa, hekimbaşı beni sultanın başında görevlendirmişken, ne işim var burada dedi kardeşim.” Mehmet derin ve heyecanlı bir nefes aldı. “Sağolsun kızkardeşin.” dedi. “Onu da zor durumda bıraktım, hakkını ödeyemem.” “İki gün sonra senin kütüphane nöbetlerin başlıyor yani.” dedi Acahan. “Evet.” dedi Mehmet mutlu ve temkinli. “Biliyorum kitapları için geri dönecek ve ben onu görebileceğim.” Bağatur ile Acahan, önce Mehmet’e sonra birbirlerine baktılar. Bağatur elindeki kupayı Acahan’inkine tokuştururken “Yapacak bir şey yok.” der gibi bakıyordu.

Seveni zaman düşünmezse kim düşünür? Zaman bilerek mi akmaz seven için, bilerek mi geçmez? Dakikalar saatlere dönüşür, saatler günlere, sevene. Zaman bilerek mi düşman kesilir? Nereden bilsin ki aşkı zaman. Hissedebilseydi, duyarsız kalabilir miydi? Kalamazdı da, uzayı da dürterdi hatta. Sevenler aynı uzay-zamanda bir olabilsinler diye. Kolay değil o kadar hem zamanı hem uzayı hem de her şartı denk etmek insanoğluna. İşte bu yüzden aşk var. Bitmeyen, tükenmeyen zaman kaymaları, uzay kaymaları yüzünden. Zamana sitem ederek bekledi Mehmet. İki gün geçmek bilmedi. Üçüncü günün sonunda, zaman gece yarısını vurduğunda kütüphaneye yollandı. Heyecan, mutluluk, umut, korku, umutsuzluk duyguları birbirini kovaladı. Kütüphanenin koca, ahşap, işlemeli kapısının iki yanındaki meşaleler ona ışıktan yol yaptı. Mehmet kapıyı iterek açtı ve yüzlerce meşalenin ışığı yüzünü

aydınlattı. Yaşlı kütüphaneci yüzündeki kaygı ifadesini saklamadan ona baktı. Yanında yaşlı karısı vardı. Mehmet'in gözleri halden anlayan yaşlı adama umutla baktı. Adam delikanlının hevesini kırmak istemese de emir kuluydu. Karısının korku dolu bakışları eşliğinde "Delikanlı." dedi sessiz olmaya çabalayarak. "Bu gece değil." Karanlığın hangi sırlara gebe olduğu bilinmez ve sakladıklarının arayanlar için ne ifade ettiğini bilmez karanlık. Mehmet'in aradığını sakladığından bihaber bastırır inatla. Yaşlı karı-koca kaygılı bakışlarını birbirinden kaçırınmaya çalışırken yapacağını yapar. Bir parça meşale ışığında görünür kehribar rengi saçlar. Karanlık, karanlıkla beraber iki yaşlı elpençe divan durur, adım adım geri çekilirler. İşte Mehmet o anda hisseder. Tam büyük ahşap kapıdan çıkmak üzereyken geri dönmesi gerektiğini. Her şeyi göze alır, ya şimdi ya hiç. Gerisin geri döner ve bir çift meraklı, temkinli, güzel gözün karanlığın aydınlıkla buluştuğu kıymetli çizgiden baktığını görür. Kehribar sultan kitapları elinde, saçlarının rengine çok yakışan hafif tonlardaki mor elbisesinin içinde Mehme'e bakar. Az gördüğü, çok tanıdığı adama. Böylece saniyeler geçer, sessizce. Kütüphaneciye döner, yaşlı adam ve karısının başları önde, gözleri yerededir. "Kütüphane herkese açıktır." der ve Mehme'e dönerek başını belli belirsiz eğir. Arkasını dönüp meşalelerin en güçlü ısıttığı ahşap, büyük masaya doğru ilerler. Yaşlı adam ve karısı önce birbirlerine sonra Mehme'e bakarlar. Sultanın selam verdiği genç adamın mutluluğu gözlerinden taşar. Yaşlı adamla karısı, gözlerdeki ışığı yılların verdiği tecrubeyle anlamazsa kim anlar. "Oğul." der kütüphaneci. "Geç şöyle, bundan böyle tüm bu gördüğün raflar ve su koca kütüphane emrine amade."

- 9 -

Uzun bir ıslık çaldı Toe, kaşlarını havaya kaldırmış, olayların karşısında duyduğu endişe iyiden iyiye yüzüne yansımıştı. “Kaos böyle hızlı artmaya devam eder ve düzen sağlanmazsa Dünya’nın zamanı azalmış, insanlığın sonu yaklaşmış demektir.” diye söylendi. Toe’nin görünürdeki mesleği gazetecilikti ve Mavi ile DestroyerM’in yaşadığı zaman dilimlerinin tam ortasında yer alan bir zamanda yaşıyordu. DestroyerM’İN 4000li yıllarındansa Mavi’nin yaşadığı 2000li yılları seviyor, kendini 2000li yıllara ait hissediyordu. Maneviyatına düşkün bir adamdı. Yaşadığı 2952 yılı ona cazip gelmiyordu. Yirmidokuz yaşına basacağı şu günlerde, otuzlarına yaklaştıkça önceki yüzyıllarda doğmuş olma fikri, keşkelerinin ilk sırasına yerleşmekteydi. Ama zaman dilimini uzun süreliğine terkedemezdi. Zihin Evrensel Topluluğu tarafından yaşadığı zaman diliminde görevlendirilmiş, ömrünü geçireceği, tamamlayacağı çağ 3000lerin başlangıcı olarak belirlenmişti. Zamanı kaydırabilir, 2000li yıllardaki bilimadamlarının inandıklarının aksine zamanda geri gidebilirdi. Yaşadığı çağda doğan pek çok insan, zamanın nehrinde geriye ya da ileriye gitmeyi, istediği çağda yaşamayı hayal ediyor ve uygulamak istiyordu. Bunu yapmak yasalara aykırıydı ve ağır cezaları vardı. Zamanın düzenini, işleyişini sabote edecek her türlü girişimin bedeli ağır olabilirdi. Yaşlı Donanım, güzel Dünya, kelebeğin kanadının yaydığı dalgadan bile eskiye oranla fazla etkileniyor, dengesi alt üst oluyordu. Bu durumda zamanda kalıcı olarak yer değiştirme insan uygarlığının refahı açısından iyi fikir değildi. Yolculuksa ilerleyen çağ insanının günlük faaliyetleri arasındaydı. Toe, yolculuklara alışkındı.

Gazeteciydi ve burnu garip olayların kokusunu alma konusunda rakipsizdi.

DestroyerM'in başının üzerinden bilgi huzmesine daldırdı ellerini. Sayısız fotonun üzerinde ileri geri, aşağı yukarı hareket etti eller. Mavi ve DestroyerM akıp duran bilgi tomarını dikkatlice izliyorlardı. "Bakalım yoğun kaos artışıyla ilgili bir şeyler bulabilecek miyiz?" dedi Toe. Geçmiş ve gelecek yüzyıllara ait kayıtları gözden geçirdiler. Fakat tuhaf bir ayrıntıya rastlamadılar. "Pekala." dedi Toe ellerini ceplerine sokarken. "Bana birkaç dakikalığına müsaade. Evdeki ufak tefek işlerimi halledeyim. Patronuma birkaç günlüğüne iş yolculuğuna çıkacağım yalanını söyleyeyim." Kendisine bakan Mavi'ye açıklama yaptı. "Senin gibi evden çalışmıyorum, biliyorsun Mavi. Açıklama yapmam gereken patronum ve iş arkadaşlarım var." Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve Mavi'nin yüzü iyiden iyiye buruşunca, derin bir nefes alıp metalik minimalist evin holüne doğru hızla ilerledi. Görüntü dalgalar halinde hareketlendi, madde transferi gerçekleşti ve gazeteci yok oldu. Şimdi kendi dağınık evindeydi. Düzeni sevse de yoğun çalışma hayatı evle ilgilenmesini zorlaştırıyordu. Üstünü değiştirip rahat hareket etmesini sağlayacak kıyafetler giyindi. Botlar, kot pantolon, tişört ve biraz yıpranmış bir mont. Telefonunu düşündü, saliseler içinde birkaç ışık düğmesi önünde belirdi. Düşünce gücüyle dönüştürme, yaşadığı yüzyılda insanlığın hizmetine sunulmuş en yeni teknolojiydi. "Ne kadar fazla teknoloji, o kadar çok bela." diye geveledi. Sigarası ağzından düşüyordu neredeyse. Düğmelere basıp bekledi. Patronunun sesini duyması uzun sürmedi. Daha ağzını açmadan "Hemen gelmelisin!" dedi patronu. Adamın sesi heyecanlı, kaygılı biraz da sinirliydi. Toe sesini çıkartmadı, Mavi ve DestroyerM

bekleyecekti. Hem geç kalmazdı, böyle umuyordu yani. Derin bir nefes çektiği sigarasına nahoş bir bakış attı, onu kültablasına bastırdı. Duvarda asılı, eski zamanlarda kalma barok aynaya yansiyordu görüntüsü. Kahverengi gözleri, siyah saçları ve kirli sakalı. Kapıdan çıkar çıkmaz genel piste yöneldi. Hava kirli, hava trafiği yoğundu. Araç bekleyenler fazlaydı. Kat kat yolların, vızır vızır araçların birbirine geçtiği yer trafiği de farklı değildi. Bu yüzyılda nefes almak, kendini teknolojinin fazlasına ve zararlısına teslim etmiş insanoğlu için giderek zorlaşıyordu. Toe nefes almaya çalıştı ve sarı renkteki metal hava taksisine bindi. On kişilik insan gurubu, her biri sessiz ve tepkisiz, incekleri duraklarda son bulacak mesafeyi sabrederek katediyordu. Onbeş dakika sonra Toe, hava taksisinden inip çalıştığı gazetenin çatı kapısından içeri daldı ve yerinde duramayan patronunun odasına girdi. Ofistekiler koşturup duruyordu. Nefes almadan çalışan insancıklar. Bu çağda nefes almak yeterince zordu zaten. Temiz havayı bulabilmek gerçek dışıydı. “Tam bir kaos.” dedi patron. Azalmış ak saçlarından ter süzüyordu. “Donanımın sonu gibi.” Donanım. Toe, Dünya’ya böyle denmesinden hoşlanmıyordu. Doğal olan her şeyden uzaklaşmış bu çağda, gezegeni tanımlamak için kullanılan bu isim öyle iticiydi ki. Tahammül sınırını zorluyordu. “Neyiz biz?” diye düşündü Toe. “Donanımın parçaları mı?” Düşüncelerini bir kenara bırakıp sordu. “Ne oldu?” İlgili görünmeye çalışıyordu. “İnsanlar sebepsiz yere birbirini katlediyor.” diye cevap verdi adam. “Savaş yokken, çatışma yokken, olağan şekilde yolunda yürüyorken biri geliyor ve seni oracıkta öldürüyor.” “Kazadır.” dedi Toe ve ekledi. “Beni göndereceksen yapma. Yerime başkası gitsin. Bu aralar başka bir işin izini sürüyorum, verimli olamam.”

“Kaza mı?” dedi adam imâlî bir tavırla. “Görmüşler. Durup dururken olmuş. Yapan, farkında değildim, hatırlamıyorum demiş.” “Hep öyle söylerler.” dedi Toe. “Katil sıradan biri.” dedi patron. “Kimseye zararı olmayan, öylesine yaşayıp giden, çevresinde uysal davranış tarzıyla tanınan. Üstelik bu ilk vaka değil.” Toe bıkkın bir tavırla koltuğa oturdu. “Oturma.” dedi patron. “Git bak bakalım ve iyi bir haber yapmaya çalış.” Toe kalktı, patronun uzattığı kağıdı cebine sıkıştırdı. Vakanın ayrıntıları vardı kağıtta. Gidecekti, mecburdu. Patron aksi adamdı ve dediği dedikti. Kapı ardından kapanırken arkasından bağırdığını duydu. “Unutma, ilk olay değil. Benzerleri birkaç aydır olageliyor ve katiller bir şey hatırlamadıklarını söylüyor.” Kapı kapandı. Toe ilerledi ve ışınlanma kapsülüne bindi. Vücudu hafifçe karıncalandı ve gözlerini dev gökdelen binasının alt giriş kapısında açtı. Güvenlik görevlisiyle selamlaşıp gri caddeye çıktı. Cebine sıkıştırdığı kağıdı açıp okudu. Olay mahallini biliyordu. Yürüyerek yirmi dakika sürerdi.

- 10 -

Zaman nehrinden akıp giden görüntülerden bahsedeyim. Onlara görüntü demem doğru mu bilmiyorum. Oluyorlar, kanlı, canlı, boyutlu. Uzay-zamanda yer kaplıyorlar. Demek istediğim, görüntü diye adlandırmak az kalır. Çoğunlukla iki farklı zamanı izliyorum. Birbirlerinden çok uzaklar. Eski bir zaman dilimi var, çok değil ama eski. Kehribar rengi saçları olan bir sultan görüyorum. Dikkatimi çeken, kitapları çok sevdiği. Zeki bir genç hanım. Sonra bir adam var. Genç bir adam ve bir savaşçı. Osmanlı ordusunda bir asker ve çok

cesur. Bazen, gecenin geç saatlerinde, el ayak çekildiğinde sarayın kütüphanesine giriyor. İçi içine sığmayarak. Diğer görüntü zamanın çok ilerisinde. Ben bile o kadar ileri bir çağda yaşamıyorum. 2000li yılların başındayım. Neyse, görüntüden bahsedeyim. Mavi saçlı genç bir kadın görüyorum. Sanatı ve bilimi sevdiğini, güzel çizim yaptığını fark ettim. İki de arkadaş var. Hem arkadaş hem iş ortakları sanki. Mavi saçlı genç kadın yirmili yaşlarında. Bir gazeteci var, otuzlarına basmasına az kalmış. Araştırmayı seven bir adam. Son olarak, size garip gelecek biliyorum ama bir robot görüyorum. İnsan kadar canlı, daha akıllı, düşünebilen, zeki, hissedebilen, duygulanabilen bir makine. Makine...sanırım bu tanım ona yapılmış bir hak-sızlık. Meşe Palamudu Kütüphanesi'nden aldığım kitapsa bir günlük, el yazısıyla yazılmış. Orijinal, sayfaları dolu dolu, neşeli ifadelerin, cümlelerin taşıdığı bir defter. Ben bir roman okumak isterdim aslında. Bu niyetle gitmiştim Meşe Palamudu'na ama arkadaşım saydığım genç hanıma kabalık etmek istemem. Günlüğü okuyacağım. Hem zamanın nehrinde yüzen görüntülerdeki insanların kim olduğunu merak eder oldum. Bir ayrıntı var, dikkatimi çekiyor. Eşiğinde uyandığım ve kendime sığınak edindiğim ev. Garip gelecek biliyorum ama anlattıklarımın hangisi normal ki. Bir fazla olsun ne çıkar? Mavi saçlı genç kadının, gazetecinin ve robotun, birbirinden farklı zamanlarda ama aynı evde yaşadıklarını görüyorum. Benim evimde.

- 11 -

Kolay mı onu sevmek, hem de sonunu bilerek. Derler ki aşk gelirken sormaz; şarta, zamana, olup olmayacağına aldırılmaz.

Seni çeker, içine alır, iki yüreği birbirine uygun görmüşse, bir bildiği vardır. Susacaksın, seni seçmişse aşk. Bir de karşılığını görürsen şanslısın. Taş değilsin, insansın. Mehmet, Kehribar'ın arkasından baktı. Sultan meşalelerle aydınlatılmış okuma bölümünün en aydınlık masasına oturdu. Mehmet'in kendisine baktığını fark etse de başını kaldırmadı. Üç kitabın içinden seçtiğini alıp okumaya koyuldu. Neden sonra raflara doğru yürümeye başladı Mehmet. Bilim kitaplarının bulunduğu rafın önündeydi. Buraya geldiği zamanlarda en çok zaman geçirdiği bölüm. Son seferden önce, Kehribar'ı düşmanın kılıcının önünden aldığı seferden, yarım bıraktığı kitaba uzandı eli. Uzun bilimleriyle ilgili, üç kalın el yazması kitaptan oluşan takımın üçüncü kitabına. Yalnız ikinci ve üçüncü cilt raftaydı. Birincinin yeri boştu. Kitabı alıp okuma bölümüne yöneldi. Yavaş adımlarla ilerlerken öteki masalara göz gezdirdi. Kehribar'ın oturduğu masaya baktı. Masa yeterince büyüktü ve Mehmet fazlasıyla cesur. Derin bir nefes alıp ilerledi ve sultana fazla yaklaşmamaya dikkat ederek onun iki sandalye ötesine, çaprazına oturdu. Kehribar kocaman açılmış gözlerini gayriihtiyari ona dikti. Çalışanlar da, askerlerden ya da halktan birinin kendisine bu kadar yakın oturduğunu ilk kez görüyordu. Sesini çıkarmadı ve kaygıyla genç adama yaklaşan kütüphaneciye, gelmemesini işaret etti. Adam telaşla yerine geri döndü. Mehmet olanı biteni fark etse de tepki vermedi. Kitabını açıp okumaya başladı. Mutluluğuna diyecek yoktu, heyecanlıydı. Çok sevdiği Kehribarla, sanki karşılıklı oturmuş kitap okuyorlardı. Aynı tür kitapları seviyorlardı, kütüphanecinin söylediklerinden anlamıştı bunu. Birkaç sayfa okuduktan sonra başını kaldırıp Kehribar'a baktı. O an ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Sultan ona ve elindeki kitaba bakıyordu. Mehmet'in heyecanını görünce

sordu. “Ne okuyorsun?” “Uzay bilimleriyle ilgili bir el yazması hanımım.” dedi Mehmet. Kehribar’ın kaşları havaya kalktı. Önce kitaba sonra askere baktı. “Aynı eserin birinci cildini okumaya başladım.” diye devam etti Kehribar. “Bitirmek üzereyim.” Mehmet biraz duraladı, saniyeler uzundu. Kehribar cevap bekliyordu. “Çok seveceksiniz hanımım.” dedi. “Çok değerli bir eserdir. Gökler hakkında yazılmış nadide bir eser.” Derin bir nefes alıp devam etti. Kehribar ilgiyle bakıyordu ona. “Sonrasında otomotlarla ilgili olan yazmayı önereyim size. İçinde çok seveceğiniz çizimler de var. Gerçekten ilginizi çekecek.” Kehribar gözlerini ondan çekmedi. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamamıştı Mehmet. Ama söyledikleri sultanın ilgisini çekmişti, belliydi. “Mutlaka okuyacağım.” dedi Kehribar ve ekledi. “Okumayı kim öğretti?” “Annem.” diye cevap verdi Mehmet. “Küçükken, ocağa katılmadan önce.” Kehribar başını salladı yavaşça ve önünde açık duran kitabı kapattı. Mehmet hemen ayağa kalktı. Kehribar gidecekti, anladı. Sultan masadaki kitaplarını iki eliyle kaldırıp göğsüne bastırdı ve kapıya doğru yöneldi. Biraz ilerleyip askere döndü. Mehmet ona bakıyordu. “Kitabı bu gece bitireyim.” dedi sessiz bir tonda. “Sonra diğer iki cildi okurum. Belki kitap hakkında konuşuruz.” Mehmet ne diyeceğini bilemedi. Kalbi dışarı çıkmasın diye dua etti. Başını hafifçe indirip sultanı selamladı. “Çabuk okurum.” dedi Kehribar ve kütüphanenin kapısından çıkıp lacivert karanlıkta kayboldu. Bazen dünya yalandır. Yaşadığını sandığın, rüyadır. Duygular mıdır insanları seçen, yoksa insanlar mı duyguları çağırır? İnsan dikkat etmeli çağırırken, sonra kalpler bir olmak ister de çağıran çaresini bulamaz. Ne rüyası ne gerçeği, derdine derman olamaz.

- 12 -

Ne zaman bu kadar kalabalıklaşmıştı bu şehir? Artık donanımdan ibaret görülen bu Dünya. Herşey nasıl bu kadar yüzeyselleşmişti ve insan denen ırkın doğasına ters düşmüştü? Kim sebep olmuştu? Irkın doğasına uymayan, yaşamasını güçleştiren, hasta eden, aç bırakan, enerjisini sömüren gelişmenin getirilerini telafi etmek adına kim batırmıştı insanlığı? Var mıydı Dünya benzeri başka bir gezegen? Gitmek, kaçmak, kurtulmak ya da yalnızca yaşamak, varlığını sürdürebilmek için milyarlarca yılı insan ömrüne sığdıracak bir mesafe. O mesafeyi katetmeye çare bulabilmiş miydi insanoğlu ki bu kadar rahat, umarsız davranıyordu gezegene. Elindeki tek gezegenine. Beyni düşüncelerle dolmuş, iyiden iyiye dalmıştı. Toe bir omuz darbesiyle kendine geldi. Aldırmadan yoluna devam etti. Bu yüzyılda omuzunuza vurup geçenlere aldırmazdınız. Bu kalabalıkta, kalplerin nasırlaşmak zorunda olduğu, duygulara çimento ve farklı, güçlü alaşımların katıldığı bu çağda günü yalnız omuz darbesiyle bitirmek şans bile sayılabilirdi. Yürümeye devam etti. İnsanlar çarptılar, ittiler, donuk bakışlarıyla süzdüler, tepkisiz yığınlar halinde ilerlemeye devam ettiler ve aldırmadılar. Ne birbirlerine ne de az ileride, polislerin güvenlik çemberine aldıkları cesede. Polislerden birkaçı tepkisizce Toe'yi süzdü. Onu tanıyor, gazeteci olduğunu biliyorlardı. Avucunu açıp yaşadığı yüzyılda her yeni doğan vatandaşın vücuduna zerk edilen atomlar sayesinde insan ırkının uygun teknoloji araçlarını uzvu gibi kullanabildiği bu çağda, birkaç fotoğraf aldı. Yeni bir fotoğraf makinesi için yeni atomlar zerk ettirmesi gerekiyordu ve çoğunlukla erteliyordu. Cesetten sızan kanlar bir pıhtı gölü

oluşturmuştu. Zanlı çoktan götürülmüştü. “Farkında değilmiş demek.” diye düşündü Toe. “Adamı doğra ve bunu fark etmeden yap.” Polislere birkaç soru sordu. İsteksizce verilen yanıtları avuç açarak kaydetti. Çevreyi incelemeye koyuldu. İnsan yığınları akıyordu. Artık kimsenin kimseye aldıracağı yoktu. Gün bitiyordu ve insanların tek düşüncesi sağ sağlim ufak evlerine ulaşmaktı. Bunlar “Donanım’ın” tepkisiz insanlarıydı. Teknoloji, radyoaktif madde çöplüğü haline getirdikleri Dünya’yı hepten kaybetmemek adına, teknolojiyi vücutlarına dolduran, günlük kullandıkları pek çok aletin vücutlarında birleşen moleküllerle çalışır hale getirilen insanlardı. Çöplük, Donanım diye adlandırılan Dünya olacağına kendi vücutları olacaktı. Bu çağın insanlarını öncekilerden ayıran farkındalıkları şuydu. Teknolojinin zararını ört bas etme isteği, yeni teknolojik gelişmeleri davet eder. Dünya’yı eski, yüzyıllar önceki haline getirmek bu çağın insanının mecburi fedakarlığıydı. İşini bitirdi. Patronu mutlu edecek kadar bilgi toplamıştı. Dedektif değil gazeteciydi ve Mavi ile DestroyerM onu bekliyordu. Çevreden birkaç görüntü aldı ve onu işte o anda gördü. Akan insan kalabalığının arasında durmuş bakıyordu. Kimse onu fark etmiyor ya da fark etmemiş görünüyordu. İnsanlar önünden, arkasından, yanından geçiyor, birbirlerine çarptıkları gibi çarpmıyorlardı ona. Net bir görüntüsü vardı, dalgalanan net bir görüntü. Bir hayalet gibi ama soluk olmayan. Toe’nin bildiği, duyduğu hayalet imgesinden epey farklıydı. Toe daha önce baştan aşağı siyah cübbe giyinmiş, siyah kukuletalı ve yanan kırmızı gözlü, gizli yüzlü bir hayalet görmemişti. İrkildi. Gören başka birileri var mı diye etrafına bakındı. Manzara aynıydı. Aceleci insanlar. Kimsenin kimseye aldıracağı yoktu. Şaşırmadı ve siyahlı ya-

bancıya döndü. Göremedi, gitmişti. Aceleyle etrafını taradı. Boşunaydı. Polisler cesedi kaldırıyorlardı.

- 13 -

Zamana bakıyorum, o akıyor desem inanır mısınız? Bir nehre benzemiyor. Bilinen fiziki kuralların dışında bir yapı. Her an her yerde. An, geçmiş ve gelecek birbirine karışmış. Benim yerimde başka biri olsaydı çıldırırdı. İç içe geçmiş, aynı zamanda birbirinin dışında. Beyninizi, duygularınızı, algınızı yiyip bitirecek cinsten. Labirent içinde labirent desem, ifadem hafif kalır. Binlerce giriş, daha fazla çıkış. Her an hareketli zincirler, sarkaçlar, küreler. Milyarlarca yüzeyi, köşesi olan bir yapı. Akıl almaz, tuhaf. Ritimler, evreler, açılar, düzenli gibi görünen ama düzene oturtamayacağınız bir yapı. İstemsiz bir yetiştirme çabası, durmaksızın önünüze çıkan yönler. Bitmeyen, tükenmeyen, çoğaldıkça çoğalan. Kesişmeler, ayrılmalar, farklar. Başa çıkmaya çalıştığım, varlığından emin olamadığım, çok gerçek, tümünden yalan bir kaos. İnsanoğlunun düzene sokmaya çalıştığı bir sistem, hiçbir şeye benzemeyen. Günlüğü açıp okumaya başlayınca kendimi sistemin içinde buluyorum. Şu sıralar bir dakika zor durabiliyorum orada. Fizyolojim dayanıyor, onda sorun yok. Direnmeyi, kabullenmeyi reddeden bilinçaltım. Geçmişimden gelen bir isteksizlik. Gayret ediyorum, sanırım ilerleyen günlerde sistemin içinde geçirdiğim süreyi uzatabileceğim. Zamanın içinde geçireceğim zamanı uzatmak. Düşününce nasıl da ilginç. O bir dakikalık süre içinde en net görüntüler size bahsettiğim kişilere ait olanlar. Kehribar rengi saçları

olan sultan, mavi saçlı genç hanım, bir robot ve bir gazeteci genç adam. Sistemin içinde kalış süremi uzatmalıyım. Onların kim olduğunu, eğer varsa benimle ilgilerinin ne olduğunu öğrenmeliyim. Ve ancak bir hayalet, zaman denen olgunun fiziküstü, karmaşık yapısında rahatça hareket edebilir.

- 14 -

Büyülü bir güne uyanıldığı güneşin renginden anlaşılır. Herkes fark etmez de, fark eden aşıklardır. Güçlü daha güçlü, mutlu daha mutlu, güzel daha güzel olur. Mehmet uyandığında güneş turuncuya bürünmüş, ucunu iki dağın arasından göstermeye başlamıştı. Yeni bir gün başlıyordu, Kehribar'ı görme umudunun olduğu bir gün. Bir süre güneşi izledi, doğan gün bu kadar anlamlı, güneş hep böyle güzel miydi? Akşamı zor edeceğini düşünerek henüz uyanmakta olan Acahanla Bağatur'a baktı. Bağatur sabahları sinirli olurdu. Acahan uykuyu çok severdi. Mehmet'in silüeti güneşi arkasına almış, askerin yüzü belirsizleşmişti. Bu yüzden Mehmet onları bekletmeden konuştu. "Akşam kütüphanedeydi. Meğer aynı kitapları seviyor ve okuyormuşuz. Kitabı tartışacağız, fikirlerimizi paylaştığımız, sözleştik. Bu gece tekrar kütüphaneye gideceğim. Gelir mi bilemiyorum ama her gece giderim. O gelene kadar beklerim." "Bunu ona sorman imkansız tabi." dedi Bağatur. "Ne de olsa sultan, padişah efendimizin kızı." Acahan imâyı sezmişti. Mehmet üzülmesin diye sohbete katılmamayı tercih etti. Bağatur Mehmet'in duygularına saygı duyuyordu. Fakat endişeleniyordu. Haklıydı da. Bu aşk zordu. Zor diye nitelemek azdı, imkansızdı. Büyük aşkın hüznünün

de büyük olmamasını diledi Acahan. Arkadaşı için bunu yapabildi bir tek. Kahvaltıdan sonra talim meydanına gidip çalıştılar. Kılıç taliminden üstün çıkan, ötekiyle kılıç tokuşturmaya devam etti. Silahlarının bakımını yapıp atlarını tımar ettiler. Serbest zamanlarında ocağa yakın nehrin kenarında sohbet başladılar. Çocukluklarından beri çok sevdikleri turkuaz renkli nehir. Bu sürede Mehmet heyecanlı, neşeli ve düşünceliydi. İçi içine sığmıyordu, belliydi. İnsan kime aşık olacağını seçemiyordu. O mantıklı davranmak istese de, neyin uygun olup olmayacağını bilse de, yaşam imkansızın anlamını bilmiyordu. Seçip kalplerini birleştirdiği insanların şartlarına aldırmıyordu. Onları ateşin içine atıyor, bildiğini okuyor, ardına bakmaya tenezzül etmiyordu. Belki de insanın bilmediğini yaşam biliyordu. Yanmayı, kül olup yeniden doğmayı insana sınav sayıyordu. Yaşam bunu yaparken sıradan insanları seçmiyordu. Düşünceliydi Mehmet. Bu kadar sevdiği için, elinde olmadan, anlayamadan, başına gelenleri bildiği için. Akşam yemeği saati yaklaşırken turkuaz nehirden ayrıldılar. Yemekten sonra Mehmet kitap okumayı tercih etti. Çocukluktan beri iyi dost olduğu kitaplar, daha anlamlıydı şimdi. Uzak Bilimleri el yazmasının üçüncü cildini hızlıca ve büyük bir hevesle okudu. Okumayı öğrenmeye istekli arkadaşları olmuştu zamanında. Becerebildiği kadar onlara da öğretmişti. Kitapları, okumayı hep sevmişti. Artık daha çok seviyordu. Beklerken zaman zor geçiyordu. Onunlayken çabuk. Diğer askerler sohbet ederken, kitabını kolunun altına alıp çıktı. Yaşlı kütüphaneciye çok şey borçluydu. Gecenin lacivert karanlığında hızlı adımlarla yürüdü, yürüdü. Kütüphane binası uzaktan küçücük göründü. Büyük, işlemeli, ahşap kapılara yaklaştıkça heyecanı arttı. Kapıyı çekip açtı. Dev mumlar

okuma salonunu her zamankinden fazla aydınlatıyorlardı. Kehribar oradaydı. Aynı masada. Aynı sandalyeye oturmuş, başını kitabına eğmişti. Gelmişti. Mehmet'in gözlerindeki ışık arttı. Bunu en çok yaşlı kütüphaneci fark etti. Kehribar başını kaldırdı ve Mehmet'i görünce belli belirsiz gülümsedi. "İyi akşamlar hanımım." diye karşılık verdi Mehmet ve Kehribar'ın çaprazına, aynı sandalyeye oturdu. Kitabını yavaşça masaya koydu. "Bitirmek üzeresin." dedi Kehribar Mehmet'in kitabına bakarak. "Evet hanımım." dedi asker. "Bu akşam yemekten sonra epey okudum." "Hızlı okumuşsun." diye cevap verdi sultan. "Siz de." dedi Mehmet. Kehribar ilk kitabı sonlandırmak üzereydi. Hafifçe gülümseyip "Ben de hızlı okudum." dedi. "Bilim kitaplarını seviyorum, uzay, fizik biraz matematik. Bir de masallar." Susup başını çevirdi. İleride bir rafı işaret etti. "Şu sırada yabancı el yazmaları var. Onlara da bakmalısın. Harika hayalet hikayeleri, okumaya doyamazsın." "Mutlaka bakacağım hanımım." dedi Mehmet. "Hayalet hikayelerini ben de severim." Kehribar duraladı. Mehmet'in yüzüne bakıyordu. Bir anda, yanlış bir hareket yapmışçasına, başını hızla önüne çevirdi. Kitabının sayfalarını karıştırdı. Susuşun, sessizliğin uzun sürmesini istemedi Mehmet. "Aynı kitapları seviyormuşuz." dedi. Sesi belli belirsiz çıktı. "Evet." dedi sultan ona bakmadan devam etti konuşmaya. "Gündüz vakti de geliyorum kütüphaneye."

Kitaplar da dile gelirmiş. Aşk onlara tılsımmış. Kütüphanenin bir sırrı varmış. Gerçekleşmesi imkansıza ev sahibi olunca, kitapların içindekiler gerçek dünyaya çıkabilmek için birbiriyle yarışmış. Yaşlı kütüphanecinin gözleri hayretle açıldı. Hayrete biraz korku karıştı. Her kitabın içinden dumansı, hayalet ışıltılar yayıldı. Kimisi dev dalgalı, batan

gemili okyanuslara dönüştü. Kimi, gezginlerin anlattığı şahane şehirlere. Uzayın derinlerinde dönen gezegenlere, savaşılan askerlere, büyük aşk hikayelerine. Her kitabın içindeki, dışına taşı. Yaşlı adam anlatsakimse inanmazdı. İşte o zaman anladı. Başını kütüphaneyi dolduran hayalet imgelerden çekip Kehribar ile Mehme'e baktı. Koca kütüphanenin ortasındaki tek gerçeklik onlardı. Bazen evren bile, olacaklara engel olamazdı.

- 15 -

Toe, fotoğrafları ve bilgiyi kaydettiği avucunu kapattı ve elini indirdi. Bir yabancının bir de kendinin ilgi gösterdiği cesede son kez baktı ve caddeye daldı. Kalabalık şehrin dev gökdelenleri canlı varlıklara nefes aldırmayan türden canavarlara benziyorlardı. DestroyerM'in yaşadığı çağın yapısı olan, ince matematik, mühendislik hesaplarıyla yapıldıklarından estetik açıdan mükemmel görünen metal gökdelenler tek tük yükselmeye başlamışlardı. İnsanlar daha güvensiz, kültürlü ve özgürlükten mahrumdular. Mahrumiyeti, teknoloji harikası araçlar yaparak, Dünya Gezegeni'ne benzeyen, yaşaması mümkün gezegenlere göç edebileceklerini düşünen hayalperest atalarına borçluydular. Her konudaki imkanları öyle azalmış, temiz havadan ve sudan, sağlıklı ve bol yiyecekten, huzurdan öylesine mahrum kalmışlardı ki, gözlerini Dünya'ya açar açmaz neyi ne şekilde, ne miktarda, nasıl yapacakları sert kurallarla belirlenmişti. Yaradılışına uygun yaşayamayan insanoğlu bir avuç toprağa, yemyeşil çimene, tertemiz yağmura ve lapa lapa yağan kara hasretti. Bahsedilenler kadim hikayelerde kalmış gibiydiler. Kazanmaya

başlamak, kaybetmekti. Üzerine doğru yürüyen boş bakışlı insanlara, dev binalara aldırmamaya çalışarak ilerledi. Yarım saat sonra işyeri binasının önündeydi. Cinayet hakkında edindiği tüm bilgileri, birkaç fotoğrafı işle ilgilenenlerden birine teslim edip patronun odasına baktı. Adam telefonda birisine, ateşli ve heyecanlı tavırlarla birşeyler anlatıyordu. Uzaktaki Toe'yi fark etmedi. Zaman kaybetmek istemeyen Toe, halkın kullanımına sunulalı az bir süre olmuş ışınlanma kapsülüne binerek evine gitmek için ilerledi. Fotoğraftaki yabancıyı merak ediyordu. Onunla ilgilenmek için sebebini anlayamadığı bir istek duyuyordu. İyi koku alırdı Toe, iyi iz sürerdi. Pis bir koku yükseliyordu bu işten. Açıkçası cinayet umrunda değildi. O, siyahlara bürülü yabancıyı merak ediyordu. Patron her zamanki gibi kızacak, bir sigara yakacak ve yatışacaktı. Toe'ye yol veremezdi. Onun gibisini bulamayacağını biliyordu. Toe'de bunun farkındaydı. Işınlanmanın bedeni üzerinde yarattığı karıncalanmayla karışık sızıyı ve beyninde oluşan eksiklik hissini unutmaya çalıştı. Evine varınca gri L kanepeye oturdu ve iki elini boşluğa kaldırıp avuçlarını açtı. Sağ elinden yayılan foton kapsülleri lazer yeşili renginde solgun bir tabaka oluşturdular. Hologram tabakasına sol avuç içini yöneltince dakikalar önce bulunduğu zaman ve olayın kayıtlı görüntüsü beliriverdi. Gerçeğinden az farkla ayrılan holograma dikkatle bakmaya başladı. Evet, silüet oradaydı. Olanları izliyordu. Toe kaşlarını çattı. Bu, sanki insandan farklı bir varlıktı.

- 16 -

Güneşi izliyorum. Ay'ı ve yıldızların konumunu. Çılgınca gelecek belki ama eksenleri ve konumları, kolay fark edilmeyecek ölçülerde değişime uğruyor. Bana mı öyle geliyor? Emin olamıyorum. İnsanların koşuşturmacası sürüyor. Yağmurda uçan kelebek sürüleri artıyor. Sanırım kimsenin değişimleri fark ettiği yok. Ben olanları ve olacakları hissediyorum. Bunun altıncı hisle ilgisi yok. Zamanın, ölçülerin, insanların değiştiğini anlayabiliyorum. Eskiden böyle değildi. Önceki hayatımla, kimliğimle ilgili bilgim olmadığını söylemiştim. Tuhaftır buna rağmen gezegenin önceden daha mutlu, daha düzenli bir yer olduğunu biliyorum. Geceleyin gökyüzünde oluşan girdapları yalnız benim görmem mümkün mü? Neden kimse paniğe kapılmıyor? Doğa düzenini şaşırmış, kimse mi anlamıyor? Sanki evrenin tüm parçaları birbirinden bağımsız hareket etmeye başlamış. Bazen sanki kütleçekimi ortadan kalkacak da herşey evrene yayılacakmış gibi hissediyorum. Gezegenin, Dünya'nın ruhu kaybolmuş gibi. Sezgilerim....Hiç bu kadar rahatsız edici olmamışlardı.

- 17 -

Hüzün ve acı, aşkın iki sağ kolu. Çekilirken bir girdabın içine doğru, seven kabullenir. Çizgiyi geçtiğinin farkına varmaz insan. Mantığın işlemediği an, aşkın zaferidir. İki gün sonra gündüz vakti, talim bitince Mehmet kütüphanenin yoluna düştü. "Bu işin sonu nereye varacak?" diye sormuştu

Bağatur. “Aklını başına ne zaman toplayacaksın?” Acahan’da huzursuzdu. Durumun ciddiyetini anlamamıştı. Belki en başından Bağatur gibi karşı çıkması gerekiyordu. Mehmet’i üzmememişti. Ama iş, içinden çıkılmayacak bir noktaya doğru ilerliyordu. Mehmet sesini çıkartmadı, kitabını alıp çıktı. Kütüphaneye giden, böğürtlen ağaçlarıyla dolu yolda hızlıca ilerledi. Güneş pırıl pırıldı ve usul usul yağmur yağıyordu. Kitabını korumaya alıp yüzünü göğe kaldırdı. Biraz durup nefes aldı. Arkadaşlarının sözlerini düşündü ama hiçbir şey ona engel olamadı. Kütüphanenin kapısını ittirip açtı. İçeride yaşlı kütüphaneciden başkası yoktu. Adam Mehmet’i görünce “Hoşgeldin delikanlı.” dedi. Mehmet aynı şekilde karşılık verip sordu. “Kehribar sultan gelir mi?” Adam kırılmış kaşlarının ardından askeri süzdü. “Gelir.” dedi. “Gündüz hep bu saatlerde.” Derin bir nefes alıp devam etti. Söyleyeceklerinin nasihat niteliğinde olacağı belliydi. “Evlat.” dedi. “Sevdan çok büyük, belli. Ama sonu olamayacak bir sevda bu. İşin vahim kısmı, Kehribar Sultan’da sana ilgi duymaya başladı. Siz biraradayken birşeyler oluyor. Tuhaf birşeyler. Evren canlanıyor, sanki canlı bir varlıkmişçesine heyecanlanıyor. Tüm gücüyle bu sevdayı destekliyor. Ben buna gözlerimle şahitlik ettim. Bu yaşıma kadar böylesini görmemiştim.” Sustu. Yaşlı yüzü hüznle kaplanmıştı. Söylemek zorunda olduklarından hoşnut değilmişçesine konuştu. “Olmaz evlat. Senin yolun yol değil. Sonu iyi değil. Sevdanız çok güçlü, çok büyük ama bir o kadar da imkansız. Yol yakinken vazgeç. Kendini daha fazla kaptırmadan, Kehribar Sultan’ı....” Yalvaran gözlerle Mehmet’e baktı. “.....üzmeden yoluna git. Onu doğduğundan beri tanırım, hiç böyle görmemiştim, son günlerde fazla mutlu. Sonu hayır olmayacak.” Mehmet bir süre konuşmadı. “İnsan

kime ve ne zaman aşık olacağını bilemiyor.” dedi. Başka bir şey söyleyemedi. Dakikalar sonra kapının ardından Kehribar görüldü. Yağmur yüzünü, üstünü, başını ıslatmıştı. Turkuaz rengindeki elbisesi ona çok yakışmıştı. Kitabını sıkıca tutmuş, gülümsüyordu. Yaşlı adam ve asker hafifçe eğilip selam verdiler. “Hayalet hikayelerini nasıl buldun?” diye sordu sultan askere. Yavaşça, her zamanki masalarına doğru ilerlerken, Mehmet iki adım gerisinden onu izledi. Kehribar’a bakarken bile dikkat ediyordu, sultan onun için dikkat edilmesi gereken narin bir varlıktı. “Çok beğendim hanımım.” dedi. “Dili şiirsel ve hafif.” “Çabuk okursun, iki güne bitirirsin.” dedi Kehribar sandalyeye otururken. Mehmet gülümsedi. “Sanırım öyle olacak.” diye gülümsedi ve sultanın oturmasını bekledi. Ardından kendi sandalyesine yerleşti. “Öteki askerler.” dedi sultan, sohbet açmak isteyerek. “Hayatlarından memnunlar mı?” “Herşey yolunda hanımım.” dedi Mehmet. “Sefer haricinde günlerimiz talimle geçiyor. Yeni silahlar, savaş teknikleri üzerinde çalışıyoruz.” Kitabını masaya bırakıp devam etti. “Bu konuda size anlatabileceğim pek bir şey yok. Sıradan bir hayat. Benim iki yakın dostum var. Kardeşten öte iki dost. Genelde günlerim onlarla beraber geçer. Çocukluğumuzdan beri beraberiz, ocağa geldiğimiz ilk günden beri. Şükürler olsun ki ayrı düşmedik. Savaşta ne olacağı bilinmez.” Kehribar’ın yüzündeki hüznü görünce konuyu değiştirdi. “Sefer zamanı haricinde dostlarımla beraber olurum. Şehre ineriz, talim sonrası turkuaz rengindeki nehrin kenarında dinlenmek iyi gelir. Ben ocağa geldiğimde okumayı bildiğimden onlara da öğrettim. Heves eden diğer askerlere de. Okumak....bana iyi geliyor.” Kehribar gülümseyerek dinliyordu Mehmet’i. Bunu pek belli etmeyi de istemiyordu. Onunla olmaktan

mutluluk duyduğunu anlamıştı ama işte....Nereye giderdi bu işin sonu. Görünmeyen sınır, ikisinin arasında duracaktı hep. Bir adım atılsa aşılacak o sınır, o çizgi....geçilmesi zor bir çizgiydi. Düşüncelerinden sıkıldığını hissetti. O gün bir şey daha hissetti, ya birgün artık Mehmet'i göremezse, onun siyah gözlerinden, güzel gülümseyişinden, yaptıkları kitap sohbetlerinden ayrı düşmek zorunda kalırsa ne yapacaktı? Bazen rafların arasında zaman geçiriyorlardı. Mehmet ona, ilgisini çekeceğini düşündüğü kitapları bulup veriyor, beraber kahkahalarla güldükleri espriler yapıyordu. Bu onların birbirlerine olan sevgilerini gösterme yoluydu. Hep korkarak, çizgiyi aşmayarak, umutsuzluğun içindeki büyük umutla. "Siz." dedi Mehmet merakla. "Babanızla seferlere katılmaktan başka neler yaparsınız?" Kehribar gülümsedi. "Okurum." dedi. "Senin gibi talim yaparım. Babam durumdan memnun değil, bir kıza yakışır şekilde davranmadığımı düşünüyor. Bir yandan da gizlice gurur duyuyor benimle. Kendine itiraf edemediği bir his bu. Elimde değil, hayatımı sarayın dört duvarı arasında koca bekleyerek geçirmek bana göre değil. Dünya o kadar ilginç ki, öğrenilecek, gidilecek öyle çok yer var ki." Gözlerini koca kütüphanenin yüksek raflarına çevirdi. Ahşap ustalarının elleriyle, sabırlarıyla işlediği şahane raflara. "Okunacak öyle çok kitap var ki." "Haklısınız." dedi Mehmet. "Nasıl mutluysanız öyle yaşamalısınız." Kehribar gülümsedi. "Sen de benim gibisin." dedi. "Biz birbirimize çok benziyoruz." Sonra gözlerini kıstı. "Bak ne diyeceğim?" dedi heyecanla. Heyecanını belli etmemeye çalışarak. "Bir hocam var, bana ufaklığımdan beri ders veriyor, eğitimimle ilgileniyor. İtalyan asıllı Cabir Efendi. Derslere benimle birlikte katılmak ister misin? Uzaydan, gezegenlerden, matematik ve fizikten bah-

sediyoruz. Aynı zamanda zeki bir bilimadamı ve mühendis. Hoşuna gideceğini düşündüğüm çalışmaları var. Ne dersin? Eğer kabul edersen.....” Sustu, derin bir nefes alıp devam etti. “....gerçekten mutlu olurum.” Mehmet şaşırmıştı. Kütüphaneye gelip Kehribarla geçirdiği şu nadide zamanlar bile ona rüya gibi gelirken, tereddütlerini bastırmaya uğraşırken, bir adım daha ileri gitmek, onun hayatına biraz daha girmek. Ne diyeceğini bilemedi. Heyecanını bastırmaya çalışarak cevap verdi. “Bilemiyorum hanımım. Ne kadar doğru olur? Babanız, hocanız, insanlar ne düşünür?” “Gelmelisin.” dedi Kehribar umutla bakarak. “Orada olmalı, öğrenmelisin. Çok seveceğini biliyorum.” Işığın sonundaki karanlık, bir gün gelip dayanınca kapına, korkma. Her ışığın bedeli var, her aşkın umutsuzluğu. Onlar birer hazine, al yaşadıklarını yanına. O da, sen de, bu alemden çekip gittiğinizde, evren hatırlar..... zaman hatırlar.

- 18 -

Avuçlarını kapatınca görüntü yok oldu. Sol avucunu yeniden açınca ince bir hat halinde bir hologram doğrusu belirdi. Sağ eli tıpkı klavyeye dokunur gibi hareket ederken bilgiler, sayılar, görüntüler yığınlar halinde akmaya başladı. Yabancıyla ilgili verileri girdi. Gördükleri karşısında hayreti ve ilgisi artmaya başladı. Tüm bilgileri kaydetti, avuçlarını kapattı ve ayağa kalktı. Sırt çantasını omzuna atıp hızla yürürken yok oldu ve arkasında bıraktığı atmosfer bir su birikintisi gibi dalgalandı. “Son anda bir isim çıktı.” diye açıkladı. Mavi ve DestroyerM bekledikleri cevabı almışçasına işlerine devam

ettiler. “Patron göreve gönderdi ve sanırım bizi ilgilendiren birşeyler buldum. Emin değilim ama sezgilerim Donanım’ın entropi yoğunluğunun arttığı dönemlerle bağlantılı olduğunu söylüyor.” “Senin burnun iyi koku alır Toe.” diye cevap verdi DestroyerM. “Hislerinde nadir yanılırsın.” “Ayrıca Donanım demekten vazgeç. Dünya’yı tercih ederim.” dedi Mavi. “Emin ol ben de sevmiyorum.” diye cevap verdi Toe. Mavi halâ gezegenin Dünya adını hakettiği bir zaman diliminde yaşıyordu. Donanım kelimesi soğuktu, sevimsizdi. Toe avucunu DestroyerM’in foton dalgalarının yayıldığı bilgisayarına açtı. Ekranda, yerde yatan, üzeri örtülü bir ceset, polisler ve uzak-tan, insan yığınları içinde olanları dikkatle izleyen esrarengiz biri vardı. “Gördünüz mü?” dedi Toe. “İşte orada duruyor, izliyor, zaman etrafında hızla akarken, o bekliyor.” Görüntüye fazlaca yaklaşmış olan Hol, bir çırpıda DestroyerM’in kucağına yerleşti. Olay ufku iyice küçüldü, ufak bir delik kadar kaldı. Oracığa sindi. Karadelinin sıkıntılı hali ve yüksek kaygısı diğerlerinin dikkatinden kaçmadı. Nasıl bir köpeğin iç güdüsü varsa ve hayvana yol gösteriyorsa, karadelinin de onu yönlendiren güdülerini vardı. Silueti görür görmez sinmişti ve içine kapanıp küçücük kalmıştı. “Peki ne buldun?” diye sordu DestroyerM ve Hol’ü avucunun içine aldı. “Adamımız, ki insan olduğundan emin değilim, Dünya’nın entropisinin yoğunlaştığı dönemlerde ortaya çıkıyor.” diye açıkladı Toe. “Özellikle cinayet sonralarını hiç kaçırmamış.” Işık demetlerinin arasında görüntüler belirdi, siyah siluet pek çok cinayet fotoğrafında boy gösteriyordu. Toe fotoğrafları sırasıyla diğerlerine gösterdi. Siluet ancak dikkatli, hassas gözler tarafından fark edilebilirdi. “Yalnız cinayetleri değil, insan kaynaklı pek çok felaketi ilgiyle izlemiş, bunu hobi edinmiş.” diye devam

etti gazeteci. “Onu izlediğini fark etti mi?” diye sordu Mavi. “Hayır.” dedi Toe. “Sanmıyorum.” “Gerçekten ilginç.” DestroyerM görüntüleri tekrar gözden geçirdi. Bir takım veriler girdi ve sonuçları inceledi. “Kaos nerede, kahramanımız orada.” diye açıkladı diğerlerine bakarken. Hol, robotun kucağında titredi, içindeki uzay parçası gittikçe hareketlendi.

- 19 -

Bugün şehir her zamankinden daha gri. Gri rengin tüm koyu tonları gökdelenler şehrini istila etmiş. Ardı arkası kesilmeyen kelebek sürülerinin kanatlarındaki turuncu renk, omuzları çökmekte olan şehrin yegane neşe kaynağı. Kelebeklerin göçü hayra alamet görünmüyor. Sebebini ben bilmesem de şehir biliyor. Bulutlarıyla, havasıyla, gökdelenleriyle, insanlarıyla birlikte griliği artıyor. Ağaçların güzelim yeşil tonları bile grinin işgaline dayanamıyor. İçimdeki sıkıntı artıyor ve bu his beni rahat bırakmıyor. Anlamıyorum, benden ne istiyor. Hayalet olsam da uykuya ihtiyacım var. Herkes bilmesem de hayaletler de uyur. En azından ben öyleyim. Mesele uyumam değil. Gece seyrek bedenimi ele geçirip sıkıştıran huzursuzluk, titremeler ve ani sıçramalar. Uykunun ve huzurun beni terk etmesi. Gün doğana kadar geri dönmemecesine çekip gidiyor ikisi de. Gece dışarı çıkıyorum, ne kapıyı ne pencereyi kullanmıyorum. Duvardan süzülüp hızla binaların yerden fırladığı, hayatın aktığı, gecenin tehlikenin binbir türünü sakladığı cadde ve sokaklara dalıyorum. Böyle gecelerin birinde birkaç insan gördü beni. Kimisi gecenin karanlığını yırtarak bağırdı, sanki yardım edecek birilerini

bulabilecekmiş gibi. Bir hayaletten ne zarar gelecektir? Bunu bilmesi gereken bir zaman diliminde yaşıyor halbuki. Ötekiler daha akıllı. Benimle karşılaşınca sesi çıkmayan, gözleri kocaman açılırken ters istikâmetekoşup gecenin içine dalanlardan söz ediyorum. Onları bir hayaletin elinden kurtaracak birilerini bulamayacaklarını anlamışlar. Bu zamanda zarar hayaletlerden gelmez. Yağmur gri havaya durmaksızın eşlik ediyor. İnsanlar, gün ortasında, sabah ya da gece, düşünceli tavırlarla yağmuru ve grinin tonlarını izliyorlar. Anormal gidişat geç de olsa dikkatlerini çekti. Yetkililer sakinlik uyarısında bulunuyorlar. Ne olduğunu anlamadıklarına eminim. Entropi uzmanlarının açıklamaları dikkate alacakları yegâne kaynak fakat uzmanlar bile şaşkın. Kaos dinmek bilmiyor ve alışılmadık biçimde artıyor. Gün ışıyor, yeni bir gün başlamak üzere. Yine griliğinden bir şey kaybetmemiş. Kuarklarımıza ayrılıyorum çünkü yirmi adım ileride , park halindeki kamyonetin sürücüsü desteler halindeki gazeteleri büyük bir marketin önüne yığmakta. Kimsenin benim yüzümden sabahın köründe korkmasını istemem. Adam işini yapmaya devam ederken matbaa mürekkebiyle kaplı kağıt balyalarına yaklaşıyorum. Mazgallardan çıkan buhar kağıtların arasına sızıyor. Başlıkları okuyorum. Basın yayın organları fırsatı kaçırmamışlar. Dünya'nın son günü bile çalışır bu adamlar. "Teknoloji İnsan Irkının Sonunu Hazırlıyor." "Ne Kadar Zamanımız Kaldı?" "Yaşlı Gezegenin Enerjisi Tükleniyor." "Yeni Bir Çağ Açılmak Üzere." başlıkları gözardı edilecek gibi değil. Market açılıyor. Elemanlar gazeteleri içeri alıyor ve insanlar yeni felaket haberlerini öğrenebilmek için can atıyor. Gözler görüp kulaklar duysa da, beyin ve kalp felaketin boyutlarının

büyüdüğünü bağırان haberleri reddediyor. İnsanlar, mahvoluşları görmezden gelmeyi severler.

- 20 -

Sahipsen şanslısın, koca gezegenin üzerindeki öteki yarının aşkına. Her yaratılana nasip olmaz ve her yaratılan onu bulamaz. Nerede olursan ol ve nasıl, görünmeyen aşk bağıyla bağlısındır. Sonu olsa ne fark eder, olmasa ne fark eder? Aynı yolda, aynı gezegende, aynı göğün altındaysan eğer?

“Gidecek misin?” diye sordu Bağatur. “Bunu yapacak mısın?” Acahan sessizce sohbeti dinliyor ve Bağatur’un sorusunun cevabını bildiğinden sıkıntılı hissediyordu. Mehmet’e ne derse desin işe yaramayacaktı. “Biliyorum.” dedi Mehmet’e, kendini tutamayarak. “Gideceksin. Hak vermemek elimde değil.” Sustu. Altında oturdukları yüzyılı devirmiş büyük meşe ağacının yaprakları arasından görünen turkuaz göğe baktı. Güneşin sarı, turuncu ışıkları sessizce dağılmıştı içine. “Peki korkmuyor musun? Bu kadar imkânsız bir aşkı sırtlamak, zirvesi görünmeyen dağa bile zor gelir. Söylemek zor geliyor, dilim değil, kalbim soruyor. Acısına nasıl katlanacaksın? Ondan ayrılmak zorunda kaldığın gün, o kaçınılmaz son kapına gelip dayandığında ne yapacaksın?” Bağatur gözlerini Mehmet’e dikmişti. İkisini başı önünde dinleyen Acahan cevabı bekliyordu. “Yaşamımı..” dedi Mehmet. “Kehribar iki avucunun arasında tutuyor. Zamanı gelince onunla ne yapacağına kendi karar verecek ve ben onun vereceği karara razı olacağım. Onunla geçirdiğim her dakika bana hediye edildi. Sonunda yüreğim dağlansa da, başım vurulsa da o dakikala-

rı uzatmak için her şeyi yaparım. Çünkü Kehribar benim öbür yarım ve bunu benim kadar o da biliyor.” Mehmet’e endişeyle karışık hüznle bakan arkadaşları konuşmadılar. Biliyorlardı ki böyle sevmek ve karşılığını görmek her kula nasip olmazdı. Böyle seven bir kula engel olunmazdı. Sarı, turuncu ışıklar yerlerini siyah, lacivert tonlara bırakırken Mehmet ayağa kalktı. Rüzgâr kadim meşe ağacının dallarını savururken ve iki arkadaşı onu ardı sıra izlerken kütüphanenin yoluna düştü. Arkadaşlarının haklı olduğu taraflar vardı. Bilemiyordu, sonunu tahayyül edemiyordu, kaybedeceklerinin hesabını şu an yapmak istemiyordu. Eşsiz bir şey yaşıyordu ve elinde kalacak olanları dünyanın en büyük hazinelerine değişmeyecekti. Kehribar rüyalarının meleği idi. Bunları düşünürken az ileride kütüphanenin kapısı göründü. Karanlık iyice bastırmıştı ve meleği gri pırıltılarla bezeli elbisesiyle, elindeki meşaleyle onu bekliyordu. Mehmet gülümseyip “İyi akşamlar.” dedi. Kehribar’da yüzünde beliren gülümsemeye engel olmak istemeyerek başını eğdi. Beraberce yola koyuldular. Kütüphanenin kemerli, taş ve ahşap oyma bezeli koridorlarından, ucu bucağı görünmeyen, binbir çeşit bitkinin, ağacın ve kuşun yaşadığı saray bahçelerinden geçtiler. İleride tüm görkemiyle yükselen sarayın ihtişamlı kapıları ardlarına kadar açılıp onlara yol verdiler. Meşale ve mumlarla aydınlatılmış uzun koridorlardan ve altın işlemeli salonlardan geçtiler. İnsanlar, hayat ve zaman yanlarından akıp geçerken, Mehmetle Kehribar kalplerinde heyecenları, ellerinde kitapları ve sıkıca sarıldıkları büyük sevdalarıyla yürüdüler, yürüdüler. Çıkamaz bir koridora girdiler. Siyah bir kapı, dökme demirden. “Burası.” dedi Kehribar. “Hocamın odası, bizi bekliyor.” Mehmet gözlerden irak dar koridorun

sonunda ve dikkat çekmeyecek kadar kuytuda yer alan kapının işlemelerine baktı. Hemen tanıdı. Takım yıldızlarının rölyefleriydi kapıya işlenenler. Gezegenler ve karadelikler. Kapının ardında, heyecanlı ve ayakta, ahşap masanın üzerinde bir takım hesaplamalarla uğraşan bir adam. Başını kaldırıp baktı. “Kehribar.” dedi. Sesindeki sevgi tonlaması fazlasıyla hissediliyordu. “Gelin.” dedi. “Şöyle oturun çocuklar.” Masanın öte tarafındaki iki ahşap sandalyeyi gösterdi. Kehribar ve Mehmet oturdular. Siyah cübbeli ve siyah sarıklı, koca beyaz sakallı, ağarmaya yüz tutmuş siyah kaşları olan adam durmuyordu. O kadar hareketliydi ki Mehmet’in yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi Kehribar’ı güldürdü. Adam mürekkebe batırdığı tüy kalemle bir takım hesaplar yapıyor, notlar alıyor, aklından geçenler yüzünde ilginç ifadelerin oluşmasına yol açıyordu. Oda koyu renklerin, ahşap mobilyaların hakimiyeti altındaydı. Tavandan yere kadar uzanan iki büyük, kubbeli pencere koyu renkli odayı aydınlığa boğabilirdi. Meşaleler ve mumların verdiği ışık yeterliydi. Ay dışarıda tostoparlaktı. Duvardan duvara kütüphanede binlerce kitap vardı. Bunlar nefis kitaplardı ve Mehmet’in hemen dikkatini çekmişlerdi. Odanın içinde birkaç masa daha vardı ve her birinin üzeri kitaplarla doluydu. Kehribar’ın hocası birini bırakıp ötekini alıyor, arada kendi kendine konuşuyor, notlarını kaydetmeye devam ediyordu. Birkaç dakika sonra tüy kalemini hokkanın içine yerleştirdi ve sandalyesine oturdu. Pür dikkat Mehme’e baktı ve “Zamanla başım dertte.” dedi. “Hoş geldin delikanlı.” “Hoş bulduk efendim.” diye karşılık verdi asker. “Kehribar senden bahsediyor.” dedi adam. Sultanım demezdi Kehribar’a. Kehribar beş yaşından beri ona ders veren hocasından kendisine ismiyle hitap et-

mesini istemişti. Mehmet Kehribar'a döndü. Bunu duymak askeri şaşırtmıştı. Kehribar adama "Zamanla başınız dertte olamaz." derken gülümsedi. "Onu çoktan yendiniz." Sultanın sesindeki imâ Mehmet'in dikkatini çekmişti. Merakla adama baktı. Adamın gözlerinde şahit olanı ürperten, kurnazlığını dışarı vuran bir ışıltı belirdi. Lafı değiştirmek istercesine büyük penceresinin önüne gitti ve parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Çok iyi bir zamanda geldiniz gençler." dedi. "Bu gece müthiş bir şölene şahitlik edeceksiniz. Benimle gelin." Kehribar ayağa kalktı ve ilgiyle kendisine bakan Mehmet'e başıyla işaret etti. İki birden, dev kütüphanesine yönelen adamın peşinden ilerlediler. Adam el hizasındaki kitaplardan birini açtı ve üç beş kere işaret parmağıyla dokundu. Kehribar mutluydu. Mehmet ise heyecanlı ve meraklı. Derken raflar gıcırtilar eşliğinde kaymaya başladı. Beliren dar geçit gittikçe büyüdü ve adam ayağını geçide atıp içeri daldı. "Hadi." dedi Kehribar nutku tutulmuş halde bakan genç adama. Mehmet sultanın arkasından ilerledi ve raflar tıpkı açıldıkları gibi kapandılar. Metal merdivenler. Çelikten ve dar, kıvrılan. Câbir ve Kehribar merdivenleri hızla çıkarken, Mehmet yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atmaya çalıştı. "Çabuk." diyen sesi duyuldu Câbir'in. "Kaçırmayalım." Kıvrılan, parlayan, tuhaf ve kaynağı belli olmayan ışığın aydınlattığı merdivenlerden hızla çıktı Mehmet. Daire planlı, orta büyüklükte, üzeri kubbeyle örtülmüş, görenin nutkunun tutulmasına neden olan bir mekândı burası. Tepede, kubbenin ortasında bir pencere yavaşça aralanmaya başladı. Dört, beş adet teleskop ikiye ayrılan metal zeminden yükselip ağızlarını gökyüzüne kaldırdılar. "Her yer...." dedi Mehmet heyecanla. "...metal. Ne çeşit bir alaşım bu? Demir değil, tunç mu?...anlayamadım."

“Çelik.” diye açıkladı Kehribar. “Câbir Efendi burayı inşa ederken yardım ettim ona.” “Muazzam.” dedi Mehmet. “Çelik... diye bir alaşımı... daha önce hiç duymadım.” “Normal.” dedi Kehribar. “Bu madde yaşadığımız zamana ait değil.” Mehmet afallamıştı. Kehribar’ın sözleri kulaklarında yankılanıyor gibiydi. “Dürbünler...” dedi teleskoplara yaklaşarak. “Teleskoplar evlat.” diye düzeltti Câbir. Asker bir sultana bir alîme bakıyordu. “Ama bütün bunların anlamı nedir?” diye sordu. Heyecan, coşku ve merak içini kaplamıştı. Geceyi aydınlatan ve kubbeli yapının bir takım noktalarına yerleştirilen nokta ışıkları kastederek konuştu. “Bunlar da mum ya da gaz lambası değil....değil mi?” Yanıtları almaya zaman vardı. “Gelin, birer teleskop seçin.” dedi Câbir ve teleskopları evrenin şöleninin koordinatlarına göre ayarladı. Kehribar keyifle teleskobun başına geçti, bunu defalarca tecrübe ettiği belli oluyordu. Mehmet askerlikten gelen pratiklikle ne yapması gerektiğini anlamıştı. Câbir’de kendi teleskobunun başına geçerek konuşmaya başladı. “Şu cücelere bakın. Şu harika beyaz cücelere. Gök adanın en solundakine. Birazdan muhteşem bir gösteriye tanık olacaksınız. Dilerim çok parlak olur. Nötrino dedektörüm birkaç gün önce bir nötrino akışını kayıt etti. Hesaplarıma göre birazdan en solda gerçekleşecek olan süpernova patlamasına şahitlik edeceksiniz gençler. Bu her zaman yaşayabileceğiniz bir deneyim değil. 2800 ışık yılı uzakta ve saniyeler içinde tanık olacağınız olağanüstü.” Mehmet gökadanın en solundaki cüceye dikkat kesilmişken düşünceler aklından bir bir geçiverdi. Son zamanlarda yaşadıklarının hangisi olağanüstü değildi? Kehribar’a böylesine aşık olması, onu tanıdıkça ne kadar mütevazı, iyi kalpli ve zeki olduğunu görmesi, başka bir zamandan getiril-

miş izlenimi veren gözlemevi ve onun zeki, ilginç alimi ve tam şu anda bir süpernovanın patlayışına şahitlik edeceği gerçeği. Bu olurdu olmasına da ancak rüyalarda. Süpernova yeşil, turuncu, sarı, mor ve kırmızı renkler eşliğinde patlarken hiç biri konuşmadı. “İzleyin.” diyen sesi duyuldu Cabir’in. Üçü de soluklarını tutmuşlardı. Süpernova patlarken evrenin güzelliğini de gözler önüne sermiş, patladığı zaman diliminde, mümkün olmayan gerçekleşmiş, gezegen üzerindeki üç insan onun yok oluşuna, aslında tekrar doğuşuna şahitlik etmişti. Süpernova onları uzunca selamladı. Cabir anlamıştı. Yıldızın parlaklığına bakılırsa insan nesli üredikçe, yaşadıkça ve Dünya üzerinde bulundukça orada duracaktı. “Olağanüstü bir kimyasal element yoğunluğu tepkimesiydi.” diye fısıldadı Cabir. Gözlerini teleskoptan çekmemişti. “Nasıl bir enerji ve nasıl bir parlaklık bu böyle. Uzun süre daha böylesi görülmez.” “İnanılmazdı.” dedi Mehmet Kehribar’a. “Evet.” derken gülümsedi sultan. Gözlemevinde bir süre daha süpernovalardan konuştular. Gecenin lacivertliği yoğunlaşırken Cabir’in çalışma odasına geri döndüler. Dev kitaplık kayıp, gözlemevinin girişini saklarken “Bugün buraya gelmene memnun oldum delikanlı.” dedi Cabir. “Kehribarla birlikte ne zaman istersen gel.” Mehmet ve Kehribar alime iyi geceler dileyerek çalışma odasından çıktılar. Geldikleri yollardan, sarayın görkemli salon ve kemerli koridorlarından geçerek bahçeye çıktılar. Mehmet Kehribar’a döndü. Lacivert gecede birbirlerinin yüzünü zor seçiyorlardı. “Teşekkür ederim.” dedi. “Tüm bunlar inanılması güç ve güzel tecrübelerdi. Gözlemevinin etkisi altındayım ve teleskopların. Süpernovayı da eklemeliyim. Ama tüm bunlar...nasıl olabilir?” Kehribar gülümsedi. “İlgini çekeceğini biliyordum.” dedi. “Sen de

benim gibisin. Sanırım birbirimize fazla benziyoruz.” Ilık rüzgar güçlü esti ve Kehribar’ın saçlarının bir tutamı Mehmet’in yüzüne değdi. Sultan hemen geri çekildi. Huzursuz olmuştu. Hissetmeye başladıklarından, olakaklardan ve öğrenenlerin onlara izin vermeyeceğinden. Büyünün er geç bozulacağından. Mehmet’i beklerken heyecanlanmak neydi? Onu görünce yüzüne oturan ve silmeyi beceremediği gülümseme? Geceleri başını yastığa koyduğunda onu düşünmesi? Tüm bunlara sebep olan, kalbini ve beynini dolduran hisler? Derin bir nefes alıp düşüncelerinden kurtuldu ve kalbini ezen hisleri bastırmaya çalışarak “Cabir efendi zeki bir alimdir.” diye açıkladı. “Gözlemevinin ve teleskopların sırrını, nötrino dedektörünün burada ne aradığını ve tüm merak ettiklerini tek tek anlatacağım.” “Ne zaman?” diye sordu Mehmet. “Yarın kütüphanede kitap okurken mi? Yoksa Cabir efendinin çalışma odasında mı?” Mehmet dikkatle ve umutla ona bakarken Kehribar’ın kaygıları gözlerinde birikti. “Yarın.” dedi gözlerini lacivert geceye dilerek. “Cabir efendinin çalışma odasında.” Tılsımlı gecenin ılık rüzgarı eserken bir tutam kehribar rengi saç askere doğru savruldu. O tutama dokunmak için nelerden vaz geçeceğini düşündü Mehmet ama ellerini yumruk yapıp iki yanında sıkıca tuttu. İşte bu, güçlü bir ruh gerektiriyordu. Bu yüzdendir ki yaşam dednen olgu güçlü ruhları zorluyordu. Hangi aşka şahitlik eder bir süpernova? Evrenin en güçlü sırları çıkınca ortaya, kim inanır koca bir yıldızın en yüce duygu uğruna parladığına? Şimdi hep tanıklık edecek büyük ve imkansız aşka, kendi ışığının altında.

- 21 -

“Hakkında ayrıntılı bir araştırmayı hakediyor.” dedi Mavi ötekilerine. “Elimizde adı olmadığına göre işimiz biraz zor.” “Hiç sanmıyorum.” diye cevap verdi Toe. “Senin çağından dört yüzyıl sonra Donanım’da her şey kayıt altına alınmaya başlandı. Şu an Donanım’ın başındakiler ve onu yöneten gizli güçler, teknolojiyi kullanarak insan beynini tüm yönleriyle laboratuvarlarda yapılandırmayı başardılar. Bu yapı tüm işlevlerini tam anlamıyla hatta fazlasıyla yerine getiren bir organın - beynin- teknolojiyle desteklenmiş hali ve benim yaşadığım çağdan çok önceki çağlardan başlayarak olup bitenleri kayıt altına almaya devam ediyor. Irkı başka türlü kontrol altında tutamayacaklarını biliyorlardı. Üredikçe üreyen bir ırk ve fazla teknolojinin yarattığı yüksek entropinin getirisi olan yetersizleşen bir gezegen.”Yakın zamanda organik teknoloji-mizin -beynin- ufak sürümleri bir takım birimlerin hizmetine sunuldu.” diye devam etti DestroyerM. “Suçluların yakalanması, Donanım’ın düzeninden şikayetçi olanların, muhalefet meraklılarının zaptedilmesi, izlerinin kolay bulunabilmesi için kullanılan uzantıları. Adamımızın görüntüsü ve organik teknoloji programına girişini yapmak yeterli olacaktır. Kimliği gün gibi açığa çıkacak. Bakalım Beynin kayıtları bize neler gösterecek.” Birleşik foton parçacıklarından oluşan bilgisayar yabancı hakkında hızla bir öndüzenleme yaptı. Tüm kayıtlar üst üste, hologramik görüntüler halinde karşılarındaydı şimdi. “Bayağı yaşlı olmalı.” dedi Mavi ortaya çıkanlara bakarak. “Ya da zamanda rahat hareket edebilen ayrıcalıklı bir arkadaş.” “Entropik yoğunluğun fazlalaştığı dönemlerle rastlantısallığı nedir, bakalım.” dedi DestroyerM. “Toe ne kadar iyi koku

alıyormuş anlayacağız şimdi.” diye devam etti robot. Saniyeler içinde bir dolu bilgi hologramlar halinde dönüştü. “Ortaya çıkanlara bakılırsa gezegende sözü geçen biri.” dedi Mavi. “Toe, iyi koku alıyormuşsun.” “Etrafındaki zaman dalgalanmaları yoğun.” dedi Toe. “Garip biri olduğu belliydi, Donanım’ın entropik düzey yoğunluğuyla bu denli ilgili olduğunu anlamam.....gerçekten oldukça ilginç, ilginç bir tesadüf.” “Ya da.” dedi DestroyerM. Gözlerini hologramik bilgi dağından çekmemişti. “Tesadüfü kendi yarattı.” Hol, DestroyerM’ in avuçlarının arasından hızla çıkıp aynı hızla çıktığı yere geri döndü. Mavi ve Toe, ilgiyle robota baktılar. “Yani sen demek istiyorsun ki.” dedi Mavi gittikçe ilginç olmaya başlayan beyin fırtınasına katılarak. “Kendini Toe’ye bilinçli gösterdi. Bunu istedi.” “Kayıtlara bakın.” dedi DestroyerM. “Ve görüntülere. Tüm görüntülerinde oldukça silik ve olay mahallinde kalış süresi kısa. Her defasında sonucu almış, tatmin olmuş ve ayrılmış. Toe’nin onu fark etmesi boşuna değil. Orada beklemiş, olayı izlemiş. Hem de süreyi oldukça uzun tutmuş. Toe gibi dikkatli bir gazetecinin bu ilginç ayrıntıyı er geç fark edeceğini biliyor adamımız.” “Zihin Evrensel Topluluğu’nun parçası olduğumuzu da biliyor bana kalırsa. Son zamanlara bakın.” dedi Mavi. “Dünya’daki düzensizlik fazla artmış, adamımız önceki entropik artışları hevesle karşılamış ve gayet memnun. Bir de son zamanlardaki düzensizliklerin artış yoğunluğuna bakın. Azalmak ya da normal sınırlarda seyretmek bir yana endişe verecek ölçüde artmaya devam etmiş. Durdurulamamış, tam da şu anda olduğu gibi.” “İşte bu esnada yabancı kendini bize göstermek istedi diyorsunuz.” diye araya girdi Toe. “İstatistiklere göz atmalıyız.” dedi DestroyerM. “Benim çağımda bunu sağlıklı bir şekilde yapamıyoruz.” dedi

Mavi. Merakla robotu izlemeye koyuldu. DestroyerM son iki yüzyılın kaydedilmiş entropik artış ve azalış miktarları verilerini, yabancının silüetiyle birleştirdi. Bilgisayarın dönütleri tahminlerini doğruladı. Yabancı, gezegenin entropisinin hızla arttığı dönemlerde, kara cübbesiyle gezegen üzerinde fazla zaman geçiriyordu. “Bu rastlantı boşuna değil.” dedi Toe diğerlerine bakarak. “Bir yerden başlamak gerek.” dedi Mavi. “İstatistikler ve olasılık hesapları ortada.” DestroyerM avucunun içinde kıpırdanan Hol’ü usulca okşadı. “Sakin ol oğlum.” diye fısıldadı. “Korkmana gerek yok, esrarengiz yabancımızın kim olduğunu öğreneceğiz.”

- 22 -

Güneşe hasret kaldım, onun turuncu ve sarı foton parçacıklarına. Her yeni sabahı umutla bekliyorum ve tekrar gri sabaha uyanıyorum. Grinin yoğunluğu arttıkça artıyor. Lütfen biraz güneş, lütfen. Hayaletlerin geceyi sevdiğini düşünenler yanılıyor. Gri, puslu günleri sevdiğini düşünenler. İnsanlar kadar ben de beklenti içindeyim. Ben bu haldeysem, onlar ne yapıyor, nasıl hissediyor? Karmaşa artıyor. Yağmuru sevenler bile usandı. Herkes, hepimiz, tüm gezegen güneşin doğacağı günü bekliyor. Güneş doğacak mı? İçimden bir ses bir şeyler yapmalısın diyor. Sanırım oturup olacakları izleyecek, gidişatı bekleyecek biri değilim. Kendimi fazla tanımıyorum. Geçmişimle ilgili hafıza kartlarım bomboş ama biliyorum, tepkisiz kalamam, öylece oturup bekleyemem. İş oluruna bırakmak, benim fıtratımda yok. Geçmişimle ilgili fikrimin olmadığı

ortada ama tüm gezegen hakkında engin bir bilgim olduğunu biliyorum. O zaman.....bunu kullanacağım.

- 23 -

Bazı aşklar yıldızlar kadar parlaktır. Yıldızlar kadar yüksekte, ulaşamayandır. Aşk dayanıklı ruhları seçermiş derler, aşk olarak kalmak istediğinden. Ağlasa da ruhlar ölürken. “Ben doğru mu anladım?” diye sordu Mehmet heyecanla. “Yani şu an bir zaman makinesinin içindeyiz, öyle mi?” “Tam olarak anladığın gibi evlat.” dedi Cabir. “Yoksa gördüğün tüm makine ve cihazları, teleskopları, süpernova oluşumunun habercisi dedektörümü nasıl temin edebildim?” Mehmet heyecanla geçen gece konuk olduğu gözlemevini inceliyordu. Cabir teleskobun başında süpernova hakkında notlar alırken Mehmet Kehribarla beraber bir teknoloji üssünü andıracak kadar donanımlı tasarlanmış gözlemevi hakkında konuşuyordu. Kehribar mutlulukla anlatıyordu, zeki bir hanımdı ve beş yaşından beri hocasının tüm çalışmalarına tanıklık etmişti. Şimdi onları çok sevdiği askere anlatıyordu. Mehmetle fikir alışverişi yapıyorlar, bilim, makineler ve kitaplar üzerine ayaküstü sohbet ediyorlardı. Mehmet’in zekasına ve akıl yürütmelerine, algısına hem şaşıyor hem de hayran kalıyordu Kehribar. Ona anlattıklarının arasında siyah gözlerinin içine daldığını fark ettiği an bakışlarını başka tarafa yöneltiyor, ilgisini dağıtmaya çalışıyordu. Umutla umutsuzluk arasındaydı, biliyordu. Cabir’e, hocasına minnetle baktı. Mehmet’den söz edip, onu gözlemevine getirme isteğinden bahsettiğinde kabul etmişti. Cabir, ufak yaşından beri tanıdığı, kızı saydığı,

çok sevdiği Kehribar'ın gözlerindeki ışığı fark edip sormuştu. "Onu çok mu seviyorsun Kehribar?" Kehribar düşünceli tavırlarla gözlerini yere indirmiş "Zeki biri." demişti başka bir açıklama yapmayı istemeyerek. "O benim çok iyi bir arkadaşım." demişti sevgisinin derecesini belli etmekten çekinerek. "Beni anlayan, birbirimizden uzaktayken hissettiklerimi, düşündüklerimi bilen..." Daha fazlasını söylememek için susmayı tercih etmişti. Ama Cabir zekiydi. Anlamıştı. "İnsan kime ve ne zaman aşık olacağını bilemez Kehribar." demişti. "Bu sana verilen bir hediye. Onu taşımasını da, mecbur kaldığında vaz geçmesini de bilirsin. Şimdi aşkın tüm güzelliğini yaşa ve şükret. Pişman olma çünkü biliyorum ki sona erme vakti geldiğinde, pişmanlık hissetmeyeceğin bir adamı sevdin sen." Kehribar hafifçe ıslanmış kahverengi gözleriyle yaşlı adama baktı. Söylemek istediklerini anlamıştı. Aşkın mutlu bir sonu olmayacaktı. Şartlar buna izin vermeyecekti. "Yarın getir onu." demişti hocası. "Bunu istiyorsan boşuna değildir."

"Bir gözlemevinin zamanda yolculuk yapılabilecek bir makine olması hayalin ötesinde. Gerçeğin bile ötesinde. Onu içine yerleştirebileceğim bir kavram bulamıyorum." dedi Mehmet. "Bu bir sır evlat. dedi Cabir. "Herkesten saklanması gereken bir sır. Umarım bunun farkındasındır." "Şüphemiz olmasın." diye karşılık verdi Mehmet. "Burada olmak, bunlara şahitlik etmek....." diye devam etti ve bir an susup Kehribar'a baktı. ".....bana verilmiş onurların en büyüğü. Sırrınızı ölene kadar saklayacağım." Kehribar onun kara gözlerine bakarken sessiz kalmayı tercih etti. Gözle görünmeyen ama varlığını heyula misali hissettiren o büyük, keskin sınır. Duygularına ve duygularını tetikleyen tepkilerine engel olmayı beceriyordu. Bir de gözlerindeki ışığın bundan habe-

ri olsaydı. Işıktı o, parlayacağı zaman kimselere sormazdı. İnsanlar gibi ödeyeceği bedelleri olmazdı. “Hayatım çalışmakla, araştırmakla, okuyup uygulamakla geçti evlat.” dedi Cabir. “Padişah efendimiz çabuk yayılan ünümü duymuş olacak ki beni sarayına istedi. İtalya’dan geldim, Cabir oldum. Zekam, Allah’ın bir lütfu. Kendi ülkemde kalsaydım imkanlarım kısıtlı olacaktı. Vaktim de. Ama sarayda çalışma fırsatı buldum. Bana tüm fırsatlar sağlanınca işi ilerlettim. Zaman ve yolculuk üzerine keşif ve icatlarım oldu. Zeki ve çalışkan bir adam olduğumu herkes bilir, beni tanımayanlar bile. Bazıları çılgın olduğumu söyler. Haksız değiller belki de. Zekanın içinde bolca çılgınlık bulunur. Mantıklı çılgınlıklar tabii. Gözlemevinden, yalnız çıktığım zaman yolculuklarından kimseye bahsetmedim. Yaşadığımız yüzyılda insanoğlu bu kadarını kaldıramaz, akli da yetmez üstelik” Sonra sultana baktı. “Kehribar hariç.” dedi bir baba şefkatiyle. “O, zeki ve mantıklı. Öğrenmeye ve yeniliklere açık. Tam bir hayalperest. Zamanın ilerisinde bir düşünme kapasitesine sahip. Benim sırdaşım, öğrencim hatta evladım.” Kehribar gülümseyerek hocasına baktı. “Şimdi sırrımızın bir ortağı daha var.” dedi yaşlı adam askere dönerek. “Sen. Sen buradaysan artık bir yardımcım daha var demektir.” “Onur duydum efendim.” dedi Mehmet. “Kehribar’a minnettarım, beni sırrınıza ortak olmaya değer gördüğü için.” Şahitlik eden yıldızlar canlı kanlı olsa, Mehmet Kehribar’a baktığı anda, gökkubbeden yeryüzüne inerlerdi. Ucu bucağı olmayan, sırlarla dolu evren Dünya’nın içine dolardı. Fotonlarıyla, kuarklarıyla, en uzaktaki gezegenleri ve yıldızlarıyla. Aksini kimseler iddia edemezdi, şahidi evrendi. Cabir, hesapların, kalemlerin, türlü çeşit alet ve makinenin şaşmaz bir düzenle hizalandığı çalış-

ma masasına yöneldi. Diğerleri de arkasından. Sararmış yaprakların, üst üste defterlerin içinde onbinlerce hesap vardı. Fizik ve matematik formülleri için hokkalarca mürekkep harcanmış olmalıydı. Araştırmalar, düzen içinde düzen-sizlik arz eden, oraya buraya, kenara köşeye karalanmış notlar vardı. Bulundukları zaman ve öncesine ait el yazma-ları olduğu gibi, henüz var olmamış, yaşanmamış zamanlara ait kitaplar düzenli yığınlar halinde sıralanmışlardı. Görüntü karşısında heyecanlanmamak Mehmet'in elinde değildi. Gözlemevinde olup bitenler muhteşemdi. Cabir masaya oturdu ve hesaplarla dolu birkaç defterini önüne çekti. Göz-leri ışıldarken "Bunlar, burası benim hazinem evlat. dedi Mehmet'e. "Mutluluğum, hayatıma anlam katan, güzelleştiren, beni heyecanlandıran parçalarım." Mehmet Kehribar'ın oturmasını beklerken alimi dinliyordu. Beklediği gibi olma-dı ya da olması gerektiği gibi. Kehribar askere yol vererek hocasının yanına onun oturmasını istediğini ima etti. Masa-nın öte tarafına geçti ve oymalı ahşap sandalyeye yerleşti. Mehmet anladı. Burada ne Kehribar sultandı ne de kendisi askerdi. Birbirlerini seven, önemseyen, anlayan iki insandılar. Çok yakın, bir o kadar uzak. Fırtına kadar güçlü bir rüzgar, esip gürlemesi yasak. Yüzü gri çizgilerle dolu alim gözlerini mürekkep dolu hesaplarından kaldırmadan konuştu. "Za-man." dedi. "Kimisi için bir muamma, belki büyü. Kimisi için saatler, dakikalar ve saniyeler. Fakat büyüleyici olduğu mu-hakkak. İnsanların algısı, onun varlığını hisleriyle doğrula-maları gözardı edilecek gibi değil. İşte çok genç bir adamken hatta çocuk sayılabilecek çağlarımda zaman olgusuna olan büyük merakım nedeniyle, İtalya'da, Floransa'da, doğduğum şehrin kütüphanesinde büyüdüm diyebilirim. Yerden yüksek

tavana kadar tüm duvarların el yazmalarıyla, basımlarla dolu olduğu şiirsel bir mekandı. Ahşabın, kitabın, bilginin büyülediği insanlar anlar ancak nasıl da büyülendiğimi. Günler, geceler boyunca okudum. Ruhum ve bedenim bilimle, matematik, fizik, sanatla yoğurularak büyüdü.” Susup güldü. “İnanır mısınız?” dedi hayalkırıklığıyla. “Bilgiye o kadar aşık oldum ki aşkımı paylaşacak, onu da içine alacak bir kadına rastlayamadım. Aşk güzeldir, yaşayabileceğin kişiyi bulursan.” Mehmet Kehribar’a baktı. Cabir’i anlıyordu. Nasıl da aynı anda, aynı kitaplara uzanıyordu ikisinin elleri, nasıl da konuşmadan anlıyorlardı birbirlerini. “Tarihe bak evlat.” diye devam etti yaşlı adam beyaz sakalını sıvazlayarak. “Kütüphaneler, kitaplar uyanışlar, değişimler, aydınlanmalar ve yeni çağlar başlatır. Bu yüzden bazıları onları tehlikeli bulur.” İmalı bir tavırla gülümsedi. “Benim uyanışım zaman olgusuna duyduğum ilgi sayesinde başladı. El yazmalarında gördüğüm, zamanının ilerisinde düşünebilen alimlerin, filozof, fizikçi, matematikçi, mühendis ve sanatçıların fikirleri, çizimleri, araştırıp buldukları kılavuzum oldu. Çok denedim, hayalkırıklıklarına, başarısızlıklarına, ağırlaşan gözkapaklarıma taviz vermedim ve bir yıl önce gözlemevimin, ortaya çıktığı zaman diliminin onunla boy ölçüşemeyecek seviyedeki makinemin son ayarlamalarını tamamladım. Yok olmayı, boyutlar arasında, zamanın kör bir noktasında kısılı kalmayı göze alarak ilk yolculuğumu gerçekleştirdim. Zamanımın on yıl gerisine gittim, sonra on yıl geriye ve cesaret kazandıkça yolculuklarımı sıklaştırdım. Kendi yüzyılımdan çok uzaklaştığım zamanlarda merakımla yüzleştim. Değişen Dünya’nın ulaştığı seviye beni sarhoş etti. Teknolojinin geldiği noktayı tahmin edemezdim, hayal bile edemezdim

doğrusu. Gözlemeyimi ileriki çağlara yaptığım yolculuklar sayesinde gelişmiş teknolojik araç gereçlerle donattım. Araştırmalarımın yardımları büyük. Bilgilerimi ve gözlemlerimi kayıt altına alıyor ve gizliyorum. Benden sonra bu makine, tüm araştırmalarım, kütüphanem, tüm bilimsel hazinem Kehribar'a kalacak." Derin bir iç çekti yaşlı adam ve devam etti. "Benim ondan başka kimsem yok. Sırlarımı ona emanet edebileceğimi biliyorum." Sultan ve asker gülümsediler. "Zamanda yolculuk yapabilmeniz muazzam bir tecrübe." dedi Mehmet. İlgiyle Cabir'e bakıyordu. Anlatmasını istiyordu. Yaşlı adam anlamıştı, bu meraklı genci sevmişti. Ona güveniyordu çünkü Kehribar ona bakarken gözlerindeki ışığı gizleyemiyordu. Öz evladı olsa ancak bu kadar severdi. Biri-cik kızının, sırdaşının sevdiği adama tabi ki güvenirdi. Bu zeki adam, Kehribar'ı fazlasıyla önemsiyordu. "Evlat." dedi Cabir. "Kolay olmadı. Hayatta hiç bir şey kolay olmaz. Akıllı insanlar bunu iyi bilir. Ömrümü araştırmalarımın harcadım. Saatlerimi, dakikalarımı. Sonunda başarılı oldum. Bu benim ödülümdü. Zeka her çağda aynıdır. Zeki insan zaman nehri-nin geçmişinde de olsa geleceğinde de olsa eğer öngörüsü sağlamsa aklın alamadığını başarır. Hangi çağda yaşadığının önemi yoktur. Bazen, bazı insanlar yaşadıkları zamanın çok ilerisinde zeka, algı ve öngörüyle donatılmış olabilirler." Sakalının aksine kırışmamış kuzgun siyahı kaşlarının altından kara gözleri ışıldadı. Birkaç sarı sayfalı defterini önüne çekip açtı. İçi Mehmet'in anlayamayacağı düzeyde fizik ve matematik hesaplarıyla doluydu. "Anladığımda çok ufaktım." dedi gözlerini hesaplarından kaldırmadan. "Zamanı düşüncelerimizle ölçebiliriz. Şunu da anlamalıyız. Zaman, fiziksel bir süreçtir." Sayfaları çevirirken konuşmaya devam etti. "İşte

ben bunu anladığımda işe girişme cesaretinde bulundum.” Mehmet büyülenmiş halde dinliyordu ve heyecanını saklama gereği duymuyordu. “Zaman bizim ölçülere sıkıştırdığımızdan, saatlere, dakikalara böldüğümüzden bağımsız bir olgudur. Fiziksel bir süreç olduğu doğrudur fakat bizim algı evrenimizin dışındadır.” Güldü. “Eğer zamanın aklı ve dili olsaydı, ufacık zekamızla onu sokmaya çalıştığımız biçimden ötürü bize söyleyecek bir çift lafı olurdu.” Üçü birden gülüştüler. “Zaman bir hareketti ve ben onun içinde diğer insanlardan farklı bir yöntemle hareket edebilmenin yöntemlerini buldum. Bunu matematiğe, bilime ve teknolojiye çevirdim. Sonra da uyguladım. Zaman mevcuttu evlat, herkes için. Geçmiş, şimdi ve gelecek onun içindeydi. Bizler geçmişte, şimdide ve gelecekteydik” Gözlemevinin kubbesindeki açıklıktan yıldızlar parlıyordu. Cabir kısa süre ıslıl ıslıl yıldızları izledi. Mehmet ve Kehribar’da bu güzelliğe kayıtsız kalamadılar. Siyah lacivertliğin her yanı pırıltılarla doluydu. Yaşlı adamın garipliği, zekası geceyi hareliyordu. Sırlarla doluydu, korkuturken güven veriyordu. Ona saygı duymamak kim olduğundan, bilgisinden, zekasından bihaber insanlar için bile imkansızdı. Siyah sarıklı başını indirip önündeki el yazmalarını, hesaplarıyla dolu defterlerini yerine yerleştirdi. Mehmete bakarken gözlerinde ürküten bir ışıltı oluştu. “Zaman makinem.” dedi. “Aklın alamayacağı bir hıza erişiyor. Uzay zamanın kütesini ve enerji yoğunluğunu değiştirip onu büküyor. Zaman tünelleri, kapalı zaman eğrileri oluşuyor. Yüksek teraelektronvolt enerjisi ve gidilmek istenen zaman diliminin koordinatları giriliyor.” Mehmet’in gözbebekleri heyecandan büyümüştü. Adamın anlattıklarını mantık çerçevesinde anlayabiliyordu. Tüm bunlar sihir gibiydi. Aklından

şüphe ettiği zamanlardan birini yaşıyordu. Akıllı oyun oynamıyordu. Rüyada değildi. Cabir ayağa kalkıp ilerledi. “Bugüne kadar ki yolculuklarımda endişe verecek bir sapma ya da zaman kayması yaşamadım, hesaplarımda yanılmadım. Olması gerektiği gibi, gidip döndüm.” Cabir’in söyleyecekleri bu akşamlik bitmişti. Kehribar çoktan ayağa kalkmış, gözlemevinden çıkmak üzere hocasının arkasından ilerliyordu. Mehmet bir süre daha oturduğu yerden kıpırdamadı. Kısa süren sessizliğin tuhaf bir büyüğü vardı. Heyecan ve mutlulukla derin bir nefes aldı ve diğerlerini takip etti. Cabir gözlemevinin metal kapısını açıyor, Kehribar gülümseyerek, ısılsı ısılsı bir ifadeyle Mehmet’e bakıyordu. Bu akşamlik bu kadardı. Kütüphaneye bağlantılı merdivenlerden inerken, Kehribarla geçirdiği zamanların kıymetini düşündü asker. Birbirlerini herşeyden ve herkesten çok seviyorlardı. Birden yüreğine bir sıkıntı çöktü. Günün birinde onsuz kalırsa nasıl hissedecekti? Cevap telaşlı yüreğe ulaşmakta gecikmedi. Ölü gibi. Cabir arkalarından ilerliyordu. Yaşananlar ütopyadan derin, gerçekten öte. Hepsinin sonu geldiğinde, kararı zaman verecek. Derler ki zaman aşkı seçermiş. Ne bilsin zaman yanıldığını? Aşkı seçince sevenleri ayırdığını. Sevdayı, ayrılıkların sonsuz aşk yaptığını. Aşkın sonsuzluğu, kavuşamaktan geçermiş.

- 24 -

“Elimizdeki hologramik görüntüyü, yer ve zaman bilgileriyle karşılaştırıyorum.” dedi DestroyerM. “Böylece adamımızın sonraki adımını tahmin edebiliriz diye umuyorum.”

Hol, DestroyerM'in kucağında kıpırdanıp dururken Mavi ve Toe merakla sonuçlara odaklandılar. Sistemin atılan her adımdan haberdar olduğu bu yüzyılda, özellikle bulunmak istenen biri hakkında bilgi edinmek zor değildi. Yabancıнын bulunduğu mevkiler hızla ve liste halinde sıralanmaya başlamıştı bile. Çıkan sonuç şaşırtıcı olmasa da ilginçti. "Nerede savaş, cinayet, bela, şiddet varsa kahramanımız oradaymış." dedi Mavi gözlerini fotonlardan oluşmuş bilgi sağanağından ayırmadan. "İnsanların arasında dolaşmış." dedi Toe. "Sessizce ve kimseye görünmeden." "Belirli, sık ve düzenli periyodlar halinde." diye devam etti DestroyerM ve huzursuzluğu dinmeyen, büzüldükçe büzülen, küçülen karadeliği sevdi. Hol'ün huzursuzluğu hiç birinin dikkatinden kaçmıyordu. "Bakın!" dedi Mavi. "Yalnız felaket zamanlarında ortaya çıkmamış. Gezegenin en güzel yerlerinde de bulunmuş." "Son birkaç haftadır." dedi DestroyerM. "Öncesinde tarihle, sanat ve bilimle, doğal güzelliklerle böylesine ilgili değilmiş." "Son üç haftadır nereleri geziyor bu adam?" diye mırıldandı Toe. Akşamın geç saatleri bastırmaya başlarken gözlerini kısıp "Keops Piramidi." diye açıkladı Mavi. "Babil'in asma bahçeleri, Zeus ve Rodos heykelleri." Üçü birbirlerine baktılar. Mavi okumaya devam etti. "İskenderiye feneri, Kral Mousollos'un mezarı, Artemis tapınağı." "Donanım'ın gelmiş geçmiş yedi harikası." dedi Toe. "Bazıları çok önceden yok olmuş, demek ki adamımız zaman yolculuğu yapıyor. "Devam et." dedi DestroyerM Mavi'ye. "Stanford doğrusal hızlandırıcı merkezi, Tubitak, ODTÜ Havacılık Uzay Mühendisliği Bölümü, Nasa, Tevatron, Cern, Unam, Brookhaven ulusal laboratuvarı." "İşi gücü bırakmış Donanım'ı geziyor." dedi Toe hayretle. "Dünya." diye düzeltti Mavi ve Toe'ye ters bir

ifade ile baktı. Donanım kelimesini soğuk buluyordu. “Hatta üç hafta içinde ziyaretlerini üçüncü keredir tekrar ediyor.” diye açıkladı DestroyerM. Elini Hol’ün üzerinden çekmeden metalik sandalyesine yasladı sırtını. İki metalin birbirine değmesinden gıcırtilı, parlak ve gri bir ses yükseldi. “Ziyaret sırasını bile şaşırmamış baksanıza. Hep aynı sırayı izlemiş.” “Doğru.” dedi Toe. İyice foton parçacıklarına yaklaşıp listeyi kontrol etmeye başlamıştı. “Rituel gibi, şaşma yok, sapma yok.” Bunu biraz alaycı tavırla söylemişti. “Takip ettiği sıranın bir anlamı olabilir mi?” diye sordu Mavi. DestroyerM’den ayrılıp kendisine doğru gelen Hol’ü şefkatle sağ avucunda misafir etti. “Sanmıyorum.” diye cevapladı Toe. “Düpedüz onu bulmamızı istiyor.” “En son Artemis Tapınağı’nı ziyaret etmiş.” dedi Mavi. Titreyen Hol’ü sakinleşebilmesi için kaldırıp yanağına dayadı. Mavi saçları karadeliğin olay ufkuna yaklaştıkça savrularak içinde kayboldu. Karadelik Mavi’nin sıcaklığını hissettikçe rahatlayıp sakinleşti. Kaygısı biraz da olsa azalmıştı sonuçta. Mavi’nin turkuaz rengi saçlarıyla oynayıp duruyordu. “Demekki sırada Stanford doğrusal hızlandırıcı merkezi var.” DestroyerM ve Toe Mavi’ye baktılar. Mavi uçuşan saçlarını Hol’den kurtarıırken “Acele edelim o zaman.” dedi. “Randevuya gecikmek hoş olmaz.”

- 25 -

Rahat bir yere ihtiyacım var. Bilgiye çabuk ulaşabileceğim, gerektiğinde yardımını alacağım, güvenilebileceğim birinin olduğu bir yer. Meşe Palamudu Kütüphanesi geliyor aklıma. Bu güzel gezegenle, içinde yaşayanlarla, doğasıyla,

olup bitenlerle ilgili bilgilerimin azımsanmayacak seviyede olduğunu biliyorum. Kendimde değilken, beden ve ruhen kaybolmuşken Dünya'da neler olduğundan, olumlu, olumsuz her türlü değişimden bihaberim. Kütüphanedeki arkadaşım bana yardım edecektir. Ona güveniyorum. Beni yargılamadı, benden korkmadı. Bir hayalet olmama rağmen dostluğunu benden esirgemedi. Dev kütüphane salonunun bir köşesinde çalışmama engel göremiyorum. İnsanlardan uzak, onları rahatsız etmeden. Şehrin ve gezegenin tuhaf değişimi onları yeterince kaygılandırıyor. Bir de beni dert etmesinler. Kırmızı tuğlalı duvarda yer alan pencereye yaklaşıp bakıyorum. Gece güne ulaşmak üzere. Şehir gri. Turuncunun tatlı tonlarını, mor, pembe ve sarıyı göremiyorum. O renkler yok oldu, yerlerine grilik ve pas çöktü. Kuarklarıma ayrılıp dumansı bedenimi görünmez kılıyorum. Meşe Palamudu Kütüphanesi'ne doğru hızla inişe geçiyorum. Tüm binalar hayalet formlara dönüşüyor. Yere yaklaştıkça ağaçların gri yeşile dönmüş renkleri bulamaç gibi evlerin hayalet formlarına karışıyor. Yağmur yağıyor, durmuyor ve gri şehrin gri mazgalları ağızlarından buhar püskürtüyor. Canavarlar gibi. Meşe Palamudu'nun kapısının önündeyim. Nezaketen kapıyı çalmak isterim fakat arkadaşım henüz gelmemiştir. Çok erken. Arka tarafa uçuyorum. Mutsuz tavırlarla etrafını ve durmaksızın yağın tuhaf yağmuru izleyen bir avuç insanın arasından süzülüyorum. Tuğlaların arasından geçiyorum ve kütüphanenin ana salonu karşılıyor beni. Tüm sessizliğiyle. En dipteki kitap rafının insanların beni fark edemeyeceği ufak penceresinden gri ışığın aydınlattığı davetkar, gizil bir köşesini kendime uygun buluyorum. Arkadaşım gelir gelmez, isteğimi onunla paylaşacağım. Daha adını bile bilmediğim

arkadaşım. “Erkencisiniz.” diyor bir ses arkamdan. Tanıdık ses beni ürkütüyor. Siyah düz saçları, beyaz spor gömleği, siyah dar paça pantolonu ve beyaz topuklu ayakkabılarıyla güler yüzlü arkadaşım beni selamlıyor. Bedenleşiyorum ve “Size de.” diyorum. Gülümsemesi ağzının kenarlarından tüm yüzüne yayılıyor. En son lacivert gözlerine ulaşıyor. Adını sormanın tam sırası diye düşünüyorum. Bu kadar beklemiş olmam bile garip. “Adınızı hala bilmiyorum.” diyorum biraz çekinerek. Sanki söylemeyecekmiş gibi. “Sim.” diye cevap veriyor hiç beklemeden. “Benimki Flû.” diyorum gülümseyip rahatlayarak. Hayaletlerin gülümsediği fark edilir mi diye düşünürken ona kütüphaneye erken gelme sebepimi anlatıyorum. Sesini çıkartmadan, yüzündeki tebessümü eksiltmeden dinliyor. Sonunda “Bu çok iyi.” diyerek arkasını hızla dönüyor ve hızlı adımlarla ilerleyerek dev rafların arasında kayboluyor. Şaşıyorum zira ondan bir şeyler duymayı beklerdim. Durağanlığım saniyeler sürüyor ve dışarıda grinin tonları açılırken gözden kaybolup rafların arasına dalmayı planlıyorum. Nasıl ve nereden başlamam gerektiğini düşünürken Sim zar zor taşıdığı ceviz renginde, biraz aşınmış bir ahşap masayla çıkageliyor. Onu köşenin, pencereden gelen ışığı en iyi alan tarafına yerleştiriyor. “Küçük ama işini göreceğinden eminim.” diyerek hızla kayboluyor. Arkasından bakakalıyorum. Dakikalar geçmemişken ahşap bir sandalyeyle geri dönüyor. İçimdeki heyecan ve mutluluk katlanırken “Bekle.” diyor hemen geliyorum. Bu sefer uzun sürüyor dönmesi. Elleri kolları, önünü görebilmesini engelleyen dokuz-on kitapla dolu. Sıranın en üstünde ise bir tablet var. “Bu kitaplardan başlayabilirsin.” diyor. Onun da yüzünde ve hareketlerinde saklayamadığı bir sevinç var. Heyecanlı. “İnternet bağlantısı-

na ihtiyacın olacak.” diyerek, en son tableti kitapların yanına bırakıveriyor. Gün tik taklar eşliğinde ilerlerken ellerini beline koyup lacivert gözlerini bulutsu yüzüme dikeyor. “Korkma, burada kimsenin dikkatini çekmezsin. İstedığın kadar ve rahatça çalışabilirsin. Gündüz gece.” “Korkmam.” diye cevap veriyorum. O, saçlarını savurarak topukları üzerinde arkasını dönüyor, rahat çalışabilmem için beni yalnız bırakacak. Uzaklaşırken kelimeler ağzımdan dökölüyor. Onun duyamadığı kelimeler. “Teşekkür ederim....Sim.”

- 26 -

Siyah gözlerini düşünürsün, ona giden yolları adımlarken. Gece güne dönerken. Güneş doğup yeni gün ilerlerken sarı, turuncu fotonlar üzerinde, gece yatarken düşlerinde, çiçeklerde, kitaplarda, müziklerde, bir bardak sıcak çayda, o var hep aklında. Gözlerini güne açar açmaz, yüreğinde. Kehribar, gözlerini güneşe açtı. Sabah olmuştu. Mehmet'i düşünürken gülümsedi. “Ne yapıyordur şimdi?” diye geçti aklından. “Çoktan uyanmıştır, talimdedir. Sonra birkaç bardak çay içer. Çünkü çayı seviyor. Yanıbaşında birkaç kitabı vardır. Onları okur.” Kalbi heyecanla çarparken yataktan kalktı. Pers ustaların elinden çıkma ahşap, oymalı komodininin üzerindeki el yazmalarını alıp sayfalarını çevirdi. Kitaplar ona Mehmet'i hatırlatıyordu ve bu duyguyu seviyordu. Pırıltılarla işlenmiş pembe terliklerini giyip dairesinin kapısına yöneldi. Dadısı elinde havlularla koşturarak geliyordu. Birbirlerine gülümseyip günaydınlaştılar. Kehribar havlusunu yaşlı kadının elinden alırken doğduğundan beri kendisine bakan eski cari-

yenin yanağına bir öpücük kondurdu. “Yapmayın sultanım.” diye iç geçirdi kadın. “Biri görecektir, kellemden olacağım.” Kehribar gülümsedi. “Babam seni ne çok sevdiğimi bilir.” dedi. “Bunları düşünüp kendini üzme. Padişahımız dik başlı kızını sever, güvenir. O kadar sever ki yaptıklarımın yarısını görmezden gelmeyi bilir. Sen elbisemi hazırla lütfen.” Göz kırpıp gülümsedi ve el, yüz temizliği için yollandı. “Pembe olanı mı?” diye bağırdı kadın. “Evet.” dedi Kehribar. “Lütfen çabuk ol.” Kehribar gelmiş geçmiş sultanlardan farklıydı ve babası bunun farkındaydı. Valide sultan ile padişahın tek evlatlarıydı ve imparatorluğun varisiydi. Mızıltılı bir kız değildi. Savaşa da giderdi, bilim ve tekniğe ilgi de duyardı. Saray halkının gönlünü kazanmıştı. Çalışanlarla arası iyiydi. Onlar da sultanı sever ve sayarlardı. Dadısı bunlardan biriydi. Kehribar ona sarılır, öper bazen yanağını sıkardı. Kadınsa bunca yıldır ona tek bir yanlış harekette bulunmamıştı. Genç hanımı çok sever, ilgisini eksik etmezdi. Son birkaç aydır ondaki değişikliği fark etmişti. Kelebekler gibiydi Kehribar, kanatlanmıştı. Pembe, tül ve simlerle işlenmiş kıyafetini ve uçuk pembe rengindeki tül örtüsünü hazırlayıp beklemeye başladı. Kehribar hızlı adımlarla neredeyse uçarak aynanın önüne oturdu ve dadısı saçlarını tararken konuşmadı. Kıyafetini giyindi ve yasemin çiçeği şeklindeki elmas tacını tülüyle beraber saçlarına yerleştirdi. Dadısı bir sağa bir sola koşturarak yardım etti. Eteklerini düzeltti ve başındaki tülü hafifçe boynuna doladı. “Bu tüllerin boyu çok uzun, kısaltmalıyız.” dedi Kehribar. “Kısaltırsın değil mi?” Yaşlı kadın gülümseyerek başını salladı. Kahvaltısını yapacak, Farsça çalışacak, biraz kitap okuyacak ve Mehmetle buluşacaktı. Kahvaltı yaparken, Farsça çalışırken ve kitap okurken hep Mehmet’i düşünecekti.

“Akşama görüşürüz.” dedi yaşlı kadına ve dairesinden koşarak çıktı. “Kitaplarınızı almadınız.” diye bağırdı yaşlı kadın arkasından ve Kehribar kitaplarını alırken “Bir Osmanlı sultanı olarak bu kadar cesur olmanız beni korkutuyor.” diye ekledi. Oralı olmayan sultanın arkasından gülümseyerek bakakaldı. “Neyseki güçlü bir kişiliğiniz var. Babanızın biricik kızısınız ve o size kıyamayacak kadar çok güveniyor size.” Kehribar sarayın geniş merdivenlerinden inip taş ve ahşap işlemeli koridor ve salonlarından geçerken, kütüphaneden Mehmetle beraber seçtikleri iki el yazmasına sıkıca sarıldı. Kitapları eskisinden fazla seviyordu. Ona Mehmet’i hatırlatıyorlardı. Güzel kalpli, sağlam, güçlü kişilikli, zeki Mehmet’i. Bugün zaman çabuk geçmişti. Su gibi akmış, büyük iyilik yapmıştı. Daha vakit vardı. Birkaç saat kitap okudu, düşüncelere daldı. Mehmet için hissettikleri gün be gün yoğunlaşıyordu. Sanki tüm geleceği tüm yaşamıydı o. Bir gün bile olsa onun yanına gidememek, ondan haber alamamak düşüncesi kalbini eziyordu. Gece uykuya dalmadan son düşündüğü, sabah ışıklarıyla birlikte ilk aklına gelendi. Sanki yaşamı boyunca beraberlerdi de, Mehmet zamanda yolculuğa çıkmadan önce Kehribar’a “Döneceğim, bekle.” demişti. Hep tanıdığı Mehmet aylar önce dönmüş ve zaman işlemeye başlamıştı. Kendine hayret etti Kehribar. Yola koyulma vaktiydi. Çardak gülleriyle bezeli bahçede ilerlemeye koyuldu. Bir gece önceden hazırlanmasını istediği sepeti, kenarda kendisini bekleyen cariyeden aldı. İki kitabını da sepetin içine yerleştirip mutlulukla yürümeye koyuldu. Mesafeler azalıp kütüphane göründükçe hızlandı. Mehmet bekliyordu. Gülümseyerek birbirlerine baktılar ve az aşağıdaki meşe, kestane, kızılağaçlarla çevrili göle doğru ilerlediler. Kehribar yemyeşil alana sepetten çıkardığı örtü-

yü serdi ve Mehmet üzerine yiyecekleri koydu. İyiydi. Evet Kehribar sultanı ama ikisi buna aldırıyorlardı. Birbirlerini anlayan ve seven iki arkadaşlıklar. Arkadaştan öte. “Burayı seviyorum.” dedi sultan göle bakarak. “Arada sırada gelirim. Seveceğini düşündüm. Kütüphane yerine kitaplarımızı burada okuruz.” “İyi düşünmüşsünüz.” diye cevap verdi Mehmet. Rüzgar esti örtüyü havalandırdı. Çevredeki ağaçlar fısıldaştı. “Hayalet ağaçlar bunlar.” dedi Kehribar. Başını kaldırıp rüzgarın etkisiyle salınan ağaçlara baktı. “Kışın kar yağıp havaya gri tonlar çökünce ve ağaçların yaprakları dökülünce birer hayalet dönüşüyorlar. Sessiz hayaletler her yana peyda oluyor.” Gülümseyip devam etti. “Yabancı elyazmalarındaki hayaletler gibi.” “Canlanıyorlar mı?” diye sordu Mehmet. “Rüyalarımda mı?” dedi Kehribar ilgiyle. “Hayır.” dedi asker. Kehribar’ın naif heyecanı nasıl da tatlıydı. “Okurken düşüncelerinizde, hayallerinizde, beyninizde fiziğe bürünüyorlar mı?” “Evet.” diye cevapladı Kehribar. Mehmet iç cebinden küçük bir defter çıkartırken onu merakla izleyerek konuşmasını sürdürdü. “Bir İngiliz baskısında okuduğum hikayenin hayaleti...” Susup kaşlarını kaldırdı, gözleri hayret ifadesini belli edencesine açılmıştı. “.....gerçekten korkunçtu.” Mehmet defterin sayfalarını karıştırarak sayfalardan birini ona gösterdi. Kehribar mürekkep ve tüy kalemle yapılmış çizimleri görünce susuverdi. Çizimlerin Mehmet’e ait olduğunu anlamıştı. Heyecanla karışmış bir şaşkınlık duygusuyla “Senin mi?” diye sordu. Mehmet “Evet.” dedi. Kehribar sayfaları özenle karıştırırken yüzündeki hayranlık ifadesine engel olamadı. “Bunlar...” dedi başını defterden kaldırmadan. “...çok iyi.” “Hayaletler.” dedi Mehmet hemen. “İlerleyen sayfalarda seveceğinizi düşündüğüm başka çizimlerim de var.” Kehribar sayfaları

yavaşça çevirdi. Her çizimi ayrıntısıyla inceliyordu. Hayalet çizimlerinin altına karalanmış öykü parçacıkları vardı. Notlar alınmıştı. Sayfalar ilerledikçe hayalet çizimlerinin yerini sayılar, hesaplar, iç içe geçmiş çarklar almaya başladı. Kehribar'ın yüzü ilgiyle aydınlandı. "Makineler." diye fısıldadı. Bir sayfa daha açtı. "Bu bir..." dedi. Sesi heyecandan belli belirsiz çıkmıştı. "...makine adam." "Otomat." diye açıkladı Mehmet. Çizimin kenarı hesaplarla doluydu. "Onu yaptın mı?" diye sordu sultan heyecan ve merakla. "Hayır." diye cevapladı Mehmet. "Yalnız çizdim. Planlarını oluşturup hesaplarını yaptım. Vaktim olsaydı vücuda getirebilirdim." "Bunlar harika. Yarın Cabir'in yanına gidelim. Orada görmeni istediğim bir şey var." derken Kehribar, Mehmet gülümseyerek başıyla onayladı. Sevdiğinle aldığın her soluk, hayal edemeyeceğin mutluluk. Küçücük hayatlarımızda güçlenip büyürüz aşkla, uğrunda razı gelerek kalp yıkıntılarına.

- 27 -

"Gitmek için hazırlanın." dedi DestroyerM ötekilere. "Uzay gemisi sistemlerinizi hazır hale getirin." Üçü birden, boyutları bir kibrit kutusunu aşmayan sistemi, sistem tam göğüs bölgesine hizalanacak biçimde ince çelik bağlantılardan omuzlarına geçirdiler. Sistemin bağları sırtlarından birleşerek kilitlendi. Hol, hızla robotun sağ göğsü üzerinde açılan bölmeye girdi. Bölme kapanırken çoktan içine yerleşmişti. Evin üzerindeki minimalist metal alaşım tavan kayarak açıldı ve tabandaki ince ışık satıh üzerindeki üç kişiyle beraber tavana sıfırlandı. Mavi, Toe ve DestroyerM birbirlerinden

eşit uzaklıktaki mesafelerde konumlandılar. Göğüslerindeki küçük kutular açılarak levhalar halindeki metaller, birbiri ardına katlanarak ve formlarını tamamlayarak tek kişilik üç uzay aracına dönüştüler. “Warp sürücüsünü aktif hale getirin, negatif enerjiyi devreye sokun.” dedi DestroyerM. Hol onun göğsündeki bölmeden çıkıp aracın merkez kumandasına ilişti. Robot karadeliğin başını okşarken kalkış için son direktifleri verdi. “Genişletme sistemini açın ve uzay zamanı daraltın.” Araçların etrafını saran uzay dalgalandı. Normal biri bu olayı gözleriyle göremezdi. Eğer sistem rapor etmeseydi. Stanford Doğrusal Hızlandırıcı Merkezi bir göz açıp kapama süresinde gözlerinin önündeydi. Araçlar yere yavaşça alçalırken parlak gri alaşımlar katlanarak sürücülerinin göğüslerindeki kutularda sonlandılar. “Bakalım neredesin?” diye fısıldadı Toe. Girişin yasak olduğu merkeze yaklaştıkça, etrafı daha dikkatle gözlemlemeye başladılar. Hol yeniden huzursuzlanmıştı. Büzüştükçe büzüşmüş, içindeki evren parçası ve kapsadıkları oldukça hareketlenmişti. Tir tir titriyor, DestroyerM’in avuçlarından çıkmamak için direniyordu. “Nesi var bunun?” dedi Mavi endişelenerek. Gökyüzünü kaplamaya başlayan grilik koyulaşırken rüzgar hızlandı. Mavi ve Toe’nin saçları savruluyor, toz parçaları derilerini çiziyordu. “Neler oluyor?” diye bağırdı Mavi. Sesini duyurmakta zorlanıyordu, rüzgar sanki sese dönüşen kelimeleri alıp götürüyordu. İkisi de ağız ve burunlarını kapatmış, nefes almaları zorlaşmıştı. Rüzgar aniden kesildi. Göğün griliği ferahladı. Arkadan rahatsız eden tonda bir ses duyuldu. “İnsan ırkı.” dedi sinir uçlarını büken ses. “Uzun ve zorlu yollar katetti. Hayranlık uyandıran işler yaptı.” Hol öncekinden fazla titrerken, Mavi, Toe ve DestroyerM arkaya, sesin geldiği yöne döndüler. Siyah

pelerini yere kadar uzanan, yüzü siyah, büyük kukuletasının ardından görünmeyen yabancı karşılarındaydı. Onlara doğru yaklaşırken yürüyormuş gibi değildi. Daha çok kayıyordu. En garibi de yaklaştıkça fark edilen gözleriydi. Gözler etraflarına kor kırmızısı parıltılar yayıyordu. Yabancı hızlandırıcı merkezine doğru ilerlerken ötekiler gözleri ve vücutlarıyla onu takip ettiler. İri yarı bedeni tüy gibi rahat hareket ediyordu. Etrafta garip bir sessizlik vardı, her yere, tüm atmosfere tuhaf bir korku duygusu sinmişti. “Muhteşem.” dedi gözlerini binadan ayırmadan. “İçerde olanlar, yapılanlar büyüleyici, Dünya Gezegeni büyüleyici ve kimse farkında değil.” Dönerek diğerlerine baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve parlıyordu. “Sizi fark etmemizi ve bulmamızı istediniz.” dedi DestroyerM.” Ürkmüş Hol’ü avucunun içinde korumaya almış, metal gözlerini yabancınn kırmızı gözlerine dikmişti. “Sebebini öğrenmek istiyor musunuz?” diye sordu kırmızı gözlü. Sinsi bir gülüş dalgası etrafa yayıldı. Yabancı sorusunun cevabını beklemeye niyetli değildi. Mavi ve Toe bir göz açıp kapama süresinden daha kısa zamanda DestroyerM’in burnunun dibine kayan siyah beden karşısında dehşete düştüler. DestroyerM dimdik durmuş, kırmızı gözlünün karşısında bir adım geri çekilmemişti. Onun yaptığı gibi gözlerini dikmiş bakıyordu. Yabancı tısladı ve duyanın içini kurutan, ruhunu çekip alan bir sesle kıkırdadı. “Dostum.” dedi robota. “Senin bir kalbin var. Metal bedenine rağmen atan bir kalp.” Mavi ve Toe endişeyle robota baktılar. Kıpırdamamıştı bile. Her türlü tuzığa karşı hazırlıklı bekliyordu. Yabancıyla göz gözeydi. Kor gözler derinleşti, yandı ve büyüdü. Onun tüm bedenini saran pelerin havalandı, genişledi. Daha ne olduğunu anlamadan, tepki veremeden robot ve iki insan kendilerini ışıktan tama-

men ve sonsuza kadar mahrum bırakılmış, çıkışın olmadığı karanlığın içinde buldular. Karşılık vermekte geç kalmış, avlanmışlardı.

Yavaşça, sert bir zeminin üzerine düştüler. Etraf yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Puslu, gri, kirli bir aydınlıktı bu. Temiz tek ışık kırıntısının olmadığı. Üçü de kirli, pis bir zeminin üzerindeydiler. Toe, elini göğsünün üzerindeki uzay gemisi sistemine uzatırken, arkası dönük olarak onlardan uzaklaşan yabancıнын felaket habercisi sesini duydular. “Lütfen.” dedi yabancı. “Kaçmaya çalışmayın, inanın faydası olmaz. Nereye giderseniz gidin, nereye saklanırsanız saklanın sizi bulurum.” Sustu ve yılan, kurukafalar, çirkin canavarlar, garip surat oymalarıyla işlenmiş, geniş ve yüksek, tahtvari, siyah bir koltuğa oturdu. “Atölyeme hoş geldiniz.” dedi. “Aynı zamanda evime, laboratuvarıma, varlığımın başladığı yere.” Diğerleri etraflarına baktılar. Granite benzer bir madenden siyah, tozlu, kirli, son derece itici bir zeminin üzerindeydiler. Düz bir satıhtı ve ucu bucağı görünmüyordu. Koyu renkli bir atmosferin içinde yok oluyordu. Yabancıнын tahtının arkasında ve dört bir yanda garip işkence aletleri vardı. Kesici, delici, gerici aletler, tuhaf araçlar kirli ortama özenle yerleştirilmişlerdi. Mavi yüzünü buruşturup öğürdü. Onun tepkisini gören yabancı, itici bir sesle güldü ve ekledi. “Hanımefendi, onlar koleksiyonumun en değerli parçaları. Özellikle her iki Dünya Savaşı’nda da sıkça kullanıldılar. Üçüncüye nasip kısmet artık.” Toe ve Mavi birbirlerine baktılar. Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi ateş gözlü yabancıyı keyiflendirdi. Ağır metalden yapıldığı belli olan, insan bedeninin sığacağı bir satıhın dört köşesinde yer alan çarkları kast ederek “Gerdirme aleti.” dedi mutlulukla. “O benim favorim. İnsan bey-

ninde ve bedeninde yarattığı tahribat...” Sustu ve dünyanın en haz veren müzüğünü dinliyormuşçasına huşu içinde arkasına yaslandı. “...gerçekten muhteşem.” Diğerleri tedbirli ve tehlikelere hazırlıklı onu izlerken ayağa kalkıp ilerledi. Hiç birine bakmadan konuşmaya devam etti. “Şunun güzelliğine bakın. En az öteki kadar nadide bir parça. Siz insanlar ona kafatası kırma aleti diyorsunuz.” Mavi ve Toe afallamış bir ifadeyle ona bakarken, o DestroyerM’i göz ucuyla süzdü. “Fazla gelişmiş robotların ona ne dediğini kim bilebilir?” Gölge misali kayarak robotun yanbaşımda bitiverdi. “Özellikle gerçek bir kalbi olan robotların literatürü hakkında hiç bilgim yok” DestroyerM cevap vermedi. O da diğerleri gibi işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu. Demir bir başlığın, yanlarından iki demir uzantıyla sağlamlaştırıldığı aletin üzerinde vidalı bir kol bulunuyordu. Fazla temiz olmayan raflara sıralanan aletlerin yanında nasıl kullanıldıklarına dair çizimler vardı. İşkenceye maruz kalan insanların korkunç ifadelerle bezeli yüzleri görenleri allak bullak edecek cinstendi. Parmak kırma, sıkıştırma aletinden tutun da, diz koparma aleti, boyun sıkma mekanizması, işkence koltukları, kafa kesme makinesi, türlü çeşit kazıklar, fırınlar, tırmıklı, dikenli sopalar özenle dizilmişlerdi. Kimyasal sıvılarla dolu boy boy kavanozların içinde bebek cesetleri, gözleri oyulmuş, ağızları açık şişmiş yüzler vardı. Mavi daha fazla dayanamadı ve öğürerek kustu. Yabancınnın kahkahası duyuldu. “Beni sevdiniz hanımefendi, teşekkür ederim.” dedi ve hızla tahtına yöneldi. Toe Mavi’ye yardımcı olmaya çalışırken, DestroyerM yabancıya döndü. Elinde uzaysal formlarda, hayalet ışıklardan oluşmuş bir enerji silahını inceleyen yabancınnın onlara aldırmayan tavırları hem sinir bozucu hem de komik-

ti. “Kimsin sen?” diye sordu robot. Aynı anda insanın ruhu-
nu rahatsız eden bunaltıcı bir fırtına başladı. On binlerce kara
karga etraflarını sardı. Yabancı orali değildi. Memnuniyetle
silahını incelemeye devam ediyordu. DestroyerM hiç kıpır-
damadı. Olduğu yerde öncekinden daha sağlam dikiliyordu.
Aynı durum Mavi ve Toe için söylenemezdi. Başlarını eğmiş,
yere çömelmişlerdi. Yüzlerinde şaşkınlık vardı. Biraz da
korkmuşlardı. Böylesine ani bir durumun beklentisinde
değildiler. Toparlanmaya çalışırken yüzlerce kapkara kö-
pek, salyalar akan ağızlarını açmış, sarı dişlerini ve kanlı
dişetlerini ortaya çıkarmış onlara doğru koşuyorlardı. “Bu
kadarı fazla artık.” diye bağırdı Toe ve Mavi’nin iyi olduğun-
dan emin olarak onu bıraktı. Varlıkları atomaltı parçalarına
ayırarak silahını kara köpeklerle çevirdi. Mavi ve DestroyerM’
de onu takip ettiler. Kara kargalarla kara köpekler hayale
dönüşürken yabancının sesi duyuldu. “Kim olduğumu söy-
leyeyim.” dedi. Silahlarını kullanmak zorunda kalmayan
robot ve iki insan arkalarına, ona döndüler. “Beni tanımak
mı istiyorsunuz? O zaman kapkara kargalara bakın. Kapkara
köpeklerle ve onların üzerinizde yarattığı duyguya. “Sen Kor-
ku musun?” diye sordu DestroyerM. “Ta kendisi.” diye ce-
vapladı sorunun muhatabı. Yaratmak istediği etkiyi yeterli
bulmamış olacakki, ışın silahını kaldırıp attı ve pelerininin
eteklerini kaldırıp boz-siyah, kara çirkin tırnaklı ayaklarını
altına topladı. Derin, dertli bir nefes aldı ve “Burada olma
nedeninizi açıklayayım.” dedi. “Bir zahmet.” diye fısıldadı
Mavi ve yerdeki kusmuğundan tiksiniyerek uzaklaştı. “Ahh!”
diye iç geçirdi. Sesi kalın, ekolu ve rahatsız ediciydi.
“Dünya’nın ruhu kayıplara karıştı.” diye açıkladı. Köpekleri
ve kargaları biraz önce üzerlerine salan o değilmiş gibi rahat,

lakayit ve aldırılmaz bir tavır takınmıştı. Ayağa kalktı ve korkunç aletlerini sıraladığı raflara ilerledi. Yumuk yumuk görünen kahverengi oyuncak bir ayıyı alıp karaderili, çirkin, kirli uzun tırnaklı, kemikli elleriyle mıncıkladı. Diğerlerinin şaşkın bakışları arasında raftan bir oyuncak ayı daha aldı ve ayıların burunlarını birbirine sürterken kıkırdadı. Kıkırtı fazlasıyla çirkin bir tondaydı. “Dünya’nın ruhu kaybolduğundan....” Sustu, düşündüğü belliydi. “.....daha doğrusu kaçtığından beri keyfim kalmadı.” dedi. “Mesleğimden zevk alamaz oldum ve gezegeninizin gidişatı öylesine iç burkucu bir hal almaya başladı ki insanları korkutamaz hale geldim. Açıkçası umudumu yitirdim. Zevk aldığım her şeyden vazgeçtim.” Derin, içli bir nefes alıp elindeki ayılardan birini sıktı. Oyuncak cikledi. “Güzelim gezegenin entropi seviyesi geri döndürülemez seviyede arttı. Artmaya devam ediyor. Enerjisi emildikçe emiliyor, azaldıkça azalıyor. Ben bile her şeyden elimi eteğimi çektim. Madem etine dolgun bu güzel, tombik bayan varlığının sonuna yaklaşmakta, barındırdığı tüm güzellikleri son kez görmeliyim.” Bu yüzden mi Dünya’nın harikalarını ziyaret ediyorsun?” diye sordu Mavi. Korku sorudan ve sorandan hoşlanmıştı. “Tam üzerine bastınız hanımefendi.” dedi nazıkçe ve dalgalı görüntüler eşliğinde, göz açıp kapayana kadar Mavi’nin yanbaşıda bitiverdi. “Ayrıca tüm bilimsel icat ve keşiflerin çalışmalarının yapıldığı merkezleri de geziyorsun.” dedi Toe. “Aynen.” diye cevap verdi Korku. Mavi’yle konuşurken takındığı nezakatten eser yoktu sesinde. “İnsanoğlu mesleğimi elimden alıp daha iyi yapacak duruma gelip keyfimi kaçırdığından beri emekliliğimi sık düşünür oldum. Bu ırk....”dedi sesinin tonunu yükselterek ve aşırı bir ihtişam takınarak. “.....beni her

defasında şaşırtıyor. Bilimde, sanatta ve teknolojide ulaştığı nokta büyüleyici. Madem gezegenin sonu yakın, yok olmadan önce tüm güzelliklerinin tadına varmak istiyorum.” Huşû içinde kıpırdandı ve elindeki ayıları kaldırıp ait oldukları raflara fırlattı. Peluş hayvancıklar cikleyerek öteki hayvanların arasına düşüverdiler. Miskin tavırlarla kurukafalarla bezeli tahtına yerleşti. Yüzünü binlerce çeşit işkence aletinin, dev fanuslardaki insan cesetlerinin sıralandığı raflara dikti ve gözlerini devirerek iç çekti. “Artık bu işlerden zevk almıyorum.” dedi. “Peluş hayvan koleksiyonu yapıyor, çizgifilm izliyor ve geziyorum. Huzurum yerinde.” “Daha ne olsun?” diye söylendi Toe sesindeki alaycılığı gizlemeye gerek duymadan. “Tadını çıkar ve söyleyeceklerin bittiyse biz de işimize dönelim.” Korku zoraki kıkırdadı. Toe’nin sözlerine sinirlendiği belliydi fakat çaktırmadı. Tahtından kalkıp DestroyerM’e doğru yürüdü. Robotun avucunda saklanan Hol titreyip küçüldü. “Benimle işiniz yeni başlıyor.” dedi tehditkar bir ses tonuyla. “Meslektaşım kayboldu, kaçmış da olabilir. Ondan nicedir haber alamıyorum. Dünya meselelerinin farklı hatta zıt alanlarında çalışıyoruz. Benim uzmanlık alanım tercih edilmez.” İşkence aletlerinin sıralandığı rafları işaret etti. “Ama o, yaşlı ve güzel gezegeninizin ruhudur. Çekip gitmesine anlam veremiyorum. İşini her şeyden çok severdi.” Korku hüznünlendi. Bu haliyle oldukça komik görünüyordu. “Bunu ilk defa yapıyor ve onu bulamazsanız başınıza peydahlanan karmaşadan kurtulamayacaksınız. Gezegeninizin enerjisi bu hızla tükenirse...” Lafını tamamlayamadı. Derin ve kaygılı bir nefes aldı. “Geri dönüşünüz olmayacak. Enerji kaynaklarınız yenilenemeyecek. Gezegeninizdeki huzursuz, mutsuz, umutsuz insan topluluklarındaki

artışa bir bakın.” Ellerini havaya kaldırıp alay edercesine salladı. “Gezegeninizi tüketince ne yapacaksınız? Başka bir gezegene mi yerleşeceksiniz? Irkınızın böyle bir yolculuğu yapabilmesini sağlayan teknolojiye erişmek üzere fakat henüz muvaffak olamadınız ve bunu başarabilmeniz Dünya’nın yok oluş süresiyle karşılaştırıldığında yakın zamanda mümkün görünmüyor. Warp Sürücüleriniz henüz deneme aşamasında ve yakın mesafeler için uygun. Koca gezegendeki her bir bireyi, hayvanı, bitkiyi taşımanız bu şartlarda yıllar sürer. Dahası uygun gezegeni yaşam koşullarınıza az da olsa uydu-rabilmeniz için ihtiyacınız olan zamanı hesaba katıyorum bile.” Üçü birbirlerine baktılar. “Anlattıkların.” dedi DestroyerM Korku’ya. “Senin işini yapabilmen açısından uygun bir ortam sağlıyor. Buna rağmen bizi uyarıyorsun. Neden?” “Basit.” diye cevapladı Korku. “İnsan olmazsa ben de olmam. Evet gezegenin sonu geldiğinde ırkın yaşayacağı panik ve korku benim için altın vuruş değerinde ama ya sonra? Sonrası yok. Sonrası boşluk.” Korku, DestroyerM’e bir soluk mesafeye kadar yaklaştı. “Bak dostum.” dedi. “Bundan sonrası yok. Nasıl hissettirir bu sana? Ne de olsa metal vücudunun içinde halâ çarpan, damarlarının yerinde kablolar olan bir organın var. Kalbin.” Robot cevap vermedi. Gözlerini Korku’nun alev saçan gözlerine dikti. “Korkuyorsun.” dedi Korku sessizliği bozarak. “Kendin için değil, kalbin sahibi için.” Mavi ve Toe sessizce ve kaygıyla olanları izliyorlardı. Korku robotun hassas noktasını biliyordu. “Kalbinin, eskiden etten kemikten ibaret bir vücudun içinde çarpan ve sana ait olan tek parçanın yaydığı elektromanyetik dalgalar beni nirvanaya ulaştıracak seviyede. Öylesine hissediyorum.” Robotun duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Durumun

gidişatını iyi görmeyen Toe “Beyler sakın olun.” diyerek araya girdi. DestroyerM ve Korku gözlerini birbirinden ayırmaksızın ve bir adım dahi geri gitmeden beklediler. DestroyerM avucunda kıpırdanan Hol’ü sıkıca, güven verircesine tuttu ve gözlerini Korku’nun gözlerinden çekmeden onlara doğru yaklaşan Toe’ye eliyle durmasını işaret etti. Toe tek adım daha atmadan olduğu yerde kaldı ve gözleri bir onu bir ötekini takip etti. Mavi daha geride bekliyordu. “Haklısın.” dedi robot Korku’ya. “Bu gezegen sevdiklerimizle dolu ve bu yüzden, yalnızca bu yüzden, aklındakileri söyle.” Korku, gülümsedi. “Kaçak meslekdaşımı bulun.” dedi. “Onu geri istiyorum. İşimi seviyorum. Erken gelen, mecburi emeklilik tüm psikolojimi bozdu. Onunla anlaşılamadığımız, uzmanlık alanımı tasvip etmediği doğru ama bu onu özlememe engel değil.” “Sana tek bir nedenle inanabiliriz.” dedi Toe. “Bilimadamlarının endişe veren açıklamaları. Kaosun giderek artması ve normalin dışında olarak düzene girmemesi. İnsanlar suskun, endişeli ve itiraf etmekten çekindikleri, unutmaya çalıştıkları huzursuzluk veren gelişmeler sebebiyle korkuya batmış durumdalar.” Mavi ve DestroyerM, Toe’nin içgüdülerine güvenirlerdi. Ayrıca gidişatın vehameti, gezegenin üzerine çöken, anlam verilemeyen, çare bulunamayan huzursuzluk dikkatten kaçabilecek gibi değildi. “Emin olun.” dedi Korku. “Bu sefer insanoğlunun korkusundan ben sorumlu değilim. Zaten bu aralar bir turistten farkım yok. Güzel hanımefendinin son aylarının zevkini çıkarmak istiyorum. İnsanların sapkınlıkları daha fazla artmadan, insan olma vasfına halâ değer verenlerin emekleri hiçe sayılmadan, enerjiyi dönüştürmek, çalmak ve yenilenemeyeceğini bilerek bunu yapmaktan vazgeçmeyenlerin çabaları tüm değerleri

paramparça etmeden güzel ve tombik gezegenin tadına varmak istiyorum.” Mavi, Toe ve DestroyerM mahvoluşlara bu kadar alışkın, bunu yapmayı meslek edinmiş Korku’nun sözlerine şüpheyle yaklaşımdan edemediler. “Mesleğinize ve ilginç laboratuvarınıza rağmen sizden duyduklaım oldukça şaşırtıcı.” dedi Mavi şüpheyle. Korku, kara pelerininin başlığının içinden parlayan kırmızı gözlerini Mavi’ye dikti. Son derece nazik bir tavırla hafifçe eğildi ve onun bu hareketi Mavi’nin dudak kenarlarında kendisinin de tasvip etmediği bir kıvrılma yarattı. Derin bir nefes alıp kendine hakim olmaya çalıştı. “Hanımefendi.” dedi Korku. “Şüpheleniyorsunuz ve sözlerimi samimi bulmuyorsunuz. Ancak bahsettiklerim beni dahi aşan bir sonun habercisi. Ben yaşlı gezegeni ve ırkınızın üzerinde yarattığım duygu yoğunluğunun etkisini seviyorum.” Hastalıklı bir zevkle güldü. Çıkan sesin ekosu son derece tuhaf, korkutucu ve itici bir tondaydı. “İki seçeneğiniz var.” diye devam etti. “Ya bana güvenip harekete geçeceksiniz ki gezegeninizin atmosferini, insanların kalplerini ve beyinlerini ele geçiren huzursuzluk sözlerimi doğruluyor ya da bekleyecek ve olacakları kendiniz göreceksiniz.” Son birkaç kelime Mavi’nin tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Uzayın yıldızlarla dolu, kara köpeklerin ve kargaların hayaletleriyle, işkence aletleri, kavanozlardaki şişmiş insan cesetleriyle çevrili, tozlu, kara mermerlerin kurumuş kandan zor seçilen yüzeyiyle kaplı bu garip yere çevrildi gözleri. Yutkunmaya, nefes almaya ve rahatlamaya çalıştı. Korku hainlik, kurnazlık kokan bir kahkaha patlattı. “Korkunuzu, küçük ve narin kalbinizin çırpınışlarını benden saklayamazsınız hanımefendi.” dedi. Gözlerindeki ateşler sönmüştü. Başını zevkle yukarı kaldırıp gözlerini yumdu. “Elektroman-

yetik dalgalarınız...” dedi zevkten ölecek bir halde. “...eşsiz, gerçekten eşsiz.” Mavi birkaç adım geri çekildi. Yüzünü buruşturup beyin dalgalarının kalbini korkuyla doldurmasını engellemeye çalıştı. DestroyerM imdadına yetişti neyseki. “Şu arkadaşını.” dedi Korku’ya yaklaşıp. “Nerede bulacağımızı söyle.” Korku gözlerini kıstı. Simsiyah suratındaki kırmızı gözler çizgi halini almışlardı. “Dostum.” dedi meydan okuyan bir hırıltıyla. “Ben üzerime düşeni yaptım. Bu saatten sonra ancak gönlümü eğlendirip çılgın insan ırkının dehasının ortaya koyduklarının zevkine varacağım.” DestroyerM’e iyice yaklaştı. Aralarında birkaç milim mesafe vardı. Robot istifini bozmadı. “Bundan sonrası senin ve takımının işi.” Diğer ikisine döndü. Toe’ye aldırmadı. Mavi’ye yaklaşıp kibarca “Hanımefendi.” derken eğildi. “Umarım sizi tekrar görebilirim.” Mavi kaşlarını çatıp “Hiç sanmıyorum.” dedi içinden. “Gitme vaktiniz geldi.” dedi Korku arkasını dönüp yürürken. “Arada uğrarım.” derken sinir uçlarını büken kıkırtısı duyuldu. Kara karga sürüleri ve sivri dişlerinden kan damlayan kara köpekler etraflarını sararken DestroyerM gardını aldı. Titreyen Hol’e “Sakin ol oğlum.” diye fısıldadı. “Ben varken kimse size zarar veremez.” Mavi ve Toe olacıklara hazırlıklı bekliyorlardı. Akıllarından geçen olmadı. Kargalar ve köpekler siyah bir fırtına misali çözünüp uçarken Korku’nun kara pelerini üzerlerine çöktü. Göz açıp kapayana kadar kendilerini Tübitak Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu’nun önünde buldular. Korku ortalıkta görünmüyordu ancak kahkahası atmosferi doldurmuştu.

- 28 -

Kütüphanede olmak bana iyi geliyor. Hergün sabahın ilk ışıklarıyla gelip uzun saatler çalışıyorum. Can sıkın gidişatın sebebini merak ediyor ve çare bulmak istiyorum. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım gibi bir his var içimde. Sebep yalnız meteorolojik durum kaynaklı olabilir. Belki çözümlayebileceğim bir sorundur. Boyutu ne olursa olsun arkamı dönemem ve tepkisiz kalamam. Elimden geleni yapacağım. Simle aram çok iyi, bana yardımcı olabilmek için koşturup duruyor. Kütüphanenin kalabalık olduğu saatlerde rahat etmemi, insanların, meraklı bakışların benden uzak durmasını sağlıyor. Onun hakkını ödeyemem. Dostluğunun benim için ifade ettiklerini kelimelere dökemem. Akşam olunca evime dönüp ilk karşılaşmamızda tavsiye ettiği el yazması günlüğe dalıyorum. Görüntüler zaman nehrinde belirdikçe dört boyutu algılayabildiğimi anlıyorum. Bir hayalet olmanın güzel taraflarından biri. İnsanlar bunu yapamaz. Onlar çıplak gözle yalnız üç boyutu algılayabiliyorlar. Geçmiş, şimdi ve geleceği aynı anda görebilmek tüm hayaletlerin mahareti midir bilmiyorum. Atmosferin gri rengi gün geçtikçe koyulaşiyor. Yağmur dinmediğinden bilimadamları şaşkın. Konuya herhangi bir açıklama getiremiyorlar. Her gün sel ve ölüm haberleri alıyoruz. Büyük ve gelişmiş ülkelerin başkanları gezegenin kaynaklarını koruma, nükleer enerji santrallerini kapatma, hayvan ve bitki popülasyonlarını kurtarma protokolleri imzalamaya başladılar. Ne yapılırsa yapılsın kötü gidişat devam ediyor. Artan kaosun önüne geçmeye, onu durdurmaya kimsenin gücü yetmiyor. Onların başaramadığını geçmişini hatırlamayan bir hayalet nasıl başarsın? Küçük, gözlerden uzak,

ahşap masamın üzerinde bir ortalanca bitkisi var. Mor renkli ve tüm dengesizliklere rağmen dalları dopdoludur. İki gün önce geldiğimde masamdaydı. Sevgili dostumun işi bu. Serinden, sudan hoşlanması büyük şans. Yoksa yakamızı bırakmayan gri günlere dayanamazdı. Bazen onu ufak pencerenin önüne çıkarıyorum, suya doysun diye. Savaşçı bir bitki. Radyoaktif atıklarla dolu yağmur suyunu depolayacak kadar da cesur. Sim'in getirdiği kitapları inceliyorum. Çıkarımlarımdan ona bahsetmiyorum çünkü sonuçlar korkutucu. Güzelim gezegenin düştüğü hal içler acısı. Kaosun dinmemesine, durdurulamamasına şaşmamak gerek. Doğamızın dışına öylesine çıkmışız ki artık geri dönemiyoruz. Ortaya çıkan sorunları çözebilmek için yeni sorunlara davetiye çıkartan teknolojiler yaratıyoruz. Yarattığımız teknolojinin bize dönüşü hastalık, ölüm, savaş, akıl hastalıkları, mutsuzluk oluyor. Güçsüzleri sömüren güçler peyda olmuş. Teknolojik, askeri sistemleri, silahları var ettikçe geri dönüşü olmayan yollara giriyoruz. Temiz su azalıyor, çocuklar ölüyor, toprak verimliliğini yitiriyor, ülkeler ve insanlar sömürülüyor, sömürenler krallar gibi yaşıyor. İnsanlık geri dönülemez yola mı girmiş, kaosla başa çıkacak kimse kalmamış mı? Sorun değil, yeterki birileri gezegeni sömürdükçe sömürsün. İşte bunları okuyup, notlar alıp işin neresinden başlayacağımı düşünüyorum. Gözüm mor ortalanca öbeklerine takılıyor, huzur veren bir görüntü. Tam arkamdan, fazlasıyla yakından gelen bir öksürük sesi dikkatimi dağıtana kadar. Önce Sim sanıyorum ama değil. Ufacık bir erkek çocuğu masama en yakın kitap rafının arkasından meraklı gözlerle bana bakıyor. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırtıyorum. Hayalet formunda, flû silüetikle oracıkta, çocuğun karşısında duruyorum. Işıl ışıl, zeka fış-

kıran gözlere yapacak bir açıklamam yok. Aklıma gelen ilk cümle dudaklarımdan dökülüyor. “Evet ben bir hayaletim ve sırrımı saklaman için sana yalvarabilirim.” Çocuk kıkırdıyor. O kadar içten gülüyor ki uzun süreden sonra yüzümde bir sırıtma ifadesi beliriyor. Çocuğun başında saç yok, yüzünde burnunu ve ağzını kapatan kulaklarına geçirilmiş beyaz bir maske var. Maskesini azıcık indirerek ve rafların arasından biraz daha görünerek “Hayaletlerin gerçek olduğunu biliyordum.” diyor. Bir hayaletle karşılaşmayı doğal saydığını, benden korkmadığını anlıyorum. “Buna sevindim.” diyorum. “Umarım seni korkutmadım.” Çocuk biraz daha yaklaşıyor ve “Korkmadım.” diye cevap veriyor. “Bence kütüphaneler hayaletlere rastlamak için en uygun yerlerdir.” “Haklısın.” diye cevap veriyorum sekiz yaşından fazla göstermeyen çocuğa. “Yoksa bir hayalet mi arıyordun?” “Annemle geldik.” diyor çocuk. “Hastanede sıkılınca doktorumun izniyle çıktım. Meşe Palamudu Kütüphanesi yattığım hastaneye çok yakın. Bazen kitap almak için geliyorum. Burası dev bir labirente benziyor ve karşınıza neyin çıkacağını bilemiyorsunuz.” Gülümsüyorum ve düşünceler beynime doluyor. Onu bir süre sessizce inceliyorum. Küçük, kel başı, ağzını ve burnunu kapatan maskesi hastanede yatma nedenini açıklıyor. Hastalığını anlıyor ve dillendirmiyorum. “Bir savaşçıya benziyorsun.” diyorum. “İyileşeceğinden eminim.” “Ben de.” diye cevap veriyor ve ekliyor. “Sen burada ne yapıyorsun?” “Dünya’nın içine düştüğü çaresiz durumun nedenini öğrenmeye çalışıyorum.” diyorum. “Belki fark etmişsindir yaşlı gezegen son zamanlarda iyi görünmüyor.” Bana doğru iyice yaklaşıyor ve yüzündeki gülümseme büyüyor. “Doğru söylüyorsun.” diyor gözlerini benden ayırmadan. “Yağmurla üzerimize

yağan kimyasallar, yiyeceklerimize karışan zehirler, kirli su ve hava.” Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. “Küçücüksün.” diyorum. “Bunları nasıl biliyorsun?” “Annem ve babam söyledi.” diye cevap veriyor. “Bir de doktorum...ben...” Susuyor, gözleri hüznle dolu. “...bu yüzden hastalandığımı biliyorum.” Aniden ürperiyorum. Hatırladığım bir şeyler var. Hatırlayamadığım geçmişime dair. Anlık hisler. Çabucak, kendilerini ele vermeden yok oluyorlar. O anın şaşkınlığıyla bir süre konuşamıyorum. Çocuk bana bakıyor. “Mucizelere inanır mısın?” diye soruyorum. “Hem de çok.” diyor. Gülüşüyoruz. “Seni burada bulabilir miyim?” diye soruyor. “Evet.” diyorum. “Her zaman.” “Gitmeliyim, hastaneye dönmek zorundayım.” diyerek arkasını dönüyor ve duraksıyor. Söyleyecekleri henüz bitmemiş. “Mucizelere inanmak gerekir. Bugün, burada bir hayalete rastlamam bir mucize. Ben umut etmeyi severim ve bundan hiç vaz geçmem.” Bana el sallayıp rafların arasında kayboluyor. Arkasından bakarken anlıyorum ki aklımda başı boş dolaşan tüm parçalar yerine oturmuş. Şimdi, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

- 29 -

Derler ki aşkın yarısı korkudur. Ezelden beridir tanıdığını, sevdiğini, aradığını bulmak korkutur. Geleceği onun gözlerinde görmenin, evinin o olduğunu bilmenin, aynı yolda yürüyüp aynı rüyayı görmenin açıklaması yoktur. Sabah güneşi ustaların Osmanlı nakışlarıyla işlediği ahşap yazı masasına vururken, Kehribar tüy kalemmini mürekkebe batırdı. Çoğu zaman onu umutsuzluğa düşüren, kalbinin dehliz-

lerine kadar sızan aşk, Mehmetle beraber olduğu zamanlarda ağzından çıkmıyor, sözlere dökülmek istemiyordu. O en yakını, en yakın arkadaşı olmuştu. Şimdi herşey güzeldi, ya sonra? Kalbindeki tomurcukları, çiçek açmalarına izin vermeden, kökünden tutup koparacaktı. Saray ressamlarının elinden çıkma yemyeşil bahçe tasviriyle boyanmış minyatür kapaklı defterini açtı. İçinden tüm geçenleri ona yazmak istiyordu. Osmanlıca harfler sağdan sola ilerlemeye başladı. Varlığından haberdar değilken tanıyordum seni. Sen en yakın arkadaşım beni gerçekleştiremeyecek hayallerin içinde kaybedensin. Ait olduğum yersin, kalbimi ellerine verdim, şimdi onu tutuyorsun. Yazmayı bıraktı. Başını kaldırıp güneşe baktı ve ne yaptığını düşündü. Sayfadaki mürekkep daha kurumadan defteri kapattı. Tüy kalemi bıraktı, ahşap masa mürekkep damlalarına bulandı. Hızla masadan kalkarken çok korktuğunu, sonunu hiç göremeyeceği bir yola girdiğini anladı. Odasından çıkıp ucu bucağı görünmeyen sarayın koridorlarında hızla ilerledi. Kimi zaman koştu. Saray ahali-sine aldırarak durumda değildi. O sultandı, kimseye cevap vermek zorunda hissetmiyordu. Dönümlerce uzanan bahçeye adım atar atmaz atların olduğu tarafa yöneldi. Hızla geldiğini gören seyis tek kelime etmeden atını hazırladı. Kehribar simsiyah tüylü ve yeleli, rüzgardan hızlı atının başını okşadı, üzerine bindi. At, çaresiz kalbin, beynin elektromanyetik dalgalarını algıladı ve sultanın herkesten sakladığı yaşlar gözlerinden uçuşurken rüzgarla dört nala yarışmaya başladı. Yarışı uzun sürdü, geçen sürede iyice düşündü. Bitirecekti bu işi, sonu olmayan, hüsrarla sonuçlanacak duyguları beslemenin anlamı yoktu. Gözyaşlarını ve burnunu sildi. Her zamanki sert ifade yüzüne yerleşti. Mehmetle paylaştığı

zamanlarda yanına uğrayamayan ifade. Atın başını aksi yöne çevirdi. Bu sefer gözlerinde yaş yoktu. Siyah at rüzgarı solladı. Uçsuz bucaksız saray arazisinin üzerinde, karşıdan dört-nala beyaz bir at geliyordu ve binicisi tanıdıktı. Elinde turkuaz nehrin kenarında yetişen papatyalardan koca bir demet vardı. At koştu, mesafeler azaldı ve Mehmet'in siyah gözleri belirginleşti. Kehribar bunu beklemiyordu. "İşlerimi erken bitirip geldim." dedi ve demeti Kehribar'a uzattı. Sultanın gözlerinde her zaman görmeye alışık olduğu ifade yoktu. Düşünceli, durgun gözler papatyalara bakıyordu. "Bugün gözlemesine gidecektik." dedi Mehmet, sorgulayan bakışlarını Kehribar'a dikti. "Mehmet." dedi sultan. "Sana söylemem gerekenler var." İnsan insanı anlar, söyleneceklerin niteliğini hisseder. "Söylemeyin hanımım." dedi asker. "Şimdi birşey söylemeyin." Kehribar'ın dudakları aralandı, kuruttuğu gözleri yeniden nemlendi. Mehmet'in ateş gibi yanan gözleri susmasını istiyordu. Bakışlarını usulca yere indirdi. "Tamam." dedi duyulur duyulmaz bir tonda ve sesi titreyerek. Papatya demeti kaderine razı gelircesine toprağa düştü. Onun şansında kurumak vardı. Rüzgar esti, demeti savurdu. İki atlı, konuşmadan gözlemesine doğru ilerlediler. Sessiz yollar uzun olur. Çünkü sessizliğin anlattıkları çoktur. Dinleyeni eritir, yolunu kaybettirir. Sesi boğuktur. Gözlemesine vardıklarında Cabir'i büyük ahşap çalışma masasında bir takım çizimler ve hesaplarla uğraşırken buldular. Misafirlerine bakıp gülümsedi. Masaya yaklaştıkça Mehmet'in gözleri büyüdü ve Kehribar'a baktı. "Sana dün bahsettiğim." diye açıkladı Kehribar. Az önce yaşananları sesine yansıtmamayı başarmıştı. "Destroyer adını verdiği miroelektronik parçalardan oluşan bir robot bu." Mehmet heyecanla Cabir'e döndü. "Robotları

hep sevmişimdir.” dedi yaşlı adam. Son derece normal bir konu hakkında açıklama yapıyor gibiydi. “İleri çağlara yaptığım zaman yolculuklarında, onu yapabileceğim malzemeleri peyder pey taşıdım. Hatta özel olarak, onun için aklın alamayacağı çağlara yaptığım yolculuklarımı sıkça tekrarlıyorum.” Cabir’in gözleri ıslıl ıslıl, alnı terliydi. Cübbesinin koluyla alnını silip işine devam ederken başını kaldırmadı. “En güçlü megaherzlik işlemcilerle uzuvları denetleyebiliyorum.” dedi ve Mehmet’in heyecanına engel olamayarak incelediği, anlamakta güçlük çektiği, tamamen metallerden, pürüzsüz bir yüzeyden oluşan, insan kolu formundaki nesneye baktı. Eller hızla hareket ediyordu. Cabir kolun üzerindeki bölmeyi açınca tüm sistem ortaya çıktı. “Bu.” dedi Cabir. “Gerçek bir insanın kolundan, çalışma sisteminden farksız. Hidrolik güçten öte nanotik bir sistem. Verdiği reaksiyonlar tamamıyla canlı kanlı bir insanın kopyası.” Cabir parlak gözlerini Mehmet’e dikti. “Uzun zamandır üzerinde çalışıyorum evlat.” dedi. “Gelecekte insanoğlu onlarla yaşayacak. İnsanoğlunun son evrimi karşında duruyor.” Ellerini ovuşturdu Cabir. Yüzünden zeka fışkıran, hınzır bir gülümseme dalgası yayıldı. Adam, askerin anlamakta zorlandığı, duymadığı kelimeler kullanıyordu. “Vücut sistemi hazır.” dedi, tekrar kolla ilgilenerek. “Tüm hücreleri, DNAsı, metabolizması, RNAsı, molekülleri.” Derin ve heyecanlı bir soluk aldı. “Beyni üzerinde çalışıyorum.” diye açıkladı. “Bu makine, makineden öte adam, bir insansı. Onu metal vücutlu, çelik bir adama dönüştüreceğim. Ama bana bir vücut gerekiyor. Gerçek bir insanın gerçek vücudu.” Şaşkınlığının üstesinden gelmeyi başaran Mehmet nihayet sordu. “Bu nasıl olacak, gerçek vücudu nereden bulacaksın?” “Bulamayacağım.” diye

cevap verdi adam. Gözlerinde düşünce pırıltıları birikmişti. “İnsan beyninin taklit edilebilmesi oldukça karmaşık bir konu. Üzerinde çalışıyorum fakat sonucunu görebilecek kadar zamanım kalmadı. Yapay sinir ağları gibi beynin basit fonksiyonlarını oluşturabildim ama ya gerisi? Böylesine geniş bir bilgi dağarcığını, olağanüstü bir yapıyı ve aralarında ilişkiyi sağlayan sistemleri meydana getirebilmek...zor ve zaman isteyen bir konu.” Bakışlarını daldıkları yerden çıkartarak Mehmet’e çevirdi. Gözlerindeki ışıltı şaşırtıcı ölçüde artmıştı. “Bu yüzden delikanlı.” dedi. “Hazır bir beyin istiyorum. İnsanoğlu beyin denen muhteşem organı tüm fonksiyonlarıyla taklit etmeyi, üretmeyi başarana kadar bekleyemem, zaman beni beklemez. Buna rağmen gerçek bir insan bedeni, her şeyiyle bana istediğimi verebilir.” Gülümsedi. “Gelecek yüzyıllarda sistem çok değişecek çocuklar.” diye devam etti. Zaman makinesini, gözlemesini hayranlıkla izleyerek yürümeye başladı. “Dünya’nın zamanımızdaki halinden eser kalmayacak. İnsanoğlu refah içinde de yaşayacak, bir avuç yeşile hasret kaldığı çağları da görecek.” Teleskobunu nazikçe okşayarak turkuaz gökyüzüne baktı. Sultan ve asker onu izlerken güneşin ışıkları yüzünü yıkıyordu. “Tüm fonksiyonlarıyla çalışan beyinlerin üretildiği zaman dilimlerinde gezindim. Sistem fazlasıyla zorlayıcı. Her yaratılmış, yetiştirilen bitkiler, ağaçlar, nesli tükenen hayvanlar, aklınıza gelebilecek, gezegen üzerinde fiziki yer kaplayan tüm varlıklar sisteme kayıtlı. Sistemin haberi olmadan tek birine bile sahip olamıyorsunuz. Yediğiniz bir çileği, bir domatesi, içtiğiniz bir bardak temiz suyu, yaşamaya çalıştığınız evden bozma üç adımlık mekanlardaki sistem bilgisayarlarına kaydetmeye mecbur olduğunuz zamanlardan bahsediyorum. Bilgisayar

her hareketinizi gözlerken fazladan nefes almanız dahi güç, çocuk sahibi olmanız bile sistemin onayına bağlı. Yapay besin maddeleriyle besleyeceğin bir canlıyı akibeti meçhul bir gezegene getirmek istiyorsan eğer. İhtiyacım olan yapay beyni sistem fark etmeden ele geçirme planlarım bu yüzden işe yaramadı. Kendi bedenimi kullanmayı düşündüm.” dedi onlara dönerek. Güneşin ışıkları arkasından vuruyor, yüzünü gölgeliyordu. “Bundan vazgeçtim. Yaşadığım çağda yaptıklarımı açıklamam fazlasıyla zor. Üstelik kendi üzerimde çalışmak, projemin geleceği açısından olumlu görünmüyor.” “Muhteşem bir şey bu.” dedi Mehmet. “Çok etkilendim.” “İşte diğer sırrın buydu evlat.” dedi Cabir. “Dilerim iraden onu saklayabileceğin kadar sağlamdır.” “Bundan şüphenez olmasın.” diye cevap verdi Mehmet. Cabir’in yüzü memnuniyet ve güven ifadesiyle aydınlandı. Kehribar’ın delikanlıyı neden bu kadar sevdiğini ve önemsedüğünü bir kez daha anladı. Ortalarına doğru adım attı. İkisinin kolunu sıkıca tuttu ve onlarla beraber büyük bilim masasına doğru ilerledi. “Bugün yıldızlar hakkında konuşacağız.” dedi onlara. Kehribar ve Mehmet birbirlerine baktılar. Umutsuz ve mutlu. Siyah gözlerinden ufacık bir ışık beklediğin. İçin coşar çırpınır da, dışın hüzünlü deniz misali, durgun. Doğan gün beklediğin cevapları esirgerken senden, kalbin, umutların kırıgın. O giderken, izlerini şarkılarda, kitaplarda aradığın.

- 30 -

Hol, rahatlayarak robotun ellerinden sıyrıldı. “İnsanlarınkı gibi bir kalbin olduğunu anladı.” dedi Mavi DestroyerM’e ba-

karak. “Doğru.” diye araya girdi Toe. “Bir de beyni olduğunu anladı mı acaba?” Robot güldü, diğerleri de ona katıldı. “Nasıl tanıştığımız dün gibi aklımda.” diye gülümsedi Mavi. Diğer ikisi ona döndüler. “Ben çizer olmak istiyordum. Sonra bir kuark yakalayıcı olduğum ortaya çıktı, genlerim beni rahat bırakmadı. Mavi saçlarım yüzünden şaşkın olan ailem bu ortaya çıkınca hepten aklını kaçıracaktı. Babamın ataları sağolsun.” “Gen yapın...” diye söze karıştı Toe. “...en nadir bulunanlardandı ve kaçarın yoktu.” “Doğru.” diye tasdikledi kız. “Olayları doğru muhakeme etme yeteneği de sende vardı ve zaman dilimlerimiz arasında epey fark olsa da Zihin Evrensel Topluluğu bizi bir araya getirdi. Sistemin attığımız adım sayısını kayıt altına aldığı zamanlarda Dünya’ya geldik.” “Onun kaydı altına alınmaktan kaçabilmiş, vicdanından kaçamamış insanlar olarak.” diye ekledi Toe. “Yine de işbaşı yapmak kendi irademizle seçtiğimiz bir yoldu. Donanım’ın baş belalarına karşı tepkisiz kalabilmek genlerimize aykırıydı.” “Doğru.” dedi Mavi gülerek. “Gensel üstünlüğümüzün sistem kaydında olması işimize gelmiyordu, sorunlara tepkisiz kalmak da aynı genler için olanaksızdı.” “Sistemin sıradan bireyler olarak kaydettiği gizli kahramanlar.” dedi robot. “Ve günlüklerin bahsettiği esrarengiz üyenin aramıza katılması.” diye devam etti Mavi. Toe’ye göz kırpmıştı. “Tasadüfler silsilesi.” dedi DestroyerM akışkan metal suratındaki belirgin gülümsemeye. “Sen öyle düşünsen de bizim için tesadüf denemez.” dedi Toe. Bu sefer o Mavi’ye göz kırptı. “Biz bekliyorduk.” Mavi ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, yetismekte zorlansa da, elini robotun omzuna koydu. Şefkatli sesi duyuldu. “İyi ki buradasın dostum.” Hol, tayfun misali, hızla döndü. Olduğu yerde durup ellerini beline dayayan robotun göğsündeki

bölmeye yerleşti. “O günlüklere ihtiyacımız var.” dedi Toe diğerlerine bakarak. “Bize hiperuzay ziyareti görünüyor o halde.” dedi robot. Güneş turuncuya dönüyordu.

- 31 -

Kitapların yığıldığı ahşap masada, bilgisayarın başındayım. İki gün boyunca evime uğramadan ve vazgeçmeden çalıştım. Güneşin doğarken temiz kalmaya çalışan sarı ışığına şahitlik ettim. Sonra batışına. Arada Sim yanıma uğradı. Farkında olmadığımı sanıyor ama rafların arasından beni rahatsız etmemeye çalışarak ihtiyaçlarımı kontrol ettiğini biliyorum. Masamdan kalkıp, kuarklarıma ayrılıyor rafların, okuyup araştıran insanların arasında dolaşıyorum. Bana adını söylemeyen başı kel, yüzü maskeli ufaklığı arıyorum. Sim ileride rafların arasında bazı kitapları tabletine kaydediyor. Arada endişeyle yağmuru izleyerek, düşünceli, işine dönüyor. Masama ilerliyorum. Zaman durmadan akıyor ve geçen her saniye ile insanlık sona yaklaşıyor. Benden başka, gezegenin herhangi bir yerinde çabalayan birileri var mı? Bilimadamlarının çaresiz kaldığını bilen birileri. Son yaklaşırken irkilen birileri. İnsanların görüş mesafesinde değilim şimdi. Vücut buluyorum. Masamla aramda yalnız bir raf var. Rafı aşınca onu görüyorum. İki gün önce sohbet ettiğim ufaklık arkasını dönmüş oturuyor, kitap karıştırıyor. “Merhaba.” diyorum sevinerek. Sim haricinde varlığımdan ürkmeyen yegâne insan bu ufaklık. Gülümsediğini anlıyorum, maskesi gülüşünü saklayamıyor. “Hep buradaymışsın.” diyor ilgiyle bana bakarak. “Sim mi söyledi?” diye soruyorum. “Evet.” diye cevap

veriyor. Benim sandalyemin hemen yanındaki, üzerinde oturduğu sandalyeyi kast ederek devam ediyor. "Sandalyeyi de o getirdi. Senin yanında oturabileceğimi söyledi." Yanına otururken "Sevinirim." diyorum. "İki gündür neler yaptın?" Ağzındaki maskeyi aralayıp iç çekiyor. "Annemle beraberdim, hastanedeydim. Tahlillerim yapıldı. Öyle işte." "Sonuçların nasıl çıktı?" diye soruyorum ve cevabın beni mutlu etmesini umuyorum. "Biraz kötü." Yorgun gözlerinin ışığı geri dönüyor. "Ama toparlanacağım, iyi olacağım." Konuşmakta zorlanıyorum. "Neden peki? Neden kötü?" "Son zamanlarda üzüldüm." diye cevap veriyor. Gözlerindeki ışığın yerini hafif bir ıslaklık alıyor. "Ne oldu?" diyorum telaşımı belli etmemeye çalışarak. Sekiz yaşındaki küçük bir insanın hüznü beni sarsıyor. "Babam." diyor bana bakmadan ve dalgın. "Onu götürdüler." "Ne zaman?" diye soruyorum. "Kimler?" "Kim olduklarını bilmiyorum." diyor sesi titreyerek. "Kimse bilmiyor. İki ay önce onu alıp götürdüler." Bir çıtırdı duyup arkamı dönüyorum. Sim ellerini ceplerine sokmuş yüzünde kaygılı bir ifadeyle bizi izliyor. "Çok kişiyi götürdüler." diyor yaklaşıp. "Mühendisleri, bilimadamlarını, doktorları." "Babam mühendisti." diyor ufak arkadaşım. "Bilgisayar mühendisi." Ceplerini yokluyor ve elinde tuttuğunu masaya bırakıyor. Küçük bir robot. Sağdan soldan bulunmuş metal parçalardan oluşan basit konstrüksiyonu üzerinde sessizce ilerliyor. Sim robota bakıp gülümsüyor. "Bunu babam benim için yaptı." diye açıklıyor çocuk. "Götürülmeden birkaç gün önce vermişti. Kendisi yapmıştı. Robotlarla uğraşmayı sevdi." Sim'e bakıyorum. Anlıyor ve konuşmaya başlıyor. "Son bir yıldır." diye açıklıyor. "Çoğunluğu bilimadamları, doktorlar ve mühendislerden oluşan insanlar aniden, arkalarında

herhangi bir açıklama, iz bırakmadan ortadan kaybolmaya başladılar. Kimse nereye götürüldüklerini bilmiyor. Öldülerse cesetlerine ulaşamadı. Gezegenin en parlak bilim insanları. Kadınlar ve erkekler.” Susuyor, güneşin ışıkları pencereden yüzüne yayılıyor. Ortancanın yapraklarına dokunuyor. “Bir süredir üstesinden gelinemeyen kaos, dinmeyen yağmurlar, gri, fırtınalı hava.” Bulutsu elimi yanımda oturan çocuğun omzuna atıyorum. Ürkmemesi, bana güvenmesi hoşuma gidiyor. “Bahsettiğin iki olayın bağlantılı olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye soruyorum Sim’e. “Bana öyle geliyor.” diye cevap veriyor yüzüme bakarak. “Gezegende garip şeyler oluyor. O, ölüyor. İçindekilerle, bizlerle beraber.” Çocuğa dönüyorum. Hafifçe ıslanmış, kaygı dolu gözleri dayanılacak gibi değil. Başını okşuyorum ve “Bunları bana daha önce neden anlatmadın?” diye soruyorum Sim’e. “İşte şimdi bunun cevabını sana söyleyeyim.” diyor genç kadın. “İki gündür nasıl da kararlı çalıştığını görüyorum burada. Gece gündüz ara vermiyorsun.” “Ben bir hayaletim.” diye sözünü kesiyorum. “Dinlenmeme gerek yok.” Gözleri ve dudaklarıyla hafifçe gülümsüyor. “Aldırmayabilirdin.” diye devam ediyor. “Ama sen benim yitirmek üzere olduğum umutlarımı yeniden yerleştirtin. Bize çözüm sunacak insanlar ortadan yok oldu. Geriye kalanlar işin içinden çıkamadı. İnsanlar onları kaçınılmaz sonun beklediğini artık hissediyorlar. Kaygı ve umutsuzluk içlerinde dağ gibi büyüyor. Ne kadar çabalarsak çabalayalım akıntıya kapıldık ve çözüm bulamıyoruz. Güzel olan her şeyi yitireceğiz.....bu beni bitiriyor.” Bir süre konuşmuyoruz, kısa bir süre. Kollarımı ahşap masaya dayıyorum. Başım omuzlarımdan arasından usulca önüme düşüyor. “Bana bu kadar güvenme.” diyorum genç kadına. “Beni gözünde büyütme,

hayalkırıklığına uğramanı istemem.” Çocuğa dönüyorum. “Her ikinizi de hayalkırıklığına uğratmaktan korkuyorum.” Avuç içi kadar robot kitapların üzerinde zıplarken Sim elini omzuma atıyor. Eli bir sis bulutunun içinden kayıp gidiyor. “Hayalkırıklığına uğramayacağız.” diyor. “Çünkü sen istesen de yaşadıklarımıza kayıtsız kalamazsın. Kayıtsızlık, bırakıp gitmek, umut verdiklerini yüzüstü bırakmak senin fıtratında yok.” İkisi birden bana bakarken sandalyemden kalkıyorum. Sim’e, sözlerinde haklı olduğunu söyleme cesaretini kendimde henüz bulamıyorum. Az önce söylediklerinin arasında bir cümle tüm nöronlarımı harekete geçiriyor. “Ne kadar çabalarsak çabalayalım akıntıya kapıldık.” Ufaklık ve genç kadın ayakta, yan yana, umut dolu gözlerle bana bakıyorlar. İşte bu en kötüsü, birilerine borçlu olmak. Birilerine umut borçlu olmak. Böylesine ağır bir yük yoktur. Birilerinin beklentisinin tam ortasına düşmek. Sağlam duruşları beni onlara hayran bırakıyor. Sarsılmazlıklarını daha net fark ediyorum. Karmaşık duygularla kaplı bedenim kuarklarına ayrılıyor. “Akıntıya kapıldık....akıntı.” Gözlerimin önünde bir nehir imgeleniyor. O, bir zaman nehri. “Döneceğim.” diyorum. “Ama şimdi bir işim var.” Bedenim kırmızı tuğlalarla örülmüş duvarı aşıyor ve havaya karışıyorum.

- 32 -

En zorudur unutmaya çalışmak. Güneş eskisi gibi doğmaz, yıldızlar parlamaz. Affına sığındığın kalbin laftan anlamaz. Küçümserken zayıflığını, bastırmaya çalışırsın kalbinin fer-yatlarını. “Kalbimi ondan nasıl geri alacağım?” diye düşündü

Kehribar. Yüzü asıktı, neşesi yoktu. Halini kimseler anlasın istemiyordu. Sarayda oyalandı, ata bindi, saçlarını defalarca tarayıp düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Onlarca tacını defalarca takıp çıkardı. Sohbetlere katıldı. Terzilerin ellerinden sırma iplerini, gümüş düğmelerini alıp kendisi dikti. Tüm bunlar Mehmet'i aklından çıkarmasına kâfi gelmedi. Sessizliğini imâ eden soruları geçiştirip üzüntüsünü gizlemeye çalıştı. Mehmetle kütüphanede buluşma saati yaklaşırken onunla birlikte seçtikleri kitapları alıp bahçeye indi. Yaz yağmuru üstünü, yüzünü ıslatırken, elinde şemsiyeyle kendisine doğru koşan cariyeyi, eliyle işaret ederek durdurdu. Yağmurun altında bir süre bekledi. Yağmur tanıyordu insanoğlunu, hem de milyarlarca yıldır. Dinmedi, artmadı da. Acıdı bu insan evladına. Çaresizliğine ve kapıldığı imkânsız aşkına. Kehribar gözlerini kütüphane yoluna dikti. O gözler sıkı sıkı tuttukları yaşları bırakıverdiler. Yaşlar yağmura karıştı. Kehribar, kütüphane yoluna bir adım daha atmadı. Geri döndü, sarayın avlusuna girip gözden kayboldu.

Mehmet raflara doğru ilerlerken yaşlı kütüphanecinin selamını aldı. Kehribar'ın hoşuna gidecek bir kitap arayacaktı. Cabir'in metal adamı hakkında konuşacaklardı. Kehribar'ı güldürebiliyordu ve onun bundan mutlu olduğunu biliyordu. Sultanın kahkahalarla gülen hayali zihninde beliriverdi. Keyiflendi. Gözüne kestirdiği, aklına yatan kitabı alıp sayfalarını karıştırdı. Masaya doğru ilerlerken hızlanan yağmurun sesini dinledi. Kehribar birazdan burada olurdu. Mehmet kitabına daldı, zaman hayli ilerledi. Yağmur doğanın rengini beraklaştırıp dindi. Mehmet birkaç kez sandalyesinden kalkıp pencerenin önünde onu bekledi. Neden sonra, pencereden gözlerini ayırmadan kütüphaneciye seslendi. "Neden gelme-

di?” Yaşlı adam onlarca yılın tecrubesinin ağarttığı kaşlarının ardından Mehmet’e baktı. “Yeterince bekledin evlat.” dedi homurtuyla karışık bir ses tonuyla. “Onunla hiç konuştun mu? Sana bir şey söyledi mi?” diye sordu Mehmet canı sıkkın. “Hayır.” diye cevap verdi adam babacan bir tavırla. Aklından geçenleri Mehmet’e söylememeye karar vererek. Kütüphanenin ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Yaşlı adam o yöne bakmadı. “Sana söylemiştim evlat.” dedi Mehmet’in arkasından kısık bir sesle. Kehribar dayanmaya çalıştı. Mehmet her gün kütüphaneye geldi, bekledi. Bedenlere söz geçti de, beyne geçmedi. Güneş hiç eskisi gibi doğmadı. Kalplerin yükü ağırlaştı, özlem büyüdü. Kehribar’ın gözyaşları aktıkça aktı. Gözyaşının akması iyidir, zor olan yaşın tükenmesidir. Sonra birgün Kehribar pazar yerinde tedbil-i kıyafet gezerken uzaktan onu gördü. Hızlı bir iki adım attı. Kalbinin çarpmasına kızmadı. Hakkıydı. Mehmet bir tezgahın önünde durmuş satıcıyla konuşuyordu. İyi görünüyordu ve sultan Mehmet’in hatıralarından siliniyordu. Yapması gerekeni yaptı ve geri dönüp hızla uzaklaştı. Yüzünü iyice örttü. Kalbinde biriktirdiği değerli anılarını koruyacağına ve Mehmet’e kızmayacağına kendine söz verdi. Ne bekliyordu ki, aylar geçmişti. Dayanması güç, zor zamanlar. Hemen pazarın dışında bıraktığı atına koştu. Onu dörtlüyle saraya sürdü. Kütüphanenin büyük, ahşap kapısı uzaktan belirirken gözleri buğulandı. Mehmet’ten ona kalan iki şey vardı. Nerede olurlarsa olsunlar aynı göğün altındaydılar. Bir de kitaplar. Biliyordu Kehribar. Kitaplar ona Mehmet’i hatırlatıyordu. Kütüphaneci yaşlı adam onu kaygılı bakışlarla ve eğilerek karşıladı. Dünya üzerinde herkesin derdini akıtmaya ihtiyacı vardı. Nemli gözleriyle adama baktı sultan. Adam anladı, anlatmaya başladı. “Her akşamüstü geldi

ve sizi bekledi. Uzun süre.” Kehribar gözyaşlarını akıtmaya direnerek dinledi. “Birlikte zaman geçirdiğiniz rafın önünden ayrılmadı. Sonunda ona gitmesini söyledim. Başka çarem yoktu sultanım.” Kehribar ellerini yüzüne kapattı, yaşlar örtüsünü ıslattı. Duygularıyla savaşmak onu yormuştu. Yaşlı adamın getirdiği sandalyeye oturdu. “Gidin sultanım.” dedi yaşlı adam. “Babanız yakında sefere çıkacak, onunla gidin ve savaşın. Zaman size yardım etsin, yaralarınızı sarsın. Acılarınız dinecek, değerli hatıralara dönüşecekler.” Yaşlı bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı, raflara koştu. Birkaç kitap alıp sultana verdi ve ekledi. “Burada sizi beklerken sizin için seçtiği kitapları alın. Yanınızda götürün. Belki... acınızı dindirmenize yardımcı olurlar.” Kehribar kitapları kollarıyla sıkıca sardı. Yaşlı adama sarıldı. Onu nasıl teselli edeceğini bilemeyen adamın yaşlılıktan grileşen gözlerinden bir iki damla düştü. “Sabredin sultanım.” dedi adam, başka ne diyeceğini bilemeden. Hızla ilerleyip atına binen ve dörtlüyle uzaklaşan sultanın arkasından dua etti.

Mehmet’in tek isteği Cabir’i görmektir. Günlerce, kütüphanede Kehribar’ı beklemiştir. Haber alamamak zordur. Çok zaman geçmiştir, hasret büyümüştür. Anlamsızlık büyüyor, dayanılmaz bir hal alıyordu. Kehribar’ı sonsuza dek kaybetmişse, yaşanılanların, tamamlanamamış hikayenin hayalkırıklığından kurtulmalıydı. Sonsuza dek kaybetmek. Sonsuz çok uzundu, dayanmak ise güç. Saat gece yarısına yaklaşırken yola çıktı. Saraya vardığında nöbet bekleyen askerleri hoş olmayan bir şekilde atlattı. Gözlemevine ulaşacağı, fazla kullanılmayan ve bilinmeyen kestirme dehlizlere daldı. Gözlemevinin kapısına yaklaştı, derin bir nefes aldı ve kapıyı itti. Beklenmeyen misafir Cabir’i şaşırttı ve sevindirdi. Elini salla-

arak, Mehmet'e gelmesini işaret etti. Yine bir takım hesaplar üzerinde çalışıyordu. Muhtemelen durumdan haberdardı. Elindeki işi bırakıp Mehmet'e yaklaştı. Elini onun omzuna koydu. "Nasılsın evlat?" diye sordu. Mehmet cevap vermedi, Kehribar'ı sormadı. "Bir denek istiyordun." dedi şaşkınlıktan gözbebekleri büyüyen adama. Cabir konuşmadı. Mehmet'in söyleyeceklerini merak ediyordu. "Beni kullan. Kaybedecek bir şeyim yok. Bahsettiğin metal adam için.....vücudumu kullanabilirsin." Bilimadamının gözlerinde anlaşılamayan bir ifade peyda oldu. Kısa kesmek istedi. "Anlıyorum evlat." dedi. "Üzgünsün. Hayalkırıklığına yenilme. Benden bunu isteme, sana yararım dokunmaz." Arkasını dönüp hesaplarıyla ilgilenmeye devam etti. Mehmet hızlı adımlarla ona doğru yürüdü ve masanın öte tarafına, adamın karşısına geçti. Gözleri çakmak çakmaktı. "Yap şunu." dedi Cabir'e. "Unut bunu evlat." dedi Cabir. "Önünde uzun bir hayat var. Git ve yaşa, benden istediğini yapmayacağım." Mehmet başını önüne eğdi. Dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu. Öfkeyle doğruldu ve sert adımlarla kapıya yöneldi. Bilimadamının yüzüne hüznün hakim oldu. "Güçlü ol evlat." diye fısıldadı. Kapı kapanırken arkasına bakmadı. Padişahın ordusu yeni bir sefere hazırlanıyordu. Zaman sevenleri hatırlar. Hiçbir şeyi yok etmez. Bir lütuftur aslında geçmiş, insana verilen, kalpte taşınan, tılsımlı bir hayale dönüşen.

- 33 -

Birbirine uzak ve eşit mesafede pozisyon alarak beklediler. Toe ötekilere "Hazırsanız gidelim." dedi. Parlak, çelik aksam-

larla göğüs hizalarında tutturulmuş kibrit kutusu büyüklüğündeki emsalsiz uzay araçlarının nanorobotları kendilerini kopyalayarak, parlak plakalar bütününe dönüşerek etraflarını sardı. Kumanda panelleri önlerinde belirdi ve Mavi'nin sesi duyuldu. "Manyetik alan dalgalandırıcılarınızı devreye sokun ve ışık ötesi hız ayarlarınızı işlevselleştirin." DestroyerM komutları yerine getirirken Hol'ü okşadı ve göğsünde, karadelğin içine girdiği bölmenin kapağını örttü. "Korkma ufaklık." dedi. "Bunu defalarca yaşadın zaten. Hem sen bir karadeliksin. Büyüyecek ve güçleneceksin. Rahatla." Hol'ün olay ufku sakinleşti, dinginleşti. DestroyerM onun güvende hissettiğine emin oldu. Kumanda panelindeki bilgisayardan hiperuzayın ilk katmanına girdikleri raporunu alan Mavi "FTL sisteminizi gözden geçirin." anonsunu yaptı. "Koordinatları gir DestroyerM ve enerji kaynaklarınızı kullanılır duruma getirin." "Sanki biz bilmiyoruz." diye söylendi Toe. "Seni duydum." diye cevap verdi Mavi. Boyut değişimini hissetseler de duygu rahatsız edici değildi. Bunu daha önce yaşamamış biri için hafif bir tribölans tecrübesinden öteye gitmezdi. "Koordinatlar tamam." diyen sesi duyuldu robotun. "Çoklu boyuta girmeye hazır olun. Planck boyutuna iniyoruz." Toe derin bir nefes aldı. Damarlarındaki kan çekiliyor, tüm vücudu karıncalanıyordu. Fiziksel uyaranların etkisi geçince rahatladı. Aracının elmas katmanlı camından bakarak hayranlık uyandıran kuantum evrenini izledi. Korkutucuydu. Muhteşemdi. "Sarmaşık ormanına hoş geldiniz." diye mırıldandı sessizce ve FTL sistemini kontrol etti. Sorunsuz ilerliyorlardı. "DestroyerM!" diye bağırdı aniden Mavi. "Algılayıcılara bak!" "Sorun nedir?" diye sordu Toe huzursuzca. "Foton silahlarının hedefindeyiz." diye açıkladı robot. "Güçlü

patlayıcılar foton kapsülleri içinde dalgalar halinde üzerimize geliyorlar. “Ne öneriyorsun?” diye sordu Toe. “Kaçmak için vakit yok.” diye söylendi robot. “Foton silahıysa nereye kaçacağız?” diye sordu Mavi. “Foton silahı diyorsun DestroyerM, ışıktan bahsediyorsun, hızını söylemiyorum bile.” “Uzay-zaman bükücüleri hazırla Toe.” dedi robot vakit kaybetmeden. “Sana verdiğim koordinatlar bükücülerin sistemine işlendi, ateşle.” Toe denileni yaptı. Fırlatılan koordinat noktasında saniyeler sonra patlayan bükücü, üç uzay aracını muazzam bir yamulmayla rotasından çıkardı. Araçlar kütleçekimin etkisiyle, foton silahlarının hedefinden kurtularak yörünge değiştirdiler. Üzerlerine katlanıp set görevi gören uzay-zaman, foton parçacıklarının hedefini saptırmıştı. Toe derin bir nefes alarak alnında biriken terleri sildi. “İyi iş çıkardın.” dedi robota. “Böyle karşılanmayı beklemiyordum.” diye cevap verdi DestroyerM. “Sebebini şimdi öğreneceğim.” Göğsündeki metal kabini açtı. Oracığa pusmuş Hol’ü cesaret veren sözlerle sakinleştirdi. “Sakin ol oğlum.Bunlara alışmalısın, dışarı çık.” diyerek hiperuzayın ilk katmanındaki galaksinin Sicim Gezegeni halkıyla iletişime geçti. “Hey Gama!” dedi gönül koymuş bir tavırla. “Benim DestroyerM. Daha misafirperver olmanı beklerdim.” Cevap gecikmedi. “Ateşi kesin.” diye bağırdı karşıdan gelen ses. “DestroyerM, dostum, reflekslerini deniyordum.” Geri plandan gülme sesleri yükseldi. “Ne komik.” diye mırıldandı Mavi gözlerini devirerek. “Neyseki halâ hayattayız.” “Sizi karşılamamı ister misiniz?” diye sordu ses. “Birazdan orada oluruz Gama, gerek yok.” diye cevap verdi Toe. Eski yörüngelerine dönen üç uzay aracı çoklu boyutlar içinde, kendi enerjileriyle, ışık hızının üzerinde yol almaya başladı. Mavi iç içe geçmiş, kıvrılmış,

kendine has ve mucizevi bulduğu bu perspektifi bir sanat eseri sayıyor ve hayranlığı kat be kat artıyordu. Sicim Gezegeni çok geçmeden karşılarındaydı. Turuncu ışığın altında yükselen, ucu atmosferde kaybolan ince, kendini çoğaltan, bir hücre gibi yenileyen nanoteknoloji mimarisinin ürünü gri, akışkan metal yapılar büyüleyici görünüyordu. Birbirine geçmiş her yönden yükselmişlerdi. Kuantum geometrisine alışkın birini etkilemeyecek bu manzara, onu sık görmeyenleri güzelliğiyle şaşkına çevirebilirdi. Bu güzellik öldürücüydü. Sessizce manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Hol bile öyle heyecanlanmıştı ki yıldızlardan aldığı ışığı kütleçekim kuvvetiyle büktükçe büküyor, fotonların dansı eşsiz bir müziğe dönüşüyordu. İleride mucizevi turunculuğun içinden ihtişamıyla dudak uçuklatan bir ordu uçarak onlara yaklaşıyordu. Atmosferin turuncu rengi ve akışkan metal binaların yansıması metal kanatların muhteşemliğini artırıyor. Üç aracın, kanatlı robotlarla buluştuğu an görsel şölenlerin en muazzam örneğiydi. Gama koca kanatlarını ihtişamlı salınımlarla hareket ettirirken Mavi, Toe ve DestroyerM'i selamladı. Sicim Gezegeni sakinlerinin ziyaretten memnun oldukları açıktı. Araçlarındakiler de selama karşılık verdiler. Sürü onları sardı ve birlikte egzotik geometrinin içinde ilerlediler.

- 34 -

Kırmızı tuğlalı evime varır varmaz ilk işim günlüğü açmak oluyor. Ben onu açar açmaz hayalet görüntüler üst üste binmeye başlıyor. Zamanın nehri önümde akıyor. Aynı anda, içimden bir ses, eğer benden başka varsa her hayaletin nehri

göremeyeceğini söylüyor. Anlıyorum ki bu maharet bana has. Geçmiş, şimdiyi ve geleceği kuşbakışı izlemek. Bulutsu elimi nehrin içine daldırıyorum. Zamanın. Hayalet görüntüler sırayla önümden geçiyor. İstersem geçmişe gidiyorum, bulunduğum zamanda kalarak, sabit, bulunduğum yerden kıpırdamadan. İstersem geleceğe. İtiraf edeyim ki heyecan verici. Bulunduğum dilimden bir yıl öncesine yavaşça dikkat kesiliyorum. Bir takım insanlar var. Belli belirsiz. Yüzlerinden endişe okunuyor. Sanki, korkuyorlar. Arkalarına bakıyorlar. Yaşam alanlarının kapı ve pencerelerini kontrol ediyorlar. Sıkıntılılar, bir şey bekliyorlar. Bekledikleri onları korkutuyor, huzursuzlar. Görüntü değişiyor. Bir çocuk ağlıyor, ellerini yetişkin bir erkeğe uzatmış, gitmemesini istiyor. Bir kadın korkusunu belli etmek istemezcesine adama ve onu omuzlarından çeken ellere bakıyor. Ellerin sahiplerini göremiyorum. Hayalet görüntünün sisini dağıtıp, ellerin kimlere ait olduğunu görmek istiyorum ama başaramıyorum. Çocuğun yaşlı gözleri, bağırışları dayanılır gibi değil. Zaman görüntünün üzerine sisini boşaltıyor. Bir kadın var. Elleri plastik eldivenleri, üzerinde beyaz önlüğü. Bir laboratuvar ortamında çalışıyor. En ufak bir tıkırtıda telaşla başını kaldırıyor. Hava kararırken laboratuvarın az sayıdaki açık pencerelerine yöneliyor. Onları kapatıp çalışma masasına ilerliyor, alnındaki huzursuzluk damlacıklarını siliyor. Başını kaldırıyor, gözleri büyüyor, cesur olmaya çalışıyor. Derin, çaresiz bir nefes alıyor. Gözlerini sabitlendikleri noktadan çekmeden ve neredeyse kırpmadan eldivenlerini, beyaz önlüğünü çıkarıp masaya atıyor. Gördüğü neyse, ona ya da onlara doğru ilerliyor. Zamanın sisi boşalıyor. Bir adam mazgallarından buhar tüten, uzun sarı çizgili caddede yürüyor. Paltosunun yakasını kaldırmış, başını

geriye çevirmeden gözleriyle arkasını kolluyor. Bir şeylerden ya da birilerinin varlığından huzursuz olduğu aşikâr. Hava kararırken adımları hızlanıyor. Saatine bakıyor, muhtemelen geç saate kaldığı için kendine kızıyor. Caddedeki insan kalabalığı seyrelirken kalbi daha hızlı çarpmaya başlıyor. Soğuk ter ensesinden süzülürken anlıyor. Eller omuzlarını kavrarken yavaşlıyor, gözlerini kapatıyor, elleri iki yanına düşüyor. Nehir bulanıyor, puslanıyor, yeni görüntülere hazırlanıyor. Hikayeler ardı sıra başlıyor, bitiyor. Gece üçe kadar onlarcasına, yüzlercesine şahitlik ediyorum. Sıkıntıya düşüyorum ve ruhum artık savaşıyor. Kuarklarıma ayrılıp karanlık gökdelenler şehrine çıkıyorum. Serpiştiren yağmurun damlaları arasında süzülüyorum, iyi gelecekmiş gibi. Sabahın ilk ışıklarına kadar şehre bekçilik ediyorum. Sim sabah yedibuçukta Meşe Palamudu Kütüphanesi'nde olacak, her zamanki saatinde. Kütüphaneye o gelmeden girmek istemiyorum. Gelsin, ona soracaklarım, anlatacaklarım var. Yediyi yirmibeş gece sevgili dostum uzaktan görünüyor. Vücuda bürünüp beni fark etmesini sağlıyorum. Amacıma ulaştım ki hızlanıyor ve meraklı gözlerle "Günaydın." diyor. "Neden burada bekledin Flû?" diye soruyor. "Neden içeri girmedin?" Ona, bana verdiği günlüğün sırrını anlatıyorum. Gözbebekleri heyecanla büyüyor ve tüm gece şahit olduklarımı anlatmam bitene kadar dinliyor. Heyecanlı, küçük çocuklar gibi konuşuyoruz, bir yandan yürüyoruz. Meşe Palamudu'nun büyük salonunu geçip rafların arasındaki masama ulaşıyoruz. "Günlük hakkında bazı şeyler biliyorum Flû." diyor Sim. "Nedir?" diye soruyorum merakla. "Günlük onaltıncı yüzyılda yaşayan, zamanda yolculuk yapan, çağının çok ilerisinde çalışmaları bulunan bir bilimadamına ait." "Kim?" diyorum. "Cabir...." Susuyor fakat gözlerini

benden ayırmıyor. “.....ve onun günlükleri.” “Günlükler mi?” diyorum. “Başka günlükleride mi var?” Başını aşağı yukarı sallayıp devam ediyor. “Tüm çalışmalarını, icat ve keşiflerini, çıktığı zaman yolculuklarını, yaşadığı olayları not ettiği defterler.” “Neredeler peki?” “Bir süre önce tanıdığım, bana güvenen birinin anlattığına göre, zamanın farklı boyutlarında, farklı medeniyetlerin elinde.” Susuyoruz. Sim’in gözlerinde anlam veremediğim bir ifade belirliyor. Kuruntu yaptığımı düşünüp “Zaman nehrini algılayabiliyorum. Oturduğum yerden geçmişi, şimdiyi ve geleceği izleyebiliyorum.” diye açıklıyorum ona. “Bu harika.” derken gözlerindeki garip ifadenin güçlendiğini görüyorum. Ona söylemem, hatırlamam gereken bir şeyler mi var? Bana hatırlatmaktan çekindiği bir beklenti gibi. Meraklandığımı anlamış olacak ki, şimdi açıklamaktan belki de sormaktan vazgeçtiği bir ayrıntıyı dillendirmekten vazgeçmeye karar veriyor. “O halde sen dört boyutu algılayabiliyorsun. Muhteşem ve çok özel....farkında mısın?” Ellerimi iki yana açıp hafifçe gülümsüyorum. “Ben günlüğü pek çok kereler inceledim. Sayfalarca not ve hesaplardan ibaretti.” “Bölük pörçük, kısa görüntüler.” diye açıklıyorum. “Belki zamanla nasıl kullanman gerektiğini öğreneceksin. Açıkçası yapabileceğinden eminim.” “Evet.” diyorum düşünceli. “Söyle şimdi.” diye soruyor. “Sana bugün nasıl yardımcı olabilirim? Sadece söyle, hemen halledeyim.” Kararlı tavrı, umutsuzluğa yer vermeyen dik duruşu beni büyülüyor. “Son bir yıl içinde kaybolan insanlardan bahsettin.” diye konuya giriyorum. “Gazetelerde, internette kayıtları, haberleri, isimleri hatta adresleri....” Sözümü kesip rafların arasına ilerliyor. “Tamam.” diyor. “Oldu bil.” “Son bir şey...” diyorum arkasından. “Günlüklerin bir parçası buraya nasıl

geldi?” “Ben getirdim.” diye cevap veriyor. Sonraki sorumu tahmin edercesine açıklamaya devam ediyor. “Onu buraya getireceğime dair güvendiğim bir dostuma söz verdim. Zor zamanlar geçiriyordu. Kendini iyi hissedince bana bıraktığı emanetini almaya gelecek. O gelene ve iyi hissedene dek günlüğü saklayacağım.” Arkasından bakarken düşünüyorum. Güneşli günler görsün istiyorum insanlar. Bu şehir, bu eşsiz gezegen güzel günlerine geri dönsün. İyi, kötü her insan mutlu, umutlu olmayı hak ediyor. Yağmurlar dinsin, normal sayılan mevsimsel rutinlerine kavuşsunlar. Kelebekler göç etmesin, ömürleri kısa. Bilgisayar başında bir takım çıktılarla uğraşan Sim'i izliyorum. Umutla çalışıyor. Bunu o da istiyor.

- 35 -

“Bir yıl sonra.”

Beyninde ve kalbinde taşırmışsın onu, bedeni yanında olmayınca. Uzaktan koşarak gelen Kehribar Sultanı ilk Acahan fark etti. Onun yarası hafıftı. Ayağa kalktı hemen. Bağatur ciddi yaralar almıştı ama hekim iyileşeceğini söylemişti. O da ayağa kalkmak için çabaladı. “Kalkmayın.” dedi Kehribar. Üzgün ve telaşlıydı. Korku ve endişe yüzüne sinmişti. “Nerede?” diye sordu ona şaşkın bakan askerlere. Sultanın yaralıların çadırına geldiği görülmemişti. Çadırından aceleyle çıktığı, uzun mesafeyi koşarak katettiği belliydi. “İçeride sultanım.” diye cevap verdi Acahan. Konuşurken zorlanıyordu. “Geçmiş olsun.” dedi Kehribar ve dev çadıra girdi. Aylardır seferdeydiler. Mehmet ve arkadaşlarının bölüğü düşmanın kurduğu pusuya yakalanmış, askerlerin çoğu ölmüş, geriye

kalanlar yaralanmıştı. Çadırın içi mahşer yeri idi. Hekimler yaralananların başında canla başla çalışıyorlardı. Kehribar hızla yaralıların arasına girdi. Mehmet'i arıyordu. Hekimlerden biri onu fark ederek yanına koştu. "Sultanım." dedi eğilirken. Kehribar aradığı askerin adını söyleyince hekim koşmaya başladı. Kehribar onu takip ediyordu. Mehmet'i iyi görmek istiyordu. Hekim ilerideki şiltelerden birinin yanına çöktü. Kehribar avuçlarını yanaklarına götürüp birkaç saniye korkuyla durdu. Öylece bakıyordu. "Bu asker mi sultanım?" diye sordu hekim. Kehribar kara gözleri nerede görse tanır-
 dı. "Evet." diye cevap verdi. Koşup Mehmet'in yanına çöktü. Dalgın duran kara gözlerine, artık yerinde olmayan sarılmış sol kol ve bacağına baktı. "Ne olduğunu anlat." dedi hekime. "Sol kol ve bacağına kaybetti sultanım." diye açıkladı adam. "Kanamasını durdurmakta zorlanıyoruz. Çok kan kaybetmiş ama bünyesi güçlü. Dayanıyor....fakat..." Adam sustu. Askerin sultan için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. "Konuş." dedi Kehribar ısrarla ve aceleyle. "Daha fazla dayanabileceğinden kuşkuluyuz." Kehribar'ın gözleri doldu. Elini Mehmet'in alına koyup terini sildi. Gözündeki yaşları silip burnunu çekti. Yaşlı gözleri kararlı bakıyordu şimdi. "Hazırlayın bu askeri." dedi aceleyle kalkarak. "Onu götüreceğim." "Dayanamaz sultanım." diye karşı çıktı hekim. "Burada kalsa da ölecek" dedi Kehribar. "Belki de bir şansı vardır." "Kime götüreceksiniz sultanım?" diye sordu hekim ciddiyetle. "Sarayda kalan hekimler bizden daha iyisini yapamazlar. Bırakın, hiç değilse çektiği eziyet artmasın." "Onu hazırla hekimbaşı." diye emretti sultan. "Daha fazla soru sorma. Birazdan yola çıkacağım, yanımda o da olacak. En iyi hekimlerini ve ihtiyacımız olan ilaçları da hazırla. İyi bakılacak, ilaçları kullanacağız ve

Allah'ın izniyle onu saraya ulaştırmayı başaracağım.” Hekim eğilerek selam verdi. Kehribar'ın isteklerini yapmak üzere koşaradım uzaklaştı.

Yolda tam dokuz gün bitmişti. Güneş dokuz kere doğmuş, Kehribar Mehmet'in başında dokuz gece beklemişti. Düşmeyen ateşiyle savaşıyordu. Kanayan yaralarına ilaçlı tamponlar basmış, yılmamış, iyileşeceğine inanmıştı. Tam on gün idare etmeyi, Mehmet'i halâ nefes alıyorken saraya yetiştirmeyi başarmıştı. İmparatorluk sınırları uzaktan görünmeye başlayınca yüreğine az da olsa su serpilmişti. “Yolumuz az kaldı, uyuyun biraz.” dedi hekimlerden biri ve onuncu günün sabahında, gecenin güne ulaştığı noktada Kehribar'ın gözkapakları kapanmıştı. Kabusların tam ortasıydı. Ne kadar uyuduğunu bilemedi. On atın çektiği, askerlerin koruduğu araba salıncak gibi sallanırken dört hekimin telaşlı konuşmalarına uyandı. Mehmet'in gözleri kapalıydı, rengi solmuştu. Hekimlerin ellerinde ilaçlar, aletler ve kanla yıkanmış sargı bezleri vardı. Yer yatağı kanı emmişti. Kehribar korkuyla doğruldu. Onu gören hekim çaresizce yüzüne baktı. “Çok uğraştık sultanım.” dedi bir diğeri. “Böyle giderse onu kurtaramayacağız.” Kehribar arabacının yanına oturdu. “Ne kadar sürer?” diye sordu, adam hızlı gitmek için tüm gücünü sarfediyordu. “Saray göründü sultanım.” dedi. “Uzun sürmez ama böyle hızlı gitmeye devam edersek hastanıza zararı doku-nacak.” “Daha hızlı sür.” dedi arabacıya ve beş atın dizginini ellerine aldı. Bir yandan Kehribar, öte yandan arabacı yorgun atları kamçılادılar. Arada başını çevirdiğinde hekimlerin kanı durdurmaya çalıştıklarını görüyordu. Pes etmeyecekti. Aldığı karar o anda zihninde iyice kesinleşti. Araba sarayın bahçesine girdiğinde kendisini bekleyen askerlere ve saray

hekimlerine bağırdı. “Onu hemen gözlemesine çıkarın, acele edin.” Askerler emri yerine getirmek için koştu. Mehmet’i dikkatlice sedyeye yerleştirip onlara yolu gösteren Kehribar’ı takip etmeye başladılar. Cabir olanları duymuştu. Ellerini iki yana açmış, sultana doğru koşturuyordu. “Kehribar!” diye bağırdı kızı görünce. Kehribar yaşlı bilimadamının elini tutup gözlemesine yöneldi. Onları takip eden askerlere Mehmet’i masaya yatırmalarını söyledi. Askerler görevlerini bitirip çıkarken Cabir “Neler olmuş ona?” diye bağırdı. Kehribar adamı bu kadar telaşlı görmemişti. “Sana getirdim onu Cabir.” dedi sesi titreyerek. “Ölüyor...ama...sen yardım edebilirsin.” Gözyaşlarını dindiremiyordu sultan. “Doğru mu anlıyorum.” dedi Cabir. Endişesi katlanmıştı. “Onun bedenini deneyimde kullanmamı istiyorsun.” Dehşetle karışık bir şaşkınlık ifade siydi yüzündeki. “Başka çarem yok. Hazır bir kalp ve beyin istiyordun.” dedi Kehribar. Yalvarırcasına ve emredercesine. “Ölmesindense, eğer senin çalışman sayesinde dünya üzerinde varlığı süreceksa, böyle yaşasın. Yeterki yaşasın.” Elleriyle yüzünü kapattı. Çaresizlikten hıçkırıyordu. Cabir’in gözlerine hü zün ve teslimiyet çöktü. Kıza sarılıp onun başını omzuna yasladı. Elini başının üzerine koydu. “Ağlama Kehribar.” dedi yoğun düşünceler içerisinde. “İstediğini yapacağım.” Sever sen, kelebek ya da taş olarak bile var olacaksa dünyada, razı olursun. İsterse senden uzakta olsun.

- 36 -

Ağaçların turuncu çiçekleri her yerdeydi. Metal alaşımlardan, egzotik kuantum geometrisiyle göreni büyüleyen,

insan ırkının alıştığının aksine farklı fizik, mimarlık ve mühendislik kurallarıyla inşa edilmiş, anlamak, algılamak için hayalgücü, matematik ve fizik bilgisi gerektiren bu muhteşem geometrik uzantı, ağaçların turuncu, uçuşan çiçekleriyle beraber tam bir görsel şölendi. Ufacık fideleri Dünya'dan getirilen kiraz ağaçları çoklu boyuta sahip hiperuzay galaksisinin binlerce gezegeninden biri olan Sicim'de turuncu çiçekler açmışlardı. Toprağındaki mineraller meyve vermelelerini enlelemiş, kar beyazı ve pembe çiçeklerini sihirli turunculara çevirmişti. Çiçekler tükenmiyor, dökülenin arkasından yenisi açıyor ve zamanı gelince savrulup muhteşem şölende yerini alıyordu. Yarı biyolojik robotlar, kanatları pırıl pırıl yanarken yere inmeye başladılar. Mavi, Toe ve DestroyerM birkaç metre kala, gemileri nano parçacıklar halinde toparlanırken, yere ayak bastılar. "Ağaçlar Sicim'e uyum sağladı, çok yakıştılar." dedi Gama, devasa, pırıl pırıl, biyolojik kanatlarını akışkan metal sırtında birleştirirken. Elini, yere aynı anda ayak bastıkları DestroyerM'in omzuna attı. Ayaklarının altındaki halı misali kiraz çiçeklerine baktı Mavi. Derin bir nefes alarak manzarayı izledi. "Cabir'in günlüklerine ihtiyacımız var Gama." diye söze başladı Toe. "Zaman günlükleri." dedi Gama. "Gezegeninizde neler oluyor? Verilerimizin sonuçları içaçıcı değil. Zihin Evrensel Topluluğu'nun verileri de Dünya Gezegeni'nde bir şeylerin ters gittiğini bildiriyor." "Kayıp birini arıyoruz." diye açıkladı DestroyerM. "Entropik verilerdeki garipliğin ve gezegenimizi etkilemesinin, aradığımız kişiyle bir bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz." "Meydana doğru ilerleyelim öyleyse." dedi Gama. Arkalarında yüzlerce eşlikçiyle turuncu ve gümüş tonların hakimiyetinde ilerlemeye başladılar. "İlginç bir adamdı Cabir." diye

devam etti Gama. “Senden çok şey öğrenmişti DestroyerM” “Yine de aradaki zaman farkı çok.” diye ekledi robot. “Fazla değil.” dedi Gama. “Birkaç deneme yalnızca.” Çevrelerindekiler ikisini dinliyordu. “Seni inşa ederken kazandığı tecrübeler, biz ve medeniyetimiz için olağanüstü bir önem taşıyor. Sen kendi beynini taşıyorsun, biz yapay beyinlerimizi.” Konuşma biterken meydana ulaşmışlardı. Sicim medeniyeti vefa borcunu ödemeyi önemsemiş, büyük matematikçi ve fizikçi Cabir’in akışkan metalden inşa ettikleri heykelini meydana muhafaza etmişlerdi. Heykel büyüktü. Ona doğru ilerleyen gezegen halkı ufacık bir kalabalık gibi görünüyordu. Metal heykelin ayaklarının yanbaşıda dikilerek, turuncu çiçeklerin savruluşunun gerçeküstülüğünü büyülenerek izlediler. “Aslında dostum.” diye sessizliği bozdu Gama. “Yapay bir beynin vücuduna daha uygun olacağını düşünüyorum.” Tepkisini merak ederek DestroyerM’e baktı. Yalnız o değil, diğerleri de. Uzun bir sessizlik oldu. “Bakarız Gama.” dedi robot. “Önce şu işi araştıralım, sonra bakarız.” “Ne yani?” diye söze karıştı Mavi. Kadın duygusallığı ve hassaslığı iş başındaydı. “Kalbinden ve beyninden vaz mı geçeceksin? Bunu yapmayacaksın değil mi?” “Bence bu işe karışma Mavi.” dedi Toe. “Karar DestroyerM’e ait. Bizi ilgilendirmez.” Mavi Toe’ye bakmadan gözlerini devirdi. “Onlardan neden vazgeçmediğini sen de biliyorsun Toe.” dedi duygusal bir edayla. “Peki nereye kadar vazgeçmeyecek?” diye sordu gazeteci. DestroyerM ve Gama ikisini izliyorlardı. Sustular. Mavi ellerini pantolonunun ceplerine sokup kaşlarını çatarak turuncu çiçekleri izliyormuş gibi yaptı. Toe bir şey demedi. Mavi’yle iyi dosttular ve bu an Toe’nin kadın fizyolojisinin farklı işlediğini unuttuğu anlardan biriydi. Ağzını kapatıp onu daha

fazla üzmemeye karar verdi. “Bunu düşünmelisin dostum.” diye devam etti Gama. “Belki burada bizimle kalırsın. Hücresel nanorobot üretimimiz son derece ileri bir seviyeye ulaştı. Giderek daha iyi hale geliyoruz. Dünya Gezegeni’nin ileri yüzyıllarına ve pek çok galaksiye ihracat yapıyoruz. Yapay beyinler, yapay zekalar fazlasıyla tercih edilir oldu. Nanobotlar, beynini ve kalbini sizin gezegeninizin zaman kavramıyla yarım saatte kopyalayacak. Yıllar geçiyor dostum, organlarını yenilemelisin. Hem de uzun bir süreç için.” “Bahsettiğini yapmak hem onun hem de biz biyolojik yaşam formları için etik bir mesele Gama.” dedi Mavi. Bir yandan da DestroyerM’i süzüyordu. “Anlıyorum Mavi.” diye cevap verdi Gama. “Sana bir şey diyemem. Yaşadığın zamanda bunu yapabilme gibi bir şansın yok. Toe’nin yüzyılı daha işin başında. Her ikiniz de burada, eğer isterseniz, medeniyetimizin teknolojik imkanlarından faydalanacak dostlarımızsınız. Ama DestroyerM’in durumu farklı. Bedeni ve iki organı senelerdir yürüttükleri ilişkiyi bir yerde sonlandırmak zorundalar. Anlıyorsunuz değil mi?” Toe fırsat değerlendirmesi yaparak “Benim söylemek istediğim de tam olarak buydu Mavi.” dedi. Mavi sustu. “Anlıyorum.” dedi yalnızca. Konuyu uzatmak niyetinde değildi. “Günlükler Nova.” dedi Gama. Biraz sonra zarif hatlara sahip bir robot kanatlarını zerafetle çırparak yanlarına indi. Hatlarındaki zarif çizgiler dişi olduğunun göstergesiydi. İnsanların robotlarla, cinsiyetsiz makineler yapmak olarak başlayan ilişkisi, gelişen teknoloji, yapay zeka, uzayın katmanlarına yayılma sürecinde değişmişti. Cinsiyetleri vardı. Dişiler ve erkekler. Robot Nova güzel bir dişiydi, Sicim Gezegeni’nde günlüklerden sorumluydu. Yüzlerce günlükün her kelimesini, hesaplarını, çizimlerini siste-

mine işlemiştı. “Nova.” dedi Gama. “Bu DestroyerM ve Mavi ve Toe.” Nova Mavi’nin ve Toe’nin elini sıktı. Metal elleri soğuktu, akışkandı, gümüş gibi pırıl pırıldı. Yanıbaşlarında oradan oraya uçuşan Hol’ü boş eline aldı. Diğer elinde günlüklerin bir kısmı vardı. En son DestroyerM’e döndü. “Demek siz o’sunuz.” dedi. “Güzel hikayenin kahramanı, bir o kadar da üzücü.” Robot cevap vermedi. Başını hafifçe eğerek Nova’yı selamladı. Hol, Nova’nın ellerinden kurtulup DestroyerM’in göğsünde yerini alırken “Bunlardan başlayabilirsiniz.” dedi Nova ve bazı günlükleri onlara uzattı. DestroyerM günlükleri aldı. “Hepsine göz atmak isteriz.” dedi Toe. “Buna izin verirseniz seviniriz.” “Elbette.” dedi Nova ve ekledi. “Hızlı adımlarla lütfen beni takip edin.” Nova önde, Mavi, Toe ve DestroyerM arkadaydılar. Gama sıranın en sonunda onları takip ediyordu. Görüntü dalgalandı. Yüzlerce robot geride kaldı. Beşi ve Hol metal, dümdüz, parlak, başı sonu görünmeyen kütüphanedeydiler şimdi. Satihın ortasında eski ciltlerle bezeli yığınlarca kitap duruyordu. “Bunlar Cabir’in günlükleri.” diye açıkladı Nova ve gümüş, dev kanatları hafifçe kıpırdadı. Başı ve sonu görünmeyen satihın iki yanında uçuk mavi ışık çubukları sıralanıyordu. “Her birinin içi milyarlarca bilgiyle dolu ışık tabletlerimiz.” dedi Gama. “Boyutumuzun kitapları desek doğru.” Hol, hızla süzüldü ve satih boyunca, gözden kayboluncaya kadar ilerledi. “Asla sonuna varamazsın ufaklık, boşuna uğraşma.” dedi Nova, karadeliğin arkasından bakarak. Günlükleri inceleyen DestroyerM’e yaklaştı. “Bu günlüklerde size ait bir hikaye var.” dedi. Gözlerini DestroyerM’in yüzüne dikmişti. “Onu okudum.” “Çok eski bir hikaye.” diye cevap verdi robot başını işinden kaldırmadan. “Ama çok büyük ve çok güzel.” dedi

Nova. “Her yerde rastlayabileceklerinizden.” dedi DestroyerM, sohbetin bitmesini istiyordu. “Belki.” dedi Nova. “Fakat böyle hikayeler azdır. Bu yüzden değerli ya.” DestroyerM Nova’ya baktı. Çok güzeldi, zeki ve derin. “Hey!” dedi Toe ötekilerin dikkatini çekmeye çalışarak. İki robotun zamana işlenen görüntüsü kısa süre havada öylece asılı kaldı. Hol hızla, hem de büyük bir hızla yanlarından geçerken, DestroyerM onu yakaladı. “Buraya gel oğlum.” derken Toe’ye yaklaştı. “Ne buldun?” diye sordu. Toe’nin hislerine, iyi koku alan burnuna güvenirdi. “Laftan anlamayan, sevgili entropimiz hakkında istemediğin kadar ipucu.” Cabir’in zaman yolculukları esnasında seyahatname gibi tuttuğu günlük yirmiüçüncü yüzyılı kapsıyordu. Daha öncesinde başlayan, sözü edilen yüzyılda hızla artan, insan soyunun varlığını tehlikeye atacak, yokedecek düzeye çıkan canavar tam bu noktada insanoğlunun başını belaya sokuyordu. “Notlara bakılırsa durum ciddi.” diye söylendi Mavi. Burnunu iyice Toe’nin elindeki günlüğe sokmuştu. “Ayrıntılara bakın, o dönemde ne çok insan ortadan kaybolmuş, bir anda, hop diye.” “Ayrıca esrarengiz dostumuzun kayıp işortağı da olaylardan bir süre önce kayıplara karışmış.” “Tarihler tam olarak uyuyor.” dedi DestroyerM. Gama ve Nova ona bakıyorlardı. “Bu işte bir bit yeniği var.” dedi Mavi bilmiş bir tavırla ve Toe’nin elindeki günlüğün sayfasını çevirdi. “İş ortağının kesin kayboluş tarihini Korku’ya sormalıyız. Cevabı duyunca hiç şaşırmayacağımızdan eminim.” Arka sayfada bir çizim vardı. Hızla, çalakalem yapılmıştı. Çizenin acelesi varmış gibi. Birşeylerden korkmuş gibi. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmak istemiyormuş gibi. “Bu da ne?” diye fısıldadı Mavi. Çizimden iyi anlardı. Sıradan bir insan olarak sürdürdüğü hayatında yaşamını

çizimden kazanıyordu. “Sen söyle.” dedi Toe, söyleyeceklerini merak ederek. “Garip.” dedi Mavi, diğerleri fısıltı çıkarmadan ağzından çıkacakları beklerken. “Garip bir yapılaşma bu, yüksek teknolojili. Esrarengiz, tehlikeli, alışılmamış. Oluşum. Hiç olmaması gereken, yabancı. Bünyenin kabul edemeyeceği. İnsanlığa ve doğasına aykırı.” “Buradan başlamalısınız o halde.” dedi Gama sessizliği bozarak. “Orada ne olup bittiğine bakmalısınız ve eğer yardıma ihtiyaç duyarsanız Sicim Gezegeni’nin halkı ve askerleri yanınızda.” “Katılıyorum.” dedi Toe. “Korku’nun iş ortağının kayboluş tarihi ile çakışan bir raslantı. Entropinin önlenemeyen dengesizliği ve insanların yok oluşu. İçimden bir ses vakit geçirmeden oraya gitmemiz gerektiğini söylüyor.” “Tamam.” dedi DestroyerM. “Öyleyse yola çıkalım. Ama önce Korku’yu bulalım. Belki bize söyleyecekleri vardır.” Hol’ü şefkatle göğsündeki bölmeye yerleştirdi. “Gama.” dedi. “Görüşürüz.” Ona ısıltıyla bakan Nova’ya hafifçe, abartısız, belli belirsiz bir selam verdi. Diğerleri de selamlaşırken uzay araçları da üçünün etrafında metal kozalar misali yapılandı. Kendi boyutlarına dönmeye, çokluboyuttan ayrılmaya hazırdılar. Fiziksel olarak ve uzamsal olarak. Hiperuzay katmanından ayrılırken “Bak oğlum.” dedi robot Hol’e. “Yirmibirinci yüzyıldan bir şarkı dinlemek ister misin?” Hol, huzurla kıpırdandı. Audioslave “Like A Stone.” parçasını söylerken Hol, notaları, sözleri olay ufkundan içeri çekmeye başladı.

- 37 -

Elime geçen verileri inceledikçe, onları sınıflandırdıkça, araştırdıkça bir noktada birleştiklerini görüyorum. Kaybolan insanlar son derece zeki, bilgili, başarılı bilimadamları, mühendisler, doktorlar. Onlardan geriye bir şey kalmamış, ne haber ne ses, seda. İçlerinden geri dönen olmamış ya da ailesiyle iletişime geçebilen. Son beş yıldır olagelen kaçırma vakaları son bir yılda ve birkaç ayda artmış. Önemli olduğunu düşündüğüm, ihtiyaç duyacağım her bilgiyi ve ipucunu dosyaladım. Yoğun çalışıyorum ve Simle ufaklık hep benimle birlikteler. Onların arkadaşlığını seviyorum. En zor anlarda umutlarını yitirmemelerini, dik duruşlarını. Öğreniyorum, konuşuyorum ve eğleniyorum. Geçenlerde Sim elinde bir tabak çikolatalı kurabiye ve üç bardak sütle gelince epey gülüyoruz. Çalışırken yemem için getirmiş. Ben komik ve imalı bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. Ufaklık çıkmaya başlamak için geç kalan ana dişi boşluklarını göstere göstere kahkaha atıyor. Benim bu basit ziyafete katılmam olanaksız, ikisini yerken izlemekse zevkli. Bir süre sonra ufaklığın gitmesi gerekiyor. Sim onu annesinin yanına götürüp rafların arasındaki işine dönüyor. Dışarıda yağmur usul usul yağıyor. Bu, yağmuru çok seven insanları bile korkutmaya, onlara bıkkınlık vermeye devam ediyor. Elimi çabuk tutmalıyım. Akşam bastırıyor ve kütüphanedeki tek tük insanlar da ayrılmaya başlıyorlar. Bir süre sonra Sim yanıma geliyor. “Çıkıyorum.” diye sesleniyor. “İstedğin bir şey var mı?” “Yok.” diyorum. “İyi akşamlar ve iyi geceler.” Gülümseyip kayboluyor. Bilgisayarımı alıp kütüphaneden ayrılıyorum. Aklımdakini gerçekleştirmek üzere gri gökdelenin tepesindeki daireme uçuyorum. Varır varmaz

günlüğü açıp zaman nehrinin kıvrılmasını bekliyorum. Bu sefer istediklerimi ondan alacağım. “Zaman”ı ben yöneteceğim. Kontrol bende olacak. Referanslar, hep referanslara göre mi hareket edeceğiz? İnsan için geçerli kurallar bir hayalet için ya da zaman için geçerli olmak zorunda değil. Bu tuzağa düşmek, yenilgiyi kabul etmek de bana göre değil. Her olasılığı deneyeceğim. Zaman nehrinde oluşan görüntüler bana ipucu sağlayacak. Zamanı sıkıştırıp kısaltacağım ve bir hayalet hızlı hareket edebilir. Böylece nehrin içine, hedef aldığım noktaya dalacağım ve sevgili zaman nehri sen yavaşlayacaksın. Ben ise amacıma bir adım daha yaklaşacak ve bilinmezliğin bir parçasına daha ulaşacağım. Günlüğü açıyorum. Görüntüler zamanın nehrinden akmaya başlıyor. Gerçek zamanlı görüntüler. Yaralı bir adamın başında, eski bir zamanda ağlayan bir genç kadın ve ona sarılmış yaşlı adam. Çok ileri bir yüzyılda hatta farklı, bol uzamlı bir boyutta, değişik bir galakside iki insan ve robotlar. Bir şey arıyorlar. Biliyorum ki bu iki görüntünün bir birleşme noktası var ve beni bu sefer atlatamayacak. Tahminlerim doğru çıkıyor. Tüm ipuçlarının birleştiği noktada kara siluetli, dumanlar yayan, Dünya’nın içinde ayrı, gizli, sinsi bir dünya gibi duran, dev bir makineye benzeyen, ucu bucağı görünmeyen bir platforma kurulu, şüphe ve merak uyandıran, alışılmadık bir matematik ve mühendislik sistemiyle kurulmuş, karmaşık donanım ve devrelere sahip, zırhlı, güç simgesi gibi yükselen, gizli, saklı bir şehir, bir sanayi şehri belirerek kayboluyor. İşte burası, oraya gitmeliyim. Bir hayaletin hızlanabileceğini düşünüyorum. Rahat olacak, biliyorum. Zamanı genişletebilecek kadar hızlı olamayacağımı başarabilirim. Yoksa nehir beni beklemeyecek. Kimse beni görmemeli çünkü bu gizli dünya bilinmek istemiyor.

Nasıl ketum ve mesafeli duruyor. Görünmeyecek olmanın verdiği rahatlıkla kuarklarıma ayrılıyorum ve tüm hızımla, ulaşabileceğim en yüksek hıza yoğunlaşarak zamanın içine dalıyorum. Artık şehrin içindeyim. Zamanın girmek istediğim noktasındayım. Şimdideyim. Geçmiş yok, gelecek de. Bedenleşecek olsam ne kadar küçük kalacağımı düşünüyorum. Dev bir sistemin içinde olduğum aşıkâr. Güçlü, yaşayan, çoğalan, düşünen bir sistem. Varlığımı hissetmesinden korkuyorum. Hilekâr olduğu belli. Zalim olduğu. Ezici olduğu. İstilacı olduğu. Ama onun takdikleri insanlara söker. Kim ya da ne olduğunu bilmeyen, kaybedecek bir şeyi olmayan, geçmişinden bihaber bir hayalette sökemez. Umarım. Toprak ve bazen kaya platformun üzerinde geniş başlayıp yukarı doğru incelen, tepe kısımlarındaki halkaya benzer formun üstten ve alttan sivrilen uçları ve cama benzer fakat cam olmayan halka yuvaya hapsedilen şehirler. Çarklarla dolu metal şehrin arasında dev hava üssü. Bir tane değil, birkaç tane. Vızır vızır inip kalkan dev mekikler. Tüm bunların son derece yavaş akan zamanın içinde görüyorum. Onlar bu kadar yavaşken ayrıntıları rahatlıkla fark edebiliyorum. Şu an komuta ben-de. Hızlı hayalette. Algılarım hiç olmadığı kadar açık. Dev roketleri, filoları, savunma kalkanlarını, haddinden büyük bataryaları görüyorum. Olanı biteni kavrama noktasındayım. Bu ürpertici kompleksin enerjisinin kaynağı, bu bataryaların enerjisi....nereden geliyor? Bunu ne sağlıyor? Zamanın neh-rinden hızla çıkıyorum. O artık gözümün önünde akmakta. Geçmiş, şimdi ve gelecek bir arada. Kuarklarım birleşiyor ve vücuda bürünüyorum. Günlüğü kapatıyorum.

- 38 -

Dindirmek zor kalbindeki özlemi. Uzak sana gözleri, elleri, sözleri. Bitecek, sonsuza dek gidecek. Tek tesellin olacak, seven kalbi, gülen yüzünün hayali. Aradan bir ay geçmişti. Daha doğrusu Cabir, Kehribar'a gözlemevinin kapılarını bir ay kapatmıştı. Kehribar Mehmetle ilgili haberleri bilimadamlardan alıyordu. Tam bir ay önce tekrar sormuştu sultana. "Bunu yapmamı istiyor musun? Emin misin?" "Evet." demişti Kehribar. "Çünkü başka çarem yok. Onun olmadığı bir dünya istemiyorum." "Benden istediğini yaparsam yine onsuz bir dünyada olacaksın." demişti adam. "Ama o yaşayacak." diye cevap vermişti sultan. "Yaşamadan uzak kalmaktansa yaşıyorken uzak kalmaya razıyım." "Acı verecek." demişti Cabir. "Şimdi de acı veriyor." diye karşılık vermişti Kehribar. Bir dakikadan az sürede gerçekleşen konuşmanın ardından Cabir, Mehmet'in yattığı masaya doğru hızla ilerlemişti. Ölmek üzere olan Mehmet'in. O günün üzerinden tam bir ay geçti. Cabir yorgundu, çok çalışıyordu. Tüm enerjisini Mehmet'in hayatta kalmasına, iflas eden vücudunu yeniden yapılandırmaya harcıyordu. Kehribar gözlemevinin kapısından ayrılmıyordu ve dua ediyordu. Bazen Cabir dışarı çıkıyor, kan, kemik parçalarına bulanmış önlüğü üzerinde olduğu halde Kehribar'a gelişmeleri anlatıyor, alnından terler süzerken işinin başına dönmek üzere gözlemesine giriyordu. O zaman Kehribar bitkin ama umutlu, gözlemesine giden merdivenlere oturuyor ve bekliyordu. Zor geçen bir ayın sonunda, birgün, Cabir gizli sığınağından çıktı. Eski halinden eser yoktu. Kanlı giysiler yerini temiz kıyafetlere bırakmıştı. Alnında terin, yüzünde yorgunluğun izi yoktu.

“Konuşmalıyız sevgili kızım.” dedi Kehribar’a. Sultanın göz-bebekleri kocaman olmuştu. İki elini kalbinin üzerine koyup beklemeye başladı. Cabir’in ağzından çıkacakları beklemeye. “Bahçeye inelim.” dedi adam ve Kehribar’ın koluna girdi. Gözlemevinin metal merdivenlerini geçip kütüphaneye indiler. Salonlar, kemerler, geniş, güzel koridorlar aştılar. Cabir bu esnada hiç konuşmadı. Kehribar hiç sormadı. Bahçeye, güllerin arasına indiklerinde sultanın nabızı daha da hızlandı. Cabir omuzlarından tutup onu kendine çevirdi. Derin bir nefes aldı ve sordu. “Kendini göreceklere hazırladın mı?” Kehribar gözlerinden akacak yaşlara engel olmaya çalışarak yutkundu. “Uzun süredir buna hazırlanıyorum.” dedi. Sesi az çıkıyor ve titriyordu. Boğazı düğüm düğümdü. “Hangi insan buna hazır olabilir?” dedi yaşlı adam. “Benim için kolaydı. Hayalimi gerçekleştirdim. Ancak....sen ve Mehmet için aynısını söyleyemeyeceğim. O alışmaya çalışıyor, sen de kendini hazırlamalısın. İkiniz için de.....zor.” “O nasıl? Nasıl hissediyor?” diye sordu Kehribar. Ağlamamak için kendini fazla sıkıyordu. Gözleri sızlıyordu. “İyi.” dedi Cabir. “Bilinci yerine geldiğinde anladı. Zaten istediğinin bu olduğunu söyledi. Benden pişmanlık hissetmememi istedi. Hiç soru sormadı. Kendisi için en iyi olanın bu olduğunu.” Cabir susup derin bir nefes aldı. “Onu görmek ister misin?” diye sordu Kehribar’a. “Evet.” dedi sultan. “Adı Mehmet değil artık.” diye devam etti adam. “Bunu bilmeni isterim.” Kehribar başını önüne eğdi. “Herşeye hazırlıklı olacağım.” dedi. Gözyaşlarına daha fazla engel olamamıştı. “Olması gereken buysa. Peki ona ne diyorsun? Adı ne?” “Bundan böyle adı DestroyerM.” “Anlıyorum.” diye cevap verdi sultan. “Bundan böyle bizimle kalamaz. Gitmesi gerekecek ve gideceği yere uygun bir isim

bu. İçin rahat olsun.” Mehmet gidecekti demek. “Gideceği yerde mutlu olacak mı?” diye sordu Kehribar. Dik durmaya çalışıyordu, kalbinin çılgınlığını susturacaktı, ne kadar zor olursa olsun. “Şüpheden olmasın sevgili kızım.” diye açıkladı Cabir. “Aklın onda kalmasın.” Birlikte gözlemevine doğru yürümeye koyuldular. Gözlerden ırak koridorlardan geçip kütüphaneye vardılar. Kitap rafları aralandı. Gözlemevinin gizli yolu ortaya çıktı. Metal merdivenlerden çıktılar. Zaman makinesinin önünde durdular. “Beni hatırlamamasından korkuyorum.” dedi Kehribar Cabir’in gözlerinin içine bakarak. “Hatırlıyor.” diye cevap verdi adam. Sultan ıslak gözlerini silerken gözlemevinin kapıları aralandı. Gökyüzüne açılan kubbenin aydınlattığı mekânda cisimler gölgeye dönüşmüştü. İlerde, arkası dönük, büyük, son derece sağlam, mekânîk, metal bir kütle duruyordu. Füme grisi metal vücut, metalik sesler eşliğinde ayaklandı ve onlara doğru döndü. Kehribar hafifçe geriledi ama Cabir onu omuzlarından sıkıca tuttu. İnsanımsı, sultanın tanıyıp bildiği Mehmet’e nazaran daha iriydi. Tuhaf, ürkütücü, kural tanımaz bir görüntüsü vardı. Büyük bir ustalıklarla, önüne ne çıkarsa çıksın yok edecek hissi vererek onlara doğru yürümeye başladı. Sultanın burnunun ucuna kadar geldi. Kehribar hızla atan kalbinin sesi duyuluyor mu, merak ediyordu. Neredeyse nefes almadan bekliyordu. DestroyerM eğilip, onun küçük ellerini metal avuçlarına alınca rahatladı ve daha fazla dayanamayarak robota sarıldı. “Merhaba Kehribar.” dedi robot. Sesi metalik ve ekoluydu. Buna rağmen o Mehmet’ti. Sesi, görüntüsü, adı ne olursa olsun Kehribar’ın bildiği ve çok sevdiği adam. Onu bırakıp bir adım geriledi. Akan burnunu çekip gözündeki yaşları tül, dantel karışımı mor elbisesinin koluyla sildi. “Farklı görünüyorsun.” dedi

Mehmet'e. "Çok farklı, çok tanıdık ve çok iyi." "Evet." dedi robot, ellerini iki yana açıp kendi vücuduna bakarken. "Beni unutmadığına sevindim." dedi Kehribar. "Unutmadım." diye cevap verdi Mehmet. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim." Kısa düşünceler Kehribar'ın zihninden hızla geçti. Ne yapacaktı? Çok sevdiği Mehmet'i ölüme mi terk edecekti? Elinden bu gelmişti, o da yapmıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İyi." diye cevap verdi robot. "Biyolojik bakımdan fazlam var, eksikim yok. Herhangi bir kazada hücrelerim kendi kendini kopyalıyor." Bir adım geri gidip ellerini iki yana açtı. "Eski vücudumdan geriye yalnız beynim ve kalbim kaldı. Sinir sistemim eskisinden daha üstün olarak yapılandırıldı. Ağrı, sızı nedir unuttum. Çok değiştim ama kalbime ve beynime müdahale edilmediği için anılarım, geçmiş yaşantım hala benimle." "Buna sevindim." dedi Kehribar. "Aksi olsaydı dayanabileceğimi sanmıyorum. Bizi sevdiklerimizin yabancılaşması kadar yaralayan çok az şey var." "Haklısın." diye cevap verdi robot. "O iyi bir bilimadamı." Cabir'e bakıp devam etti. "Çılgın fikirleri var ve bunları hayata geçirebilecek bir zekası ve cesareti." "İşim yeni başlıyor evlat." diye cevap verdi yaşlı adam. "Bedenim ve ruhum yaşılanıyor. Dünyadan göçüp gitmeden yapmam gereken birkaç şey daha var. Sayende haftalardır ufukum genişledi. Pek çok şey öğrendim. Şimdi yapay zeka üzerinde çalışmak istiyorum." Kehribar'a baktı sevgiyle. "Sultanım da bana yardım edecek." Kehribar başını sallayarak onayladı. Mehmet Kehribar'a döndü. Metal adamın gri, saydam gözlerinde kendini gördü sultan. "Hayatımı geri kazandım ama çok şey kaybettim Kehribar." dedi. Onun elini tuttu. Elin soğukluğu, metal yapısı Kehribar'ın umrunda değildi. O, Mehmet'ti ve hep öyle kalacaktı. "Sanırım kalplerimiz

hep kırık kalacak.” diye cevap verdi sultan. “Çünkü yarım kalan şeyler var. Hiç tamamlanamayacak. Kalbimde ve geri kalan yaşantımda bunu hep hissedeceğim. Nereye gidersen git, nerede olursan ol kalbimin bir parçası seninle olacak.” Sesi titremeye başlamıştı. Savaş meydanında kılıç kullanmanın daha kolay olduğunu düşündü. Gülümsemeye çalışarak robota baktı. “Nereye gidersem gideyim, nerede olursam olayım bir parçan hep benimle olacak. Seni hiç unutmayacağım hanımım.” diye cevap verdi Mehmet. Cabir geride gölgelerin içinde kalırken Mehmet Kehribar’ın elini bırakmadan gökkubbenin altına doğru ilerledi. Gökyüzü turkuaz rengindeydi. Götürünce bir parçanı kendisiyle beraber. Katlanacağın acıya hazırla kendini. Büyüdükçe büyüyecek boşluğunun alevi. Güneş gibi. Bitmeyecek, sonu yok. Evren gibi.

- 39 -

Dünya’nın yeraldığı uzay sistemine girdiklerinde “Korku’yu bulmalıyız.” dedi Mavi. Bunu söylemesi yetti. Karanlık çarşaf gibi sardı onları. Çok sıcak bir yerdeydiler şimdi. Çok sıcak ve çok kumlu. Etrafta tatlı bir esinti vardı. Dev palmiye ağaçları ve dinleyeni hülyalara daldıracak bir müzik. Uçsuz bucaksız beyaz kumlar ve turkuazla başlayıp morla noktalanan, yer yer köpüklü çarşaf gibi bir deniz. İleride biri onlara el sallıyordu. Kapkara biriydi, çok karaydı. Toe “Bu Korku.” dedi. Diğerleri de tanıdı. DestroyerM, Hol’ü bölmesinden çıkardı. “Hava al oğlum.” dedi onu hafifçe gıdıklayarak. “Dışarı çıkmalısın. Burası sıcak.” Mavi ve Toe kumlarda bata çıka yürüyüp giysileri onlara tonluk yükler gibi gelirken DestroyerM, Hol ile

birlikte Korku'ya yaklaşmıştı bile. Korku yüksek bir palmiye ağacının altında elindeki hindistan cevizi suyunu yudumluyordu. Kukuletalı cübbesi simsiyahtı ve üzerindeydi. Robotu görünce başını ona çevirdi ve "Araştırmanız nasıl gidiyor dostum?" diye sordu. Rahatını bozmamıştı. "Bizi apar topar buraya getirdin." dedi DestroyerM açıklama bekleyen bir ses tonuyla. "Bak birader." dedi Korku ve alınganlığını belli eden, derin bir nefes aldı. Hindistan cevizini tutan elleri dizlerinin üzerine kaydı. Ateş gibi parlayan kırmızı gözlerini robotun üzerine dikti. DestroyerM'in gözlerinin de onunkilerden aşağı kalır yanı yoktu. En ağır karşılığı vermek niyetiyle ışıldıyorlardı. "Gerçekten kırılıyorum. Kötü işler yapan biri olabilirim. Ama bu, benim duygularımın olmadığı anlamına gelmez. Beni incitiyorsun." Ani ve öncekinden daha alıngan bir tavırla sırtını hızla şezlonguna yasladı ve hindistan cevizi suyunu içmeye devam etti. Mavi ve Toe robota baktılar. Mavi başını yana eğip gözlerini kırıştırdı, Toe'nin dudak kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. DestroyerM'in gözlerinin kızıl ışıltıları utanarak söndüler. "Hanımefendi." dedi Korku. Başka yöne bakıyordu. "Hareketinizi fark ettim." Boğazını temizledi Mavi. "Bu sıcakta cübbeniz ve başlığınız fazla geliyordur." dedi. Korku yüzünü Mavi'ye çevirdi. Çevirmeseydi daha iyiydi. Mavi yutkundu ve bir dahaki sefere düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi. "Bunu istemezsiniz hanımefendi." dedi hırıltılı bir ses tonuyla. "Beni cübbesiz ve başlığım olmadan görenler ya öldü ya da delirdi." "Anlıyorum." diye cevap verdi Mavi ve bir adım gerileyerek Toe ile DestroyerM'in arkasına sinmeye çabaladı. "Benden korkmayın hanımefendi." dedi Korku şezlonguna iyice yerleşirken. "Size zararım dokunmaz." Hindistan cevizi suyunu bitirdiğinden kabuğunu geriye doğru

hızla fırlattı. Kütlesi ağır olan meyve teğet geçmiş olacakki iri yarı birkaç adamla, kikirdemekten anlaşılmayan bir haz alan birkaç fazla boyalı kadın Korku'ya doğru baktılar. Sonra birbirlerine baktılar. Sonra da kalkıp gittiler. Kadınların ağır makyaja rağmen yüzleri solgunlaştı ve gereksiz kıkırtıları kesildi. Korku, huzur mırıltıları çıkararak iki elini ensesinde birleştirip sordu. "Kayıp dostum ve iş ortağımdan bir haber var mı? Onun hakkında bir şeyler bulabildiniz mi?" "Hiçbir iz yok." dedi DestroyerM. "Fakat onunla ilintili olabileceğini düşündüğümüz yabancı bir oluşum bulduk. Kontrol edilemeyen düzensizliğin, ortadan yok olan insanların ve ortağının onunla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz. Anlayacağın onunla ilgili hislerimiz hiç içaçıcı değil." Korku, istifini bozmadı. Şezlonguna daha da yayıldı ve bir anda elinde beliriveren açık nane yeşili sıvıyı içmeye koyuldu. Söyleyeceklerini düşünüyor gibi bir hali vardı. İri bedeninden yayılan nom nom nom sesleri atmosfere dağılıyordu. DestroyerM onun işini kolaylaştırmaya kararlıydı. "Senin çevren geniştir." dedi. "Onlar kim? Tanıyabileceğini düşünüyorum ya da en azından bilgin olabileceğini." Sustu ve bekledi. İşini garantileyeceği birkaç cümle daha kurdu. "Gezegen yok olursa işini yapabileceğin bir yer bulman zor olur. Başka sistemlerde, oluşumlarda ve medeniyetlerde yeteneklerinin işe yarayıp yaramayacağından emin olamazsın. Ayrıca ortağının bu işle bir bağlantısı varsa, ona ulaşabilmemizin elimizdeki yegâne yolu bu." Korku, içeceğinin sonuna gelmişti. Yıllarca, evren ortaya çıktığından beri yaptıkları onu ufak ve basit mutluluklara hasret bırakmıştı. İçeceğine keyifle sarılmış, güneşi, denizi izliyor, tatlı tatlı esen rüzgarın ve müziğin hazzını yaşıyordu. "Burası güzel değil mi? Burada olmak. Gün geldiğinde hepsini kaybetmek

ise zor.” diye sordu Toe. “Bardağın içindeki...oldukça lezzetli görünüyor.” Korku, bir meşgul edilme hoşnutsuzluğu yaşadığını belli edercesine hareketlendi. “Onları tanıyorum.” dedi. “Nasıl?” diye sordu Mavi. “Uzun süre önce tüm bildiklerimi öğrettim, çok emek verdim. Gelecek vaadeden, büyük beklentilerime rahatça cevap verecek öğrencilerdi. Öğrencilerimdi. İstedğim oldu, boynuzlar kulağı geçti. Hatta biraz fazla geçti.” “Fazlalığı konusunda son derece haklısın.” diye mırıldandı Toe canı sıkkın bir tavırla. Cümlesinden buram buram, sebep olduğun pisliği temizle, kokusu yayılıyordu. “Peki onlar kim?” dedi robot. “Amaçları ne? Ne istiyorlar?” “Gezegeni yönetenler ülkeler değil dostum.” dedi Korku. Çaresiz hali diğerlerini şaşırttı. Daha da vahimi korkuttu. Korku’nun çaresizliği işin ciddiyetini gösteriyordu ve bu, yeterince can sıkıcıydı. “Onu yönetenler büyük şirketler.” Başını kaldırıp, kor kırmızısı, ışıltılı gözlerini onlara dikti. “Burada hayalgücünüzü kullanabilirsiniz.” dedi. “Onların hangi şirketler olduğunu, neler yapabileceklerini anlamaya hayalgücünüz yetiyorsa eğer.” “Tahmin edebiliyoruz.” dedi Mavi. “Gerçekten tahmin edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz hanımefendi?” diye sordu Korku. “Sizin iyi niyetli, umudunu yitirmeyen kalbiniz bahsettiklerimin derecesini kavramakta zorlanacaktır.” “Ne öneriyorsun?” diye sordu Toe. Korku iç çekti. Çaresizlik, yüz­süz ve mutlu yayıldı atmosfere. “Artık çok geç.” dedi Korku. Rahat, aldırmaz, vurdumduymaz tavırları geri dönmüştü. “Onlarla başa çıkabilirdim, sorun şu ki yalnız değiller.Ufak bir parçasını gördüğünüz oluşumu en kötü insanoğlunun bile meydana getirmesi imkansız. Bu insan işi değil dostum.” “Ne demek istiyorsun?” diye sordu DestroyerM. “İnsanoğlunun mücadele edemeyeceği kadar

gelişmiş bir medeniyetten söz ediyorum birader. Dünya'nın dışından, belki çok uzak bir galaksiden, belki de Dünya'nın hemen yanbaşıdan gelen, yapay zeka üretimi konusunda üstün bir teknolojiye sahip, işgalci bir medeniyet." "Onları gördün mü?" diye sordu Toe. "Hayır." diye cevapladı Korku. "Açıkçası ekmeğime yağ sürmeleri başımı öyle döndürmüştü ki, Dünya'yı işgal etmeleri ve burada üs kurmaları hoşuma gitmişti." "Dünya'yı işgalkolonisi haline getirmelerine, yıllardır gizli gizli yerleşmelerine ses çıkarmadın." dedi Mavi kadın duygusallığıyla. "İşin ciddiyetini, kendi mahallenden kovulacağını anladın. Ortağını kaçırmaları da tuzubiberi oldu." "Bu nedenlerden dolayı özgeçmişinizi inceledim hanımefendi." diye araya girdi Korku. "Sizin gibi sevimli bir hanımefendinin sözünü kesmek bana yakışmasa da bilmenizi isterim ki ortağımı onlar kaçırmadı. Gitmeyi kendisinin tercih ettiğini düşünüyorum. Ayrıca....." Sustu ve yüzünü tatlı tatlı esen rüzgara çevirdi. ".....gezegeninizin ele geçirilmesi, ırkınıza yolun sonunun gözükmesi, işgal edilmeniz beni hiç ilgilendirmiyor. Şu an tek isteğim var. Vakit varken güzel gezegenin keyfini çıkartmak. Görünüşe bakılırsa emekliliğim yakın ve jübilemi yapmadan evvel güzelliklerin tadını çıkarmak istiyorum." "Sana iyi eğlenceler o zaman." dedi DestroyerM. "Boşa geçirecek zamanımız yok, işe koyulmalıyız." Hol'ü avuçlarına aldı. Karadelik huzur içinde küçüldü. "Bir iyilik yap o zaman." dedi Toe. "Bizi esrarengiz konuklarımızın gözlerden uzak üs'lerine en yakın noktaya gönder." Korku'nun karanlığı dört bir yanlarını sararken Toe mırıldandı. "Özgeçmişimizi incelemişmiş."

- 40 -

Tahminlerim doğrultusunda anlattıklarımı gözlerini kocaman açarak dinliyor Sim. “İnanılır gibi değil.” diyerek sık sık tepki veriyor. Ona gördüğüm yabancı oluşumdan bahsediyorum. “Dünya’nın enerjisini gizlice emen dev bir makine gibi.” diye yineliyor. Gördüğüm her ne ise, onun gezegenin enerjisini sinsice kullanan metal bir yaratık olduğunda hem-fikiriz. Dünya’nın, yenilenemeyen enerjisini kullandığını ve onu çare bulunamayan entropi artışıyla sona sürüklediğini anlıyoruz. “Çok kötü bu.” diyor Sim. Kaşları kaygıyla iki yana düşüyor ve ellerini ağzına kapatıyor. Korkuyla bana bakıyor. “Enerjimizi bizden alıyorlar. Onun tekrar dönüştürülmesini engelliyorlar. Peki ne için? Neden?” “Dünya’nın kötü gidişatını açıklıyor bu?” diye cevap veriyorum. “Böyle giderse insanlığın geleceği geri dönüşü olmayan zararlara uğrayacak. Belki de...” Cümlemini tamamlayamıyorum. O korku dolu gözler öyle bakıyorlar ki bana. Pişmanlığımı anlamış olacak ki gerisini kendi getiriyor. “.....insanlık yok olacak.” Ne yapacağını bilemeden pencereye koşuyor. Sürekli yağan ince yağmura, gri, kirli havaya, mutsuz insanlara bakıyor. “Ama...” diyor kekeleyerek. “.....enerjiyi yok edemezler.” “Etmiyorlar.” diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. “Onu -her neyse- kendi amaçları için dönüştürüyorlar, kullanıyorlar ve her ne için kullanıyorlarsa Dünya’ya yeniden dönmesine engel oluyorlar. Tükenmiş enerji geri dönüşemiyor ve dönüşemeyen enerji entropiyi arttırıyor. Entropi arttıkça Dünya’nın sonu yaklaşıyor.” “İnanamıyorum.” diye cevap veriyor. Bu sefer kaşları çatılmış, az önce yaşadığı şokun üstesinden gelmeye çalıştığı belli. “Ne yapacağız?” diye soruyor. “Çocuklar var,

hastalanacaklar, her geçen gün daha fazlasını yitireceğiz. Ya onların hayalleri?” Susup benden cevap bekliyor. Daha doğrusu karar vermemi. “Umudunu kaybetme.” diyorum ona. “Neler döndüğünü öğrenmek için gideceğim.” “Tek başına olmaz.” diyor hemen. “Ben de geliyorum. Yalnız gitmene izin veremem. Ya geri dönemezsen, ya yardıma ihtiyacın olursa?” Kaygılarını anlıyorum. Onu götüremem. Sahip olduğum özellikleri taşıyor. “Endişelenme.” diyorum. “Tabi ki geri döneceğim fakat benimle gelmen olanaksız. Kuarklarıma ayrılacağım, bunu yapamayacağını biliyorsun. Gidip neler olduğunu anlayabilmem için zaman ver. Sonra, eğer bir yolu varsa, sen de benimle gelersin.” “Tamam.” diye cevap veriyor çaresizce. Haklı olduğumu bildiğinden ısrar etmiyor. Yoksa onu burada bir dakika tutamayacağımı biliyorum. “Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sorunca gülümsüyorum. “Ufaklığa göz kulak ol.” diyorum. “Söyle ona umudunu yitirmesin.” Ben atomaltı parçacıklarına ayrılırken başını sallıyor. Uçuşan bedenimi artık göremese de atmosfere karıştığımı biliyor. Gidiyorum. Kararım hiç olmadığı kadar net. Neler olduğunu öğreneceğim. Kimsenin umudunu kaybetmesine izin veremem.

- 41 -

Bataklığın ortasında can bulan çiçek, dondurucu rüzgara dayanırsın da ve en çetin şartlara. Bırakıp giderken dalındaki yaprağın, sen çırpınırken umutsuzca, aniden bastıran ayrılık duygusuyla, mecbursun izin vermeye, gitmesine.

O gece Kehribar'ın uykusu huzursuzdu. Kabuslar inatçıydı.

Gece henüz güne kavuşurken, sabahın tatlı ve teselli eden serinliğini kaçırmak istemedi. Bugün zor bir gündü. Geleceği hep bilinen ve istenmeyen. Sonlar her zaman vardır fakat bazıları fazla acıtır. Uzun bir yürüyüşün sonunda Kehribar, kendisini biraz rahatlatacak, belki de hüzünlendirecek yere doğru ilerlemeye koyuldu. Kütüphanedeki yaşlı adam onu bu saatte görünce şaşıracaktı ama anlayacaktı. Son bir senedir anladığı gibi. Kütüphanenin büyük kapısının önüne gelince durdu. Çiçeklere baktı, biraz etrafını seyretti. Yaşlı karısıyla beraber yaşadığı dairenin, hemen kütüphanenin kapısının az ötesinde yer alan penceresinden baktı yaşlı adam. Kulâğına çalınan, rahatsız etmeyen fakat merak uyandıran sesler sultana aitti. Kalkıp, artık zayıflamış ayaklarının izin verdiği ölçüde, hızla giyindi. Evini kütüphaneye bağlayan kapıdan çıkıp kapıyı gıcırdatarak açtı. Kehribar'ı görünce hafifçe eğildi. "Geldiğinizi duydum sultanım." dedi. Son bir yıldır hüznün hakim olduğu yüzünde yine hüzünlü bir gülümseme belirdi Kehribar'ın. "Erken gelerek rahatsız etmek istemezdim." dedi yaşlı adama. Kütüphaneci kapıyı kapatırken "O nasıl söz sultanım." diye cevap verdi. Kehribar raflara ilerlerken, yaşlı adam onun kalbine güç diledi. Kehribar en sevdiği rafların önünde durdu. Bir süre kitaplara baktı. Burayı seviyordu, bu rafın önünü. Mehmetle en mutlu zamanlarını geçirdiği, istisnasız, birbirlerinden haberli ya da habersiz aynı kitapları seçtikleri rafın önüydü burası. İçine çöken hüznün azalmasa da rahatladı. Yüreğini teselli edebilmek için başka yol bilmiyordu. Kitaplara baktı, onları eline aldı. Mehmet'ten kendisine kalan güzel zamanların hatırlatıcısıydılar. Güneş doğup serinlik yerini ılık bir havaya bırakırken oradan ayrıldı. Cabir'in gözlemesine gidecekti ve bugün Mehmetle sonsuza

dek vedalaşacaktı. Kalp sevdiğini istemededen bırakınca, gidenin yerini alan boşluk öyle korkutucudur ki, dayanmak irade ister. O boşluk kalbe yerleşirken yok olan parçalar mutlulukları, sevinçleri de beraberinde götürür. Yerlerine çaresizliği, dayanıksızlığı ve sessizliği bırakırlar. İşte insan o zaman çok korkardı. Kehribar' da korkuyordu ve dayanmaya çalışıyordu. Uzun yürümüştü. Gözlemevinin kapısını ona Cabir açtı. "Gel Kehribar." dedi her zamanki canlı ve heyecanlı, yaşam dolu tavrıyla. "DestroyerM'e anlatacaklarımı senin de duymanı istiyorum." DestroyerM, diye düşündü Kehribar. Doğru o artık yeni ismiyle yeni hayatına başlayacaktı. Gülümsemeye çalıştı, mutluymuş gibi görünecekti. DestroyerM hızla, metalik sesler eşliğinde ona yöneldi. Sıkıca el ele tutuşup Cabir'in çalışma masasına geçtiler. "Oturun çocuklar." dedi yaşlı bilgin ve kitaplarının arasından günlüklerin bir kısmını çıkardı. Kum renginde deri ciltli günlüğü masasına koyup, ikisinin karşısına oturdu. Hızla sayfalarını karıştırıyordu. Aradığı sayfayı bulduğunda heyecanı katlandı. Birbirlerinin elini sımsıkı tutmuş, onun ağzından çıkacak sözleri bekleyen sultanla robota baktı. Adamın yüzü onları meraklandıran bir ciddiyete bürünmüştü. "Size üye olduğum evrensel bir kuruluştan bahsetmek istiyorum." diye başladı sözüne. "Son derece gizli, gözlerden uzak, bildiklerinizin, gördüklerinizin ötesinde özel bir topluluk. Evrenin her yanından, değişik galaksilerden ve sistemlerden, özel yeteneklere sahip canlılardan oluşan bir topluluk. Özel yetenekleri farklı olsa da normalin üzerindeki zekaları ortak yönleri. Ben de bahsettiğim topluluğun üyelerinden biriyim. Bu üyeler farklı zamanlara aitler. Geçmişten, şimdiden ve gelecekte. Gezegenimiz için konuşacak olursam, zaman nehrinin her bölümünden elliye yakın insanız.

Farklı yaşlardan, kültürlerden. Topluluğumuzun amacı gezegenlerimizde ya da evrende düzeni, yaşamın köklerini, hakları ve özgürlükleri tehdit eden her türlü oluşuma engel olmak, barış ve huzuru istemeyenlerin karşısında durmak.” Cabir derin bir nefes aldı, birkaç saniye bekledi ve devam etti. Kehribar ve DestroyerM onu merak ve ilgiyle izliyorlar, yaşlı adamın böylesine önemli bir sırrı onlara anlatma sebebini öğrenmek istiyorlardı. “Son derece kayda değer bilimsel çalışmalar yapmak, bunları fayda için kullanmak da topluluğumuzun en önemli faaliyeti, dahası görevi. Lafı daha fazla uzatmayacağım.” Robota döndü. “DestroyerM.” dedi. “Çoğu zaman mecburi seçimler yapmamız gerekeir. Kader denilen olgu bizi buraya kadar getirdi. Kehribar’ın senin hakkındaki isteğini olumlu karşılamadığımı bilmeni isterim. Onun için önemli olan, ne olursa olsun, senin hayatta kalmandı. Şansını denedi ve bunun için çok çabaladı. Ben onun gözyaşlarına dayanamadım.” Ellerini birleştirdi. “Ne olduysa oldu, benim için ilginç bir tecrübeydi. Bir açıdan sizler için de öyle. Şimdi buradayız ve sen bundan böyle bu yüzyılda, içinde bulunduğumuz şartlarda barınamazsın.” Derin, çok derin bir soluk aldı ve soluğunu aynı derinlikle bıraktı. “İçinde bulunduğun duruma, yeni bedenine uygun bir yerde olman gerekiyor. Bedenini yeniden yapılandırırken bu konu hakkında uzun uzun düşündüm. Verdiğim karar hakkında bana hak vereceğini düşünüyorum evlat.” Kehribar, elini tuttuğu, yanında oturan insanımsıya baktı. Onun tepkisini, cevabını merak ediyordu. DestroyerM sordu. “Oraya gitmemi mi istiyorsun?” “Evet.” diye cevapladı soruyu Cabir. “Başka seçeneğimiz yok. Yapacağın yeni başlangıçta, en azından, yolunu çizene kadar orada, dostlarının arasında bulunman kendin için

de Kehribar ve benim için de iyi olacak.” “Onu dinlemelisin Mehmet.” dedi Kehribar. Yeni adıyla hitap edememişti. Sesi- nin tonundan DestroyerM için endişelendiğ belli oluyordu. Tek isteği mutlu ve huzurlu olmasıydı. DestroyerM sultanın gözlerindeki endişeyi gördü. Bedeni hakkındaki şaşkınlığı üzerinden atamamıştı. Sudan çıkmış balık olmaktan kurtula- cağı, yolunu çizeceği güne kadar ne yapabilirdi zaten? “Orada ne yapacağım?” diye sordu Cabir’e. “Topluluğun üyesi olmanı teklif edeceğim.” diye açıkladı bilimadamı. “Oraya ait olma, topluluk için çalışma vasıflarına sahipsin. Hem açıkça söy- leyeyim, şu anda başka çaremiz, seçeneğimiz yok. Orası için uygun olduğunu düşünüyorum. Gitmeli, kendine alışmalı ve yeni hayatın için vereceğin kararları düşünmelisin. Uygulama vakti gelene kadar.” “Ne zaman gönderiyorsun beni?” diye sor- du DestroyerM. “Bu gece.” diye cevap verdi Cabir. “Hazırlığını yapar, vedalarını edersin.” Kehribar’a bakmadı yaşlı adam. Ne göreceğini biliyordu. “Ben tüm ayarlamalarımı yaptım.” diye devam etti. “Senden haberleri var. Son hazırlıklarımı yapmak için ikinizden müsaade istiyorum.” Onlara hiç bakmadı. Net adamdı Cabir. Ne eksik, ne fazla. Kehribar ile DestroyerM’in konuşmak, belki de birbirlerine son sözlerini söylemek için zamana ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Gözlemevinden kü- tüphanesine inerken elinde birkaç kitabı vardı. Sessizce çıktı. Kehribar Mehme’t e baktı. “Hazırlandın mı?” diye sordu. Ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilmiyordu. Başlangıç. Tam şu anda ne anlamsızdı. Herşey biterken. “Alacak birşe- yim yok.” diye cevapladı DestroyerM. “Dostlarım Acahan ve Bağatur ile vedalaştım. Beni böyle görmek unutamayacakları bir deneyim oldu. Onlara iyi olacağıma dair söz verdim.” Ellerini bırakmamışlardı. DestroyerM Kehribar’ın öteki elini

de tuttu. Onun düşünceli ve nemli gözlerine bakarak konuştu. “Üzülme hanımım.” dedi. “Sakın ağlama.” “Ya olsaydı.” diye sordu Kehribar. “Nasıl olurdu?” “Güzel.” diye cevap verdi DestroyerM ve metal eliyle sultanın yanağından süzülen yaşı sildi. Yağmur yağdı, fırtınalar patladı. Güneş ve yıldızlar aynı anda parladı. Zaman bir sevdanın daha üstünü kapatırken, üzerine sonsuz aşk yazdı. Sayfaları sessizce kapattı.

- 42 -

Toe'nin istediği olmuştu. Korku onları tehditkâr oluşumun göbeğine bırakmıştı. “Hedef saptama mükemmel.” diye hırladı Toe dişlerinin arasından. “Adam bizi tehlikenin kucağına attı.” “Sana iyilik yaramıyor birader.” dedi korkunç bir ses. Korku yanıbaşlarında duruyordu. Tam Mavi'nin arkasıydı. Mavi ürkerek birkaç adım geriledi. “Toe doğru söylüyor.” dedi DestroyerM. “Fazlasıyla göz önündeyiz. Şehir sakinleri bizi görmüştür.” Başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Dev bir makinenin ortasıydılar. Zırhlı binalar alışılmadık bir mühendislik eseri idi. Tuhaf bir sanayi şehri gibi dursa da bu kara, devasa silueti tasvir edecek tek kelime geliyordu akla: Sistem. “Uzaktaki binaların en tepesine bakın.” dedi Mavi. İçlerinde hayrete düşmeyen, tedirgin olmayan, meraklanmayan yegâne kişi Korku'ydu. Dev ve binlercesi mantar misali yerden biten kulemsi binaların tepelerinde büyük, metal şehirler kurulmuş, üzerleri saydam, dev fanuslarla kapatılmıştı. “Bunu benim öğrencilerim yapamazlar.” dedi Korku. “Emin olun yapamazlar.” Siyah pelerini savurarak ötekilerin huzursuz bakışları arasında üzerlerini kapladı. Şimdi evren misali

renklere bürünmüş bir boşluktaydılar. “Ne yapıyor bu?” dedi Mavi tedirgin tavırlarla. Korku’nun muzip ve hırıltılı sesi duyuldu. Sesi derin bir ekosu vardı. “Ah hanımefendi, beni sürekli yargılıyorsunuz. Yakından tanısanız öyle seversiniz ki. Tek amacım görünmenizi engellemek. İnanın niyetim kötü değil.” “Hiç sanmıyorum.” diye fısıldadı Mavi gözlerini devirerek. “Bakıyorum da bize katılmaya karar vermişsin.” dedi Toe. Korku’nun korkunç sesinin iç çekişleri ve hırıltılı, ekolu bir “Ya sabır!” ünlemi duyuldu. “Gözlerden uzak, fark edilmeyeceğimiz bir yere bırak bizi ve şu kara pelerinini başımıza geçirmekten vazgeç.” dedi DestroyerM. Korku şehre göz gezdirdi. Büyük, tehlikeli ve dikkat çekecek ölçüde sessizdi. Akışkan metalden inşa edilmiş, sinsî ve canlıydı. Hem de fazlasıyla. Adaptasyonu ürkütücü derecede yüksekti. Önüne çıkan her şeyi kaplayacak, içine alarak varlığına katacak hissi uyandırıyordu. Kendi benliğinizle, kendi özgür iradenizle var olmanıza izin yoktu burada. Loş ve sisliydi. Aydınlığı griydi. Güneşin sarı ışıklarına geçit vermiyordu ve bunu bilerek yapıyordu. Yüksekte, çok uzakta gri, fume ve siyah gümüş mekikler inip kalkıyordu. Yerden yükseldikçe oluşum, sistem, şehir karmaşıklıyordu. Lazerler, foton sürüleri siyah-gri gökyüzünü kaplıyor, tuhaf kuş topluluklarına benziyorlardı. Çok gizli, çok büyük bir şeyler dönüyordu burada. Büyük, çelik canavarın sırrı bilinenlerin ötesindeydi. Gümüş gibi parlayan, yağ gibi akan metal şehrin şaşaalı görüntüsü yalnızca bir paravandı. Korku ürperdi ve huzursuzluğuna şaşırdı. Daha önce böyle hissetmemişti. Karşı karşıya kaldıkları her neyse, tekinsizdi ve belanın daniskasıydı. Herkes ve her şey hedefteydi. Evren, gezegen, insanlar, robotlar, yaratıklar. Ürperti kuru derisine iyiden iyiye yayıldı. Terliyor muydu

yoksa? Şu, insanlara özgü fizyolojik reaksiyonla işi neydi? Kendine itiraf edemedikleri zihninden kırmızı neon ışık bantları halinde geçti. “Burada kalmalıyım. Onlara yardım etmeliyim, İş ortağımı bulmalıyım. Bu canavarın korkuyla alt edilemeyeceği aşikar. Ben onunla başa çıkamam.” Sistemin üzerine kurulduğu endüstriyel platforma baktı. Dev girinti ve çıkıntılar bir süre kalıp, nereden başlayacaklarına karar vermeleri için uygundu. Dijital sistemlerle bezeli metal çarkların arasına girip pelerini toparladı. DestroyerM, Hol’ü yerinden çıkarırken Korku’yu dikkatlice süzdü. Ötekiler başlarını kaldırmış umut törpüleyen görüntüyü izliyorlardı. “Pekâla.” dedi Mavi Korku’ya. “Teşekkür ederiz. Bundan sonrasını biz hallederiz. Hoşça kal, görüşmek üzere.” “Yapacak bir işim yok.” diye cevap verdi Korku. Kabul edilme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. “Tatilime bir süre ara vermek fena olmaz hem. Ya da tatil paketime bu.....” Susup kıpırdandı. “.....sonsuz sırlarla dolu şehri keşfetmeyi de ekleyebilirim. Bugüne kadar gördüklerimin içinde en.....en.....tuhafı. Tur ilginç geçeceğe benziyor.” Diğerlerine aldırmaazlığını hissettiren adımlar attı. Kollarını göğsünde bağladı ve kabul edilme umuduyla bekledi. Burnundan kıl aldırmaazmayı da becerdi. Toe hınzırca gülümseyerek robota baktı. “Yerinde bir karar.” dedi DestroyerM. “Çünkü bizi bekleyen, arzu edilmeyen son olursa eğer, sıra sana da gelecek.” Korku kirli bir hırıltı çıkardı. Göz alabildiğine uzanan kulelere, ham maddesi yerinde duramayan şehre baktı. “Başlayalım o zaman.” dedi. Böylece adımlarını av alanına attılar. Fakat şehrin başka avları vardı. Can acıtan, duyanı ürküten haykırışlar etraflarını sardı. “Durun.” dedi Toe. “Yere eğilin.” Metal, büyük bir çarkın dev raylarının altına çöktüler. “Bekleyin.” dedi DestroyerM. Bulundukları ortama

en rahat kamufle olacak kişiydi. İlerledi ve alıcılarını açtı. Sesin kaynağını ve yerini belirledi. İlerlemeye devam etti ve biraz ötede gıcırdayan, tuhaf karartılar gördü. Karartılar ıssız, metal girintilerde yok oldu. DestroyerM, diğerlerine sessizce işaret etti. Hol, iyice küçülmüş, robotun omzuna yerleşmişti. Aniden durdular. Kesici bir aletin korkunç sesini duydular. Korku, anlamıştı. Sesin geldiği yöne ilerlemeye başlayan Mavi'nin önünü kesti. "Daha fazla ilerleme." dedi. "Orada hoşuna gitmeyecek şeyler oluyor." "Müdahale edebiliriz." dedi Mavi. "Çok geç." diyen sesi duyuldu Toe'nin. Kan ve kemik parçaları metal yüzeylere bulandı. Toe, Mavi'yi omuzlarından tutup geri çekti. Felaketin ve kanın kokusu her yana yayıldı. Kan ve kemikle kaplanan metal yüzeylere kötü gölgeler düştü. Seri hareket eden, eklemli, tehlikeli gölgeler.

- 43 -

Önceki hayatımda, geçmişini unutmuş bir hayaletle dönüşmeden önce, yağmuru seven biriydim. Buna eminim. Durmaksızın yağması bile fikrimi değiştirmede. Meşe Palamudu'nun bana ayrılan ufak köşesine, elinde kahve kupasıyla gelip, onu yağmuru izleyerek içen Sim için aynısını söyleyemeyeceğim. Çok sevdiği yağmuru görmek bile istemiyor artık. İnsanları korkutmamak adına felaket tellallığı yapmak istemeyen hükümetler çevreci gurupları, sivil toplum kuruluşlarını ve aktivistleri görmezden gelmekte kararlı. Dünya'nın her yanındaki insanlar sokaklara döküldüler. Tek istedikleri mantıklı bir açıklama. Kimse kimseyi dinlemiyor. Her yana kargaşa hakim. İnsanlar, gidebilecekleri imkânları

ve uygun, başka bir gezegen olsa bir dakika daha Dünya'da durmayacak liderlerden medet ummanın aptalca olduğunu henüz idrak edemediler. Sahte liderler kendilerinden ve çocuklarından başka kimseye aldırılmazlar. Bu gezegendeki tek ailem olan iki kişiye, Simle ufaklığa, yanlarına az ve hayati eşyalarını alıp yüksek yerlere çıkmalarını tembihledim. Özellikle ufaklığın ilaçları çok önemli. Güzel zamanlarda hep “Sizinleyiz, arkanızdayız.” diye bas bas bağırان ilaç şirketi yöneticilerinin ne yaptığını kısa bir cümleyle açıklayabilirim. Tüm maddi varlıklarıyla birlikte arazi oldular. Umarım Sim ufaklığı da alıp yüksek dağlara doğru yol almaya başlamıştır. Ona bu işi çözeceğimi söyledim. Kendime inanmasam böyle iddialı bir söz veremezdim. Tutamayacağım sözler vermek vicdanımla arama girer. Ben umudumu yitirmiyorum. Hiç yitirmedim, hiç yitirmeyeceğim. Adım gibi biliyorum. Sim'den biraz zaman istedim. Ufaklığın yanında yeterince ilaç olmadığını ikimiz de biliyoruz. Zaman nehri önümde akıyor. Kara siluetli oluşum, trajedinin sebebi, tüm yüzsüzlüğüyle yükseliyor. Bedeli ne olursa olsun, güzel gezegenlerini, kötülere rağmen, iyi insanlara geri vereceğim. Hiç kimse ya da her neyse, hiç bir şey Simle ufaklığın umutlarını ellerinden alamayacak. İzin vermeyeceğim.

- 44 -

Veda etmek çok sevdiğine, ölümden zor. Derler ki zaman yaraya merhem olur. Güç olan kalbe söz geçirmek. İstemez mi insan sığındığı ve çok sevdiği “evine” geri dönmek. Kehribar, Mehme'te veda edip gideli epey olmuştu. “Çok basit,

hayatın içinde yapılması rutin olan herşeyden mahrum kaldık.” dedi robot Cabir’e. “Bu kadar mı zordu?” “Zordu.” diye cevap verdi Cabir. “Olmadıysa nedenleri vardır evlat unutma.” “Karşılaşmamızın, birbirimize hissettiklerimizin nedeni yok muydu?” diye sordu DestroyerM. “Bunları geçmişte bırak evlat, zaman ikinizin de yaralarını saracak.” Bir yıldır kaç kez duymuştu bu cümleyi DestroyerM. Arkadaşlarından, yaşlı kütüphaneciden, Cabir’den. Söyleyecek söz bulamamaktı verilen cevabın karşılığı. Belki de en bilge insanlar bile, konu aşkı kalpten silmek olunca, irfan sahibi değildiler. Cabir elinde iki koyu gri renkte pelerine gelirken “Kayıtlara savaşta öldü diye geçtin.” dedi robota. “Kehribar hekimlere böyle yapılması için emir verdi.” dedi DestroyerM. “Gerçeği yalnız Acahan ve Bağatur biliyorlar.” Cabir koyu gri, ayakları da kapatan pelerini sırtına geçirip başlığını örttü. DestroyerM’in bedenine göre olanı da ona uzattı. Robot pelerine bürünüp başını örttü. Her ikisinin de yüzü gölgeler içinde kaldı. “Kısa bir yolculuğa çıkacağız.” dedi bilimadamı. “Yalnızca üyelerimizin bildiği bir yoldan. Gizliliği korumak amaçlı.” Gözlemevinin merdivenlerinden inerek kütüphaneye vardılar. Rafların karşısında, dikkat çekmeyen köhne bir kapıya doğru ilerlediler. Kapı nemli bir bodruma açılıyordu. Az ışığın aydınlattığı koridorun sonunda bir han kapısı vardı. Cabir kapıyı itti. Müzik sustu ve handakiler kapının ağzında duran biri fazla iri, iki yabancıya diktiler gözlerini. DestroyerM başını iyice indirip, kukuletasının ardından görmesini sağlayacak geniş menzilli, üç boyutlu görüş algılayıcılarını aktive etti. Cabir’in peşinden ilerledi. Hanın taş duvarlarında meşaleler yanıyor, konaklayanlar müzik eşliğinde yemek yiyip sohbet ediyorlardı. Ahşap sıralar ve hoş, oryantal de-

senli sandalyeler vardı. Hancıya doğru ilerleyen iki yabancıya biraz daha bakıp işlerine döndüler. Oryantal ezgiler taşıyan müzik eskisinden daha yüksek perdede çalmaya devam etti. Köşedeki beyaz saçlı, çirkin yaşlı falcı dikkatini felaket tellallığı yapan, korkunç illüstrasyonlarla resimlenmiş kartlara çevirdi. Meşalelerin etkisiyle hancının devleşen gölgesi taş duvara vuruyordu. Cabir'i tanıdı. DestroyerM'e kuşkulu bir bakış fırlattı. "Buyur beyim, hoş geldin." dedi vakur tondaki sesiyle. Cabir hancının elini sıktı ve gözlerini ona dikerek "Zamanın sonsuzluğunda, kadim bir boyuta yolculuk yapacağımız hancı." dedi yalnız adamın duyacağı bir tonda. "Zaman da, sayısız boyutları da senindir beyim." diye karşılık verdi adam. "Zaman sonsuz olsa da sizin aceleniz olduğu aşîkâr. Dönüşte güzel hanımda, mutlaka, zaman yolcularının ağzına layık bir şeyler içmenizi isterim. Yolunuz açık olsun." Cabir, elini hafifçe kaldırıp adamı selamladı. O da başıyla karşılık verdi. Hanın derin dehlizlerine açılan dar, karanlık, gözlerden uzak, serin koridora ilerlediler. "Parola iyiymiş." dedi Cabir'in ardısına yürüyen DestroyerM. Cabir keyifle güldü. "Hancı bizden biri." dedi. "Han ise istenilen mekana dönüşebilen, pek çok yüzyılda aynı anda var olabilen paravan bir geçit." DestroyerM geçtikleri koridora ilgiyle baktı. Serin, nemli ve küflüydü. Kötü bir havası vardı. Duvarlarda yer yer yosunlar oluşmuştu, kuzey yönünde. İri yarı iki kişinin, yan yana zar zor geçebileceği genişlikteydi. İki metrelik yüksekliği robot için yetersizdi. Kambur yürümek zorundaydı. "Zihin Evrensel Topluluğu için iç açıcı bir geçit değil." dedi DestroyerM. "Beklentilerini yüksek tut evlat." dedi Cabir. "Geçit seni yanıltmasın. Bu nizam bilinçli ayarlandı. Dikkat çekmemesi gerekiyor. Tılsımlarla bezendi. Sıradan biri yolun sonunu

göremez, bulamaz. Kapının ardından görüp görebileceği tuğla bir duvardan ötesi olamaz.” Robotun merakı artıyordu. Geride bıraktığı yaşamını, arkadaşlarını, bir zamanlar çok sevdiği ancak çoktan unutmaya başladığı kadını düşündü. Acizlik duygusuna kapıldı ve geçici olmasını umut etti. Sureti, ismi değişmişti. Dakikalar içinde yaşamı değişecekti. Derin düşüncelerden sıyrıldı. İleride bir boşluk gördü. Yaşlı adamın başının hemen üzerinden. Geçit gibi, gözlemesinde teleskopla inceledikleri uzay kadar lacivert-siyah ve derin. Anafor misali dönen boşluk, kendi kendini içine çekiyor, yutuyor gibiydi. Işıktan oluşmuş, boyutları yalnız üç boyutu analiz edebilen insan aklının sınırlarını aşan hiperküpler, karmaşa içinde görünen, aslında muazzam bir örüntü halinde uzanan koordinat sistemleri, sayılar, hesaplar, yüksek boyutlu simplekslerle bezeliydi. Robot sustu, iyice görüntüye yaklaştı ve kendisini zeka pırıltıları saçan bir ifadeyle izleyen adama sordu. “Tüm bunları nasıl anlayabiliyorum, söyler misin?” Cabir, robotun hayretine ve heyecanlı haline bakıp keyifle güldü. “Beynine dokunmasam da, onun yani senin biyolojik bir bilgisayar olduğunu söylemeliyim evlat.” dedi gururla. Eserine bakışında erişilmez bir tatmin duygusu vardı. “%99’u kendini yenileyebilen bir makine olarak, zihnini, bedenini kullanmayı öğreneceksin. Sınırsızlığının sınırlarını keşfedeceksin. Beynin ve kalbin biyolojik yapısını halâ muhafaza etse de yeni bağlantılar sayesinde olanaklarını keşfedeceksin. En derin soruların cevaplarına, karmaşık hesapların sonuçlarına ulaşmak senin için bundan böyle çocuk oyuncağı.” DestroyerM, heyecanla karışık bir korku duydu. Duygusunu bastırmaya çalışırken, önünde dönüp duran sisteme hayranlıkla baktı. “Cömertliğin için ne kadar teşekkür etsem azdır.” dedi adama. “İçeri gire-

lim.” dedi Cabir ve evrenin içinde yüzlerce boyuta sahip ışık huzmeleri halinde beliren koordinat sistemini tuşladı. Işıklı görüntü, hafif darbelerin etkisiyle oynadı, yaylandı ve uzay görünümüyle beyinde yer eden giriş kapısı bir karadelik gibi kıvrılarak aralandı. Cabir, DestroyerM’in bakışları eşliğinde şafak vakti kızılılığına attı adımını.

Koyu mavi bir atmosfer ve yer yer açık kahverengine dönüşen hava katmanları içinde çok boyutlu geometriyi algılamakta zorlanmadı robot. Aritmetik ağırlığıyla şaşırtan, aşağıdan, yukarıdan, algılanan algılanamayan tüm açılardan limitsiz bir görüntüsü vardı şehrin. Eski bedeninde olsa nefes almakta zorlanabilirdi DestroyerM. Yeni bedeninin içinde ise heyecan ve hayranlık hissediyordu. Bakış açısındaki değişime şaşırdı. Bedeni, zihni gelişimi muazzamdı. Işık huzmelerinden oluşup yok olan fraktallere, simetriye takıldı gözleri. Güzellikleriyle şaşkına döndü. Cabir’in uçuk turkuaz mavisine dönüşen şehre adım atışını, o yürüdükçe ışık halinde yanıp sönen büyüleyici fraktalleri ilgiyle izledi. Kendini tünelden ayıran ve şehre kavuşturan hattın üzerinde duran ayaklarına baktı ve ışık iskeletinden oluşan çok boyutlu şehrin tekinsiz boşluğuna. Zorlanmadan adım attı ve bilimadamını takip etmeye başladı. Cabir durdu ve gri pelerinin arasından köstekli saate benzer bir alet çıkardı. Açıklamasına gerek kalmadı. DestroyerM onun bir çokboyut pusulası olduğunu biliyordu. Alıcıları ve bilgisayar destekli beyni, bilgiyi gözlerinden çoktan almıştı. “Pusulayı kullanmazsam yolumu bulamam evlat.” dedi Cabir gülerken. “Ne de olsa dört boyutun içinde var oldum ve yaşadım. Sen bunu sorun etmek zorunda değilsin, anlayacaksın, hadi yürü. Birlik başkanı Kuasarla bir randevumuz var.” Sözlerini bitirip

her yöne uzanan, girinti çıkıntı ışıltılarına aldırmadan, sanki görünmez bir duvara çıkıp yürümeye başladı bilimadamı. DestroyerM beklemeden onu takip etti. Şehrin ışıktan iskeleti bir kaleidoskop misali değişti ve yepyeni boyutlar ve açılar zuhur etti. Az ileriye, sarmallar halinde, ışıklar içinde dönüp duran, kristallerle kaplanmış hissi veren bir hava akımı girdabına yöneldi Cabir. Şimdi ikisi birlikte, ayaklarının altında beliren fraktallere basarak yukarı doğru ilerliyorlardı. Şehir bitmiyordu. Sanki evrendeki tüm fizik, matematik, açı, delik, hepsi bir anda ve aynı şiddette istila etmişti ışıktan iskeleti. Burası DestroyerM'in hayatı boyunca gördüğü en büyük başyapıttı. Tüm sırların, bilinmeyenlerin sırları burada çözüm bulmuş gibiydi. Cevapsız, çözümsüz soru yoktu. Hayalgücünün sınırı diye bir şey yoktu burada. "Akıl tutulması." dedi DestroyerM Cabir'e bakarak. "Çok gelişgin bir robot için bile." dedi Cabir dişlerini gösterecek kadar büyük bir gülümsemeyle. Pusulaya baktı. Bir dakika sonra adlandırılmayan algı hudutları içinde yer alan bir alana birkaç adım attı ve bir parabol çizgi üzerinde ilerlemeye koyuldu. Onlar ilerledikçe, ışık şehir sanki etraflarında hareket ediyor, gördükleri ya da görmedikleri yollar, onlar bir makinenin içinde çalışma prensiplerine şahit oluyormuşçasına, görünüp kayboluyorlardı. Karmakarışık bir düğümün sarmalları arasında, onlar sanki yürüme hareketi yaparmışçasına, şehir yanlarından geçip gidiyordu. "Çok yakında." diye konuşmaya başladı Cabir. "Bu çok boyutluluğu daha iyi algılayabileceksin. Senin için çocuk oyuncağı." Bilimadamı haklıydı. Hatta tahmin süresini uzun bile tutmuştu. DestroyerM ona "Pusulaya ihtiyacımız yok Cabir." dedi. "Onu cebine sok. Kuasar'a seni ben götürüyüm." Cabir çokcluboyut

pusulasını cebine atarken kendine bakan robota hınzırca gülümsedi. Açılar robotun yapay ve üstün teknolojlili göz merceklelerinden beynine sızarken, ışık açılar üzerine açılar eklerken, beşgen içinde beşgen bir kubbenin, tam ortasında arkası dönük, ışık çizgilerinden oluşan bir platforma oturmuş, beline kadar uzanan beyaz saçları olan bir adam gördü. Alıcılarından gelen bilgi akışı beynine çoktan ulaşmış, aradıklarını bulmuşlardı. Adam masasının başında hesaplarla uğraşıyor, yüzlerce boyutun etrafında kıvrılıp durmasına aldır mıyordu. “Kuasai!” diye bağırdı Cabir ve kollarını açarak kendine dönmeye hazırlanan adama doğru yürüdü. Bir ses “Cabir!” dedi mutlulukla. Bir kadın sesi. DestroyerM kendine güldü. Kuasar’ın erkek olduğunu düşünmüştü. Uzun, beyaz saçları olan kadının güçlü yüz hatları vardı. Gençliğinde güzel olduğu belliydi. Güzellik yerini sert hatlara bırakmıştı. Şehrin rengine çok yakışan açık mavi gözleri griye çalıyordu. Üzerinde kırık beyaz renginde, boynu, bilekleri kapatan hafif kumaştan bir buluz vardı. Altında, uçuşan, rahat bir kumaş pantolon ve belinde ışık taneciklerinden oluşmuş bir kemer. Damarlı ellerini Cabir’e uzattı. İki eski ve iyi dost sarıldılar. “Nasılsın?” diye sordu kadın adama. “Uzun zaman oldu ve seni özledik.” “İyiyim.” diye cevap verdi Cabir. “Yoğun çalışıyorum, bu yüzden sık uğrayamadım.” Kenarda onları izleyen robotu gösterdi. “Sana bahsetmiştim Kuasar.” dedi. “Bu, DestroyerM.” Robot gri pelerininin korunaklı başlığını indirerek kadını başıyla hafifçe selamladı. Kuasar gülümseyerek karşılık verdi. “Kısa kalacağım.” dedi yaşlı adam. “Misafirime göz kulak olun. En azından bir-iki gün. Buraya alışana kadar.” “Şüpheli olmasın.” dedi kadın güven veren ses tonuyla. “Hemen gitmeyeceksin değil mi? Biraz

daha kalacağını umuyordum.” “Fazla değil.” diye cevap verdi Cabir. Kehribar beni bekliyor. Bir an önce onun yanına dönmek istiyorum. Beraber yeni projeler ve deneyler üzerinde çalışacağız.” “Anlıyorum.” dedi kadın. Cabir şehre özlemle göz gezdirdi. “Burayı özlüyorum.” dedi. Kuasar’a dönerek sordu. “Yetimhanede işler nasıl?” “İyi.” dedi kadın. “İçin rahat olsun. Çocuklar son derece mutlu ve huzurlu. Sağlıkları yerinde. Sevgi ihtiyaçları gönüllü anne ve babalarımızca karşılanıyor. Gönüllüler topluluğumuzun üyeleri arasından seçiliyor. Çocuklar yeteneklerine göre eğitiliyor, arzu ettikleri aktivitelerle uğraşıyorlar. Bazıları geldiklerinde yeteneklerinden bihaber oluyorlar. Bunun farkında olmalarını sağlıyoruz. Her birine çokluboyut pusulaları verdik. Eğitimleri tamamlandığında pusulaya ihtiyaç duymayacaklar. Tabi bu yalnız dört boyutun algılandığı gezegenlerden gelen çocuklar için geçerli. Diğerleri zaten sorun yaşamıyor.” DestroyerM’in meraklı bakışları eşliğinde “Dönmeden yetimhaneye uğramak istiyorum.” dedi Cabir. “Gidelim o halde.” diye cevap verdi kadın. “Sen de biliyorsun onlara yakın olmak istiyorum. Bu yüzden yolumuz uzun değil.” Kuasar dairesel bir yayılımın içinde ilerlemeye başladı. Cabir hemen yanıbaşındaydı. DestroyerM birkaç adım gerideydi. İleriden çocuk sesleri geliyordu. Birkaç adım sonra çocuklar da görünür olmuştu. “Az boyutlu gezegenlerden gelen çocuklarla diğerleri arasındaki mekân algılama becerisini, bakış açısını eşitlemekte zorlanıyor musunuz?” dedi Cabir. “Eğitimimizin ilk basamaklarından biri bu. Bakış açıları, algılama becerileri ve güçleri birbirinden epey farklı olabiliyor. Fakat kısa sürede üstesinden geliyorlar.” diye cevap verdi kadın. Bilimadamının yüzünü bir memnunuyet ifadesi kapladı. Çocukların oyunlarını ra-

hatça görebilecekleri bir noktada durdular. “Evrenin dört bir yanından gelen farklı yeteneklere sahip çocuklar bunlar.” diye açıkladı Cabir. DestroyerM ilgiyle dinliyordu. “Bazıları çok zeki, kimisi evrende kimsede bulunmayan eşsiz yeteneklere sahipler. Kimisinin algılama eşiği en üst seviyede. Zihin Evrensel Topluluğu olarak onları, yeteneklerini en üst seviyede kullanabilmeleri için burada eğitiyoruz. Birlik şehrinde yaşayan her birey farklı ve benzersiz yeteneklere sahip. Yetişkinler, gençler ve çocuklar. Bu nedenle de topluluğun üyesi olup burada yaşama önceliğine sahipler. Yetimhanede durum daha farklı. Bahsettiğim özellikleri taşıyan çocuklar eğer ailelerini kaybetmişlerse, kendi rızaları da alınarak topluluğumuz bünyesinde bakılıyorlar. Değer veriliyor ve eğitiliyorlar. Birkaç gün içerisinde burayı çok seviyorlar. En büyük kazançımız da bu oluyor.” “Gönüllü annelik yaptığım iki çocuk ne zaman büyüdü anlayamadım, zaman hızlı akıyor. Pek çok görevin altından yüzlerinin akıyla çıktılar. Dünya’da iki farklı zaman diliminde yaşıyorlar. Sık sık ziyaretime geliyorlar.” diye söze karıştı Kuasar. “Bu, iyi.” dedi Cabir. Kuasar, Cabir ve DestroyerM cıvıldaşan çocukların oyunlarını, uzaktan bir süre daha izlediler. “Diğer proje nasıl ilerliyor?” diye sordu Cabir geri dönerlerken. “Son derece verimli, güzel ilerliyoruz.” dedi kadın. “Geçmişte, şimdide ve gelecekte evreni etkilemiş, farklı yetenek ve özelliklere sahip canlıların beyinlerini kopyalıyor, yapay zeka üretim yöntemiyle kopyalarını üretiyoruz. Onları araştırma laboratuvarlarımızda saklıyoruz. Zaman boyutunda araç kullanmaksızın hareket edebilme kabiliyetine sahip üyelerimiz görevlerini başarıyla yerine getiriyorlar. Kopyalanan beyinleri sanat, bilim, teknoloji, uzay yeteneği ve zekası kategorilerinde sınıflandırıyoruz. Sonraki adımımız

kopyalanan beyinlerin bedenlere yerleştirilerek zaman boyutunda ileri yıllara gönderilmesi. Projenin ikinci adımını gizli tutuyoruz. Henüz ar-ge aşamasında. Evrenin neresinde ve hangi boyutunda olursa olsun geri dönülemez sorunlar yaşayan gezegenlere, çare bulucular olmaları için gönderiliyorlar. Her gezegenin ihtiyaçları ve sorunlarla başa çıkabilme yöntemleri topluluğumuzca belirleniyor. Gönderilecek bedene beyin yerleştiriliyor, kimlik ve geçmiş düzenlenerek göreve yollanıyor.” “Bu iyi.” diye onayladı Cabir. “Fakat genel işleyiş ve düzene fazla müdahale de etmemek lazım.” “Haklısın.” dedi Kuasar. “Bahsettiğine özellikle dikkat ediyoruz. Burada amaçlanan söz konusu düzenin, sistemin işleyişini mükemmel hale getirmek değil. Yıkımın ve zararın fazla, çare bulabilme yöntemlerinin yetersiz olduğu durumlarda müdahale etmek. Amaç tüm evreni içine alacak, etkileyecek düzensizliklere meydan vermemek. Dünya’daki insan ırkını kırıp geçiren salgın hastalıkları ve masumların acı çekmesine neden olan savaşları arşivimize kaldıralı çok oluyor. Eğitimlerimiz esnasında verdiğimiz en kayda değer örnekler.” Kuasar sustu ve Cabir’in ima dolu bakışına gülümsedi. O da gülümseyince konuşmasına devam etti. “Siyaset, dev şirketler, salgın hastalıklar, başa çıkılamayan doğal felaketler, gezegen sakinlerinin kendi aralarındaki farklılıkları kabullenemeyişleri üzerinde en fazla çalıştığımız kategoriler.” İki eski dost tekrar gülüştüler. İmânın dolup taşıdığı gülümseyişlerdi bunlar. “Toplantılarımızda yeni bir kategori üzerinde daha duruyoruz. Son toplantıda birlik içinde yeterli oyu sağlayamadık. Gelecek sefere bu işi ayarlayacağıma eminim.” “Hangi kategoriymiş bu?” diye sordu Cabir. Kuasar’ın çalışma bölümüne varmışlardı. Adam Kuasar’ın yüzüne bakıyor,

cevabını merak ediyordu. DestroyerM ikisini izliyordu. “Çığırından çıkmışlık kategorisi.” diye cevap verdi kadın. Cabir gülmeye başladı. Kuasar ona katıldı. “Sence de, ırkınızın durumu göz önüne alındığında, gerekli değil mi? dedi kadın. Gözlerinde zekâsını yansıtan pırıltılar vardı. İçlerine sevgi ve mutluluk pırıltıları da eklendi ve Kuasar’ın bakışları Cabir’in hemen arkasına, ileriye odaklandı. Kollarını açarak yürüdü. Cabir ve DestroyerM gözleriyle kadını takip ettiler. “Çocuklarım.” dedi şefkatle. “Gelin. Sizi eski ve sağlam bir dostumla tanıştırmak istiyorum.” Adam ve robot, kadına sarılan, insan ırkına mensup iki yetişkine baktılar. Biri kadın, diğeri erkek, ailelerini erken yaşta kaybetmiş iki yetişkin. Mavi saçlarını ensesinde gelişigüzel toplamış, sert bakışlı kadın, kirli sakallı, dağınık kısa saçlı erkekten birkaç yaş daha küçüktü. İkisi birden ilgiyle DestroyerM’i süzüyorlardı. Kuasar’ın yıllar önce gönüllü annelik ettiği iki insan. Kız ve adam önce Cabir’in elini sıktılar. Kuasar’dan bilimadamı hakkında çok şey duymuşlardı. Cabir, ikisinin Zihin Evrensel Topluluğu bünyesinde çalıştıklarını, farklı zaman dilimlerinde görev yaptıklarını biliyordu. Cabir, bunları düşünürken kız ve adam robota yöneldiler. Bunun iki nedeni vardı. Ufak yaşlarından beri robotlara ilgi duydukları şüphesizdi. Diğer neden ise daha ilgilerini fazlasıyla çekmişti. Cabir ve Kuasar’ın ortaklaşa aldıkları, uygun gördükleri karara göre bu devasa robot onların yeni ortağıydı. İkisinin yaşadığı zaman dilimlerinin çok ilerisinde, varlığını rahatça sürdürebileceği bir zaman dilimine yerleştirilecek yeni üye. Hakkında verilen kararı ve takım arkadaşlarını henüz öğrenecek olan yeni üye. Robot akışkan metal elini uzatıp kendini tanıttı. “Evet, ben bir robotum.” dedi. “Hikayem ilginizi çekecek cinsten. Adım Dest-

royerM.” Kız ve adam gülümsediler ve bu hareketleri robota, hikayesini bildikleri düşündürdü. Adam, robotun elini sıkarken “Ben Toe.” dedi. Kızı işaret ederken “ Bu da Mavi. Zihin Evrensel Topluluğu üyeleriyiz.” Robot bu karşılaşmadan memnun olduğunu belli etmek istercesine başını hafifçe eğdi. “Algıları güçlü, tahmin yeteneği kuvvetli bir araştırmacı, mavi saçlı bir kuark yakalayıcı ve bir robot. Sağlam bir takım.” dedi Kuasar fısıltıyla. Cabir gülümsedi. Uzaktan, uçarak robota doğru ilerleyen bir karartı gördüler. Ufak bir karadelik robotun ayaklarının dibine yerleşti, oradan ayrılmaya niyetinin olmadığı açıktı. DestroyerM eğilip karadeligi yerden aldı, avuçlarında sevdi ve omuzuna yerleştirdi.

- 45 -

Gri, metal örümcekler. Kahverengi ve eklem yerlerinde çirkin tortular birikmiş paslı makineler. Başlarından çıkan, fazladan iki ayak. Ayakların uçlarında kan saçan pençeli döner testereler. Tehlikeli ve güçlü görünüyorlar. “Müthiş bir tasarım.” diye fısıldadı Korku. Mavi yüzünü buruşturup ona bakarken metal girintilerin gölgesine sindiler. “Kan ve kemiğe bulanmış çelik testereler. Böylesi ender görülür.” “Yüksek hassasiyetli algılayıcıları var.” dedi DestroyerM Hol’ü gölgenin içine çekerken. “Nefes alışıma bile dikkat edin.” “Çok geç.” dedi Mavi enerji silahını makinelere doğrultarak. “Bizi buldular.” Örümcekler onlara doğru ilerlerken enerji silahlarını ateşlediler ve anlık fırsattan yararlanarak koşmaya başladılar. “Bu onları kısa bir süre için durdurur.” diye bağırdı Toe ötekilere. Üç örümcek makine sırt üstü düşmüş

debeleniyor, eklemli çirkin bacaklarını sallayıp duruyorlardı. Toe onların çıktıkları kan ve kemik gölüne baktı. Kan içinde, bedenleri paramparça olmuş cesetlerin sayısı belli olmuyordu. Et, kemik ve kan yığını küçük bir tepe halinde yükseliyordu. “İnsan cesetleri.” dedi Mavi merakla. “Böyle bir muameleye neden maruz kalmış olabilirler?” “Ve kim tarafından?” diye ekledi DestroyerM. “Şimdi onu boşver dostum.” diye bağırdı Korku. Sesi hırıltılı ve endişesiz çıkıyordu. “Şuraya bakın. Makineler.....ayrışıyorlar, yokoluyorlar.” Diğerleri Korku’nun işaret ettiği yöne bakarken Hol, DestroyerM’in göğsüne sindi. “Yok olmuyorlar.” diye bağırdı Mavi. “Kuarklarına ayrılıyorlar. Hesap edilemeyecek kadar çoklar. Geri çekilin.” “Mavi birleşmelerini sağla.” diye bağırdı Toe. Sarmal ve güçlü bir rüzgar oluşturan kuarklar birbirlerini duymalarını engelliyordu. Mavi enerji silahını doğrultarak ateşledi. Bir miktar enerji, tamamen gözden yok olmuş örümcek makinelerin kuarkları, enerjinin etkisiyle bir araya gelmeye başladılar. “Görünür oldukları anda yokedin.” diye bağırdı Mavi. Kuarkların sarmal, hızlı hareketlerinin oluşturduğu güçlü rüzgar saçlarını dağıtmış, bedenini sürüklemeye başlamıştı. Toe’de rüzgara dayanmaya çalışıyordu. Korku’nun siyah pelerini uçuşsa da, DestroyerM’in ve onun bedeni kuark fırtınasından etkilenmemişti. Rüzgarın şiddeti onların bedenini etkilemiyordu. Hol güvendeydi ve sığınağından çıkmaya niyeti yoktu. Mavi’nin silahından çıkan enerjinin etkisiyle yeniden biraraya gelen kuarklar birleşmeye başladılar. Toe ve DestroyerM yok etmek üzere nişan aldılar. Fakat durdular. Korku’nun bile hırıltısı duyuldu. Hırıltıları şaşkınlığını ele veriyordu. “Bunlar biziz.” dedi Toe silahını indirip ileri birkaç adım atarken. Mavi kuarkları birleştirdikçe ortaya dört be-

den çıktı. Tanıdık bedenlerdi. Bunlar, artık onlardı. “Bizden algıladıkları verilerle bedenlerimizi kopyalayarak yeniden oluşuyorlar.” dedi robot ve o da silahını indirip gözlerini bu ilginç manzaraya dikti. Bunun bir oyun, fiziksel bir simülasyon, bir aldatmaca olduğunu hepsi biliyordu. Enerjinin etkisiyle birleşen kuarklar bedenlerini meydana getirdikçe silahlarını kendilerine doğrulttular ve ateşlediler. Hedefler patlarken ilerlemeye başladılar. “Ne?!!” diye bağırdı Korku. “Az önce beni mi vurdunuz?” “Korktun mu yoksa?” diye sırıttı Toe ve Korku’nun pek de hoş olmayan, gittikçe kızaran gözleriyle karşılaştı. “Ne oldu Toe?” diye tısladı Korku. Korkunç kıkırtılar çıkartıyordu. “Dalaşmayın.” diye uyardı onları Mavi. “Hiç sırası değil.” “Haklısınız hanımefendi.” diye cevap verdi Korku. Sesi aniden yumuşamıştı. Mavi’nin arkasından ilerlerken kızıl gözlerini Toe’ye dikti. Toe’de ona dişlerini gösterdi. Üçü birden çoktan ilerlemeye başlamış iri cüsseli robotun arkasından hızlı adımlarla yürüdüler.

- 46 -

Sim ve ufaklıkla vedalaştım. Ne olur ne olmaz. Endişemi onlara belli etmeden. Sim ve ben bunun bir veda olduğunu biliyoruz. En azından şimdilik. Ufaklığa elimden gelenin en iyisini yapacağımı söyledim. Zaman bize gösterecek. Zaman....Onun nehrine bakıyorum şimdi. Beni sorgusuz sualsiz kabul eden gri, yağmurlu atmosferin içinde, gri gökdelenin neredeyse en tepesindeki evimdeyim ve nehir akıp gidiyor. Dünya’nın enerjisini emen aç, kara siluet orada. Tereddütsüz dalıyorum zamanın içine, hiç düşünmeden.

Onu terbiye edebilirim. Bunu, o da fark etmiş olacakki işimi zorlaştırmıyor. Bana kafa tutmanın işe yaramayacağını anlamış olmalı. Buna neyin sebep olduğunu er geç öğrenirim elbet. Benimle neden dalaşamadığını er geç anlarım. Buluşma vaktimizin geldiğini o da biliyor ve ben, şu andan itibaren, ona yukarıdan bakmıyorum. Tereddütsüz fakat temkinli içine dalıyorum. Etraf sessiz. Geldiğimi biliyor ve beni karşılamaya gerek duymuyor. Geri dönmem, ona bulaşmamam için can atardı. Bir sebebi var. Bana söz geçiremiyor, gücünü yetiremiyor. Onunla, dinmek bilmeyen kaosla dahası kendimle ilgili sorularının cevaplarını bulmak için buradayım. Zırhın seni benden koruyamaz. Üzeri fanuslarla kapatılmış, metal kulelerin oyuğuna kurulmuş şehirler sessiz. Tek tük makine tıkırtıları duyuyorum. Etraf sisli fakat beni etkilemiyor. Geldiğim yerden alışkınım. Kaosla boğuşan şehirden. Çelik canavarın beni gözetlediğini biliyorum. Her bir çarkıyla, parçasıyla, atomuyla beni gözetliyor. Bu beni korkutmuyor. Dünya'nın enerjisini dönüştüren sistem bana ilişmiyor. Biliyorum, sinsice fırsat kolluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Seçenekleri gözden geçirince önceliği kayıp insanlara vermem gerektiği aşikâr. Onları bulmalı, evlerine göndermeli, kendi meselemlle ilgilenmeliyim. Aniden rüzgar başlıyor. İnsanların hissettiği hafif bir esinti olabilirdi ancak benim hissettiğim farklı. Yoğun, ayrıışmış bir atom serpintisi, nerede olsa anlarım. Zira kuarklarıma ayrılmakta üstüme yok. Bu histen hoşlanmadım. Tüm benliğimi derin bir burukluk kaplıyor. Şeffaf bedenim ayrıışıyor. İstemsizce yükseliyorum. Büyüyorum, büyüyorum. Bağırışlar, çığlıklar duyuyorum. İzdırabımın yoğunluğu artıyor. Kim olduğuma, ne olduğuma dair ufak geri bildirimler beynimin sinir hücrelerini ateşliyor.

Anlık görüntüler, çaresizlik içindeki küçük bir insan topluluğu ve etraflarını sarmış çelik örümcekler, daha da kötüsü kör keneler. Paslı eklemlerini insanların etine geçirmeye hazırlanıyorlar. Şeffaf bedenimin muazzam tepkisine anlam veremiyorum. Kendimden ve olacıklarda korkuyorum. İnsan topluluğuna yöneliyorum, bilincimi yitireceğimden, kendimi kaybedeceğimden korkuyorum. Onlara doğru büyüyerek ve bütünlüğümü koruyarak yöneliyorum. Beni görmüyorlar, birazdan üzerlerini kapsayacak kocaman bedeni. Nereye bakıyor bunlar? Her birinin yüzü aydınlanıyor. Ben bir sis gibi etraflarını, tüm bedenlerini hatta kalplerini sararken çelik örümcekler ve keneler ateş topuna dönüşüyor.

- 47 -

“İyi mi?” diye sordu Kehribar. “İyi olacak.” dedi Cabir. Gözlemevinde çalışıyorlardı. Cabir DestroyerM’i bırakıp döneli iki gün olmuştu. Kehribar’ın sorularını bıkmadan cevaplıyordu. Çünkü Kehribar özlüyor ve merak ediyordu. Cabir, anlıyor ve hak veriyordu. Cevaplarının sultana teslimi sağladığını, rahatlamasına, kabullenmesine yardımcı olduğunu biliyordu. “Beni düşünüyor mudur?” diye sordu Kehribar. “Merak ediyor mudur? Yoksa unutmuş mudur?” İkisi de başlarını hesaplardan, defter, kitap ve notlardan kaldırmadan konuşuyorlardı. “Düşünüyor.” diye cevap verdi bilge adam. “Unutabilmesi için zaman gerekir. Sana da, ona da.” Kehribar göz ucuyla hocasına baktı. “Unuturken geçen zaman çok acı veriyor.” diye fısıldadı. Sesi titrek ve zor çıkmıştı. “Kolay olmaz tabi ki.” dedi yaşlı adam ama sultana

bakmadı. “Eğer ruhunla sevmişsen aşk güçlü olur. Aşk ne kadar büyükse, ayrılmanın yaşatacağı acı o oranda ağırdır. Başa çıkması irade ister. Zaman akar ve o çok sevdiğin bir hayal olur. Hayaletle dönüşmek gideni de kalanı da üzer.” “Bir süre sonra ikisi de hayaletle dönüşüyor.” dedi Kehrinar sesli düşünerek. “İki hayalet.” diye devam etti Cabir. “Ruhen ve bedenen.” “Sessizleşıyorsun.” dedi sultan. “Kendinle baş başa kalıyorsun. Umursamazlaşıyorsun. Bir tarafın eksik kalarak güçleniyorsun. Oysa zayıf ama tam olmayı isterdim.” Susup derin bir iç çekti. “Zaman ilerledikçe....” dedi gözlerini yaşlı adama dikerek. “Ruhumun öleceğini hissediyorum.” “Hayır ölmeyecek” dedi Cabir. “Umutlarınla ve hayallerinle hayatına devam edeceksin. Ruhuna gelince, o biraz daha olgunlaşacak, durulacak, kabullenmeyi öğrenecek, razı olmayı.” Kehribar, tüy kalemini mürekkebin yanına bırakıp bir süre hareketsiz durdu. Neden sonra Cabir gözlerini ona çevirdi ve “İyi misin?” diye sordu. Kaygılanmıştı. Kehribar, şimdi çok daha üzgün görünüyordu. Oymalı sandalyeye otururken “Kendimi iyi hissetmiyorum.” dedi kederle. Gözleri sulanmıştı ve yutkunuyordu. Cabir hesap ve çizimlerle dolu defterini kapattı ve ona doğru ilerledi. Kızın ellerini şefkatle ellerinin arasına aldı. “Kehribar.” dedi endişesini gizlemeye çalışarak. “Çok özlersen ve özlemin dayanamayacağın kadar yoğunlaşırsa sakın kalbine ve beynine eziyet etme. Seni onun yanına götürürüm. Birbirinizi görür, konuşursunuz. İyi gelir.” Sultanın yerden kalkmayan gözlerine baktı. Uzun bir süre konuşmasını bekledi. Karşılık alamayınca devam etti. “Seni böyle üzgün görmek beni endişelendiriyor. Ne dersin? Özlemin dayanamayacağın kadar büyürse seni ona götürmemi ister misin?” İsterdi Kehribar, tabiki isterdi. Ama bunu yapmak ona doğru

gelmedi. Neye yarardı hem? Hiçbir şey söylemedi. Başını yukarı kaldırdı. Gözlemevinin açık kubbesinden yıldızlara baktı.

- 48 -

“Umudunu kaybetmemelisin.” dedi orta yaşını çoktan geride bırakmış kadın. Bedeni titreyen, yüksek ateşiyle ba-
şetmeye çalışan genç meslektaşı çaresizlik dolu gözlerini ona
dikip gülümsemeye çalıştı. Zoraki bir gülümsemeydi bu. “Bu
cehennemden kurtulmamıza az kaldı. Bana inanıyor musun?
Evimize dönecek ve onu alt etmenin yolunu bulacağız.” Genç
kadın cevap veremedi. Titreyen başını zorla ileri yaştaki bilim
kadınına çevirdi ve ona inandığını göstermek istercesine
belli belirsiz salladı. Ardından gözleri bir noktaya dikilerek
dehşetle açıldı. Ona güven telkininde bulunan meslektaşı ve
beraberlerindeki kadınlı erkekli yedi bilim insanı aynı dehşet
ifadesiyle ileri baktılar. “Birazdan hepsi başımıza toplanır.”
dedi erkeklerden biri. “Buraya kadarmış.” “Hayır!” diye kar-
şı çıktı orta yaşını geçkin kadın. “Çıkışa çok yaklaştık. Pes
edemeyiz. Mutlaka bir yolu olmalı.” Çelik örümcekler ve kör
keneler metal bedenlerinden beklenmeyen bir çeviklikle
ilerliyorken bilim insanlarından oluşan topluluktan bir çare-
sizlik nidası yükseldi. Genç meslektaşını sıkı sıkıya tutan
kadın yumruğunu havaya kaldırıp bağırdı. “Bize engel ola-
caksınız, bizi öldüreceksiniz. Sanmayın ki bunu yapmakla
kazanacaksınız. Nereye kadar? Söyleyin nereye kadar? İnsan-
lar fark edecekler ve çok yakında çıkıp gelecekler. Ne kadar
güçlü olursanız olun burada neler döndüğünü merak ede-
cekler ve engel olabilmek için savaşacaklar. Yüz yıllar sürse

de, binlercemizi kesip biçseniz de, milyonlarcası üzerinize gelecek. On yıllar alsa da verdiğiniz tahribatı telafi edecekler.” Kadın sustu. Topluluk korku dolu gözlerle gri havayı yokladı. Bu sessizliği, havayı dolduran kokuyu iyi tanıyorlardı. Onlarca kene ve örümceği oluşturacak yeni bir kuark bulutu geliyordu. Onlarcası yetmiyormuş gibi, dokuz silahsız insana, bir onlarcası daha peyda olmak üzereydi. Kesip biçecekler, et, kemik ve kan parçaları, onlardan geriye kalanlar ibret olsun diye ırkdaşlarının yani zorla esir edilmiş meslekdaşlarının önüne atılacaktı. “Bakın!” dedi kadın sertçe ve aniden. Hasta meslektaşını bırakmadan ve gözlerini diktığı noktadan çekmeden ileriye bir iki adım attı. Kör kenelere ve örümceklerle aldırmıyordu. “Şuraya bakın!” Sesi bu sefer umut doluydu. İleride dört kişilik bir grup vardı. “Sanırım artık yalnız ve umutsuz değiliz.” dedi gözlerini kısıp dikkat kesilerek. Gurubun silahları ateş aldı ve aynı anda beş altı kene ve örümcek ateş topuna dönüştü. Tehlikeyi algılayan diğer makineler kuarklarına ayrılıp dağıldılar. Gayretleri boşunaydı. Mavi saçları uçuşan genç bir kadın elindeki enerji silahıyla makinelerin dağılan kuarklarını yakalıyor, birleştiriyor, çelik katilleri vücut bulmaya zorluyor ve ardından enerji silahını ateşleyerek yok ediyordu. Dev sistemin hızla dönen çarkları patlama seslerini çarşaf misali örterken makinelerin parçaları ateşe ve küle dönüşerek dağıldı. Mucizevi bir biçimde ortaya çıkan kurtarıcıları onlara doğru yaklaşırken dokuz kişilik bilim insanı topluluğunu bir umut bulutu sardı. Umut kalplerini ısıttı ve yüzlerini aydınlattı. Omuzlarındaki yükü hafifletti. Bilim kadını derin bir nefes aldı. Hasta, genç meslektaşını itinayla yere bıraktı, gelenlere elini uzattı ve alçak sesle sordu. “Kimsiniz?” Mavi yaklaştı. Aradıklarının küçük

bir kısmını bulduklarını umarak kadının zekâ ışıltıları yayan gözlerine ve güçlü hatlara sahip yüzüne baktı. Bu kadın ve ardındaki gurup gerçeklerin ve sırların kaygı duymadan paylaşılabilceğı insanlardı. “Zihin Evrensel Topluluğı’nu duymuş muydunuz?” Kadının ve ardındakilerin ilgisi arttı. Mavi saçlı genç kadına, bir adım gerisindeki genç adama, iri yarı robota ve daha geride bekleyen, görende ürperti ve huzursuzluk yaratan, tuhaf, adlandırılmayan, esrarengiz, siyah bir pelerinin ardına gizlenmiş siluete baktı. “Evet.” diye cevap verdi Mavi’ye. “Topluluğunuz hakkında bilgim var ancak çok az. Bir bilim insanı olarak içinde bulunduğum statünün bana sağladığı sınırlı ve özel bir ayrıcalık. Sizleri gördüğümüze gerçekten çok memnun olduk.” “Bize burada olanları, yaşadıklarınızı anlatın.” dedi DestroyerM. “Genç meslektaşım.” dedi kadın. “Önce ona yardım etmelisiniz. Ateşi çok yüksek ve ilacımız yok.” “Endişelenmeyin.” diye cevap verdi Mavi ve genç kadının yanına, yere oturdu. Sırt çantasından ilaç ve su çıkarmaya koyuldu. Orta yaşını geçkin kadın rahatladı ve robota döndü. “Bizler.” diye başladı anlatmaya. “Dünya’nın önde gelen bilim insanlarıyız. Bir süre önce ve uzun zaman aralıklarıyla evlerimizden, laboratuvarlarımızdan, çalıştığımız şirket ve kurumlardan aniden ve sevdiklerimizin, ailelerimizin varlığı duymadan alındık.” “Bu yapanlar kim?” diye sordu Toe. “Ne için?” Kadın güldü. “Söylesem inanmazsınız.” dedi yaşadıklarının etkisi yüzüne yansırken. Mavi, Toe ve DestroyerM pür dikkat kadının vereceğı cevabı bekliyorlardı. “Bunu yapanların kendimiz, her birimiz olduğunu söylesem.” diye cevap verdi kadın. “Demek istediğiniz, rızanız olmadan sizleri evinizden alan...” Kadın DestroyerM’in sözünü kesti. Cümleyi tamamladı. “Evet.” dedi. “Tahmininiz

doğru, kapım açıldı. Götürüleceğimi anlamıştım. Beni alma-
ya geleni görünce neler hissettiğimi kelimelere dökemiyorum.
Kapımda duruyor ve öylece bana bakıyordu. Bendim o,
baştan ayağa, yüzümdeki çizgiden, saçımın teline kadar ben-
dim. Bir ayna yoktu karşımda. Bir hayal bir hologram değıl-
di.” “Çok ilginç.” dedi Toe. “İnanılır şey değıl.” Kadın devam
etti. “Beraber caddenin karanlığına çıktık. Kim olduğunu
sorunca, belli değıl mi?, diye sakince cevap verdi. Korkma-
mamı ve yalnızca yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir
araca bindik. Askeri bir araçtı. Yepyenyidi, hiç kullanılmamış,
ilk biz biniyorduk. O ve ben. Arabayı o kullandı. Yol boyun-
ca onu izledim. Hareketleri, mimikleriyle o, bendim. İnana-
mıyordum. Onu izlememden rahatsızlık duymadı. Hiç ko-
nuşmadık. Uzay çalışmalarının yapıldığı, girişin yasak oldu-
ğu araziye vardığımızda araçtan inmemi istedi. Ucu bucağı
görünmeyen, geniş arazide ilerliyorduk. Başımı uzay çalış-
malarının yapıldığı üsse çevirdim. Zira onun tersi istikamet-
te ilerlemeye başlamıştık. Kendim önde, ben arkasında.”
Kadın güldü. “Cevaplanmasını istediğim sorularım vardı.
Örneğın, aslında kim olduğunu sormak istiyordum ona.
Nereye gittiğimizi, bilim insanlarının neden alındığını. Ge-
zegelimizde değışmeye başlayanın, isimlendiremediğimizin
ne olduğunu.” Mavi, Toe, DestroyerM kadını dikkatle dinli-
yorlardı. Hol, arada sırada DestroyerM’in göğsünden çıkıyor,
tekrar yerine dönüyordu. Korku ortalıkta görünmüyordu.
“Bir bilim insanıysanız, böyle bir durumda, can güvenliği-
nizden çok merak ettiğiniz, sorularınızın cevaplarıdır.” dedi
kadın ve kendine gelmeye başlayan genç meslektaşını gözle-
riyle kontrol etti. “Sonra ne oldu?” diye sordu DestroyerM.
Vakitleri kısıtlıydı, bekledikleri bölge tehlikeliydi. “Arazinin

oldukça engebeli kısmına doğru ilerledik.” diye devam etti kadın. “Bir tepenin yamacına yaklaştığımızı fark ettim. O ilerledi ve gölgelerin içinde zorlukla seçebildiğim paslanmış, tozlu, metal bir giriş kapısını açtı. Hangar kapısına benziyordu. Üzerinde sivillerin ve görevlilerin dışındakilerin girişini yasaklayan işaretler vardı. Şaşırmıştım. Ağır kapağı rahatça kaldırmıştı. Beni bırakın, dünya üzerindeki en güçlü kuvvetli insan bedeni bile bunu yapmakta zorlanırdı. Evet o bendim ancak ben insandışı bir varlıktım. Bizim gibi bilimle iç içe olanlar bunu anlardı. Bana içeri girmemi işaret etti. Neler göreceğimi merak ettiğimden itiraz etmeden girdim. Ben önde, ikizim arkada metal koridorlarda ilerledik. Tüneli andıran ve yer altında olduğunu tahmin ettiğim ana koridorun sonunda bir kapı daha vardı. O kapıyı da zorlanmadan açtı. Hem de hiç. Bana dışarı çıkmamı işaret etti. Dışarıya adım atar atmaz ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Gördüğümün Dünya’yla, aşına olduğum çevreyle ve fizik algımla hiçbir alakası yoktu. Irkımıza kendini nispeten kabul ettirecek özellikler taşısa da tamamen yabancıydı. Kabus gibiydi. Varlığım gerçek olmaktan çıkmıştı sanki. Başka bir boyutta gibiydim. Buraya ait değildim. Tünele geri adım attım. Gerçekliğim sıfırlanmıştı. Çabam nafileydi. Geri dönmeme engel oldu. Tek kelime etmeden ileriye gösterdi. Üç adam ilişti gözüme. Onlar yaklaştıkça aklımı başıma toplamaya, soğukkanlı davranmaya çalıştım. Bizimle gelin diyerek beni aralarına aldılar. Geriye, beni buraya getiren baktım. Bedeni gözlerimin önünde buharlaşıp yok olunca anladım.” “Onun kuarklarına ayrıldığını.” dedi Toe kaşlarını çatarak. “Evet.” dedi kadın. “Zerrecikler misali havada süzülerek yeniden vücut buldu.” “Ne olarak?” diye sordu Mavi. “Bir örümcek”

diye cevapladı kadın. “Metalden bir örümcek, bir robot, bir makine. Biraz önce yok ettikleriniz gibi.” “Devam edin.” diye araya girdi DestroyerM. “Şey.” dedi kadın. Yorulmuştu. Kül ve metal artıklarıyla kaplı zemine oturmak istedi. “Üçü de insandı. Bunu anladım. Umutlanarak neler olduğunu sordum.” Sustu ve başını iki yana salladı. Yüzüne ihanete uğramışlığın acısı sinmişti. “Bana cevap vermediler. Halbuki biz insandık. Onlar ve ben aynıydık. Sonradan öğrendim ki dünyayı yöneten şirketler, istilacılarla işbirliği yapmışlar.” “İstilacının kim olduğunu, bilim insanlarını neden kaçırdığını, gezegenin kötü gidişatının sebebini, burada neler olduğunu anlatın bize.” dedi Mavi. Kadın çaresizce Mavi’ye baktı. Gözleri çok geç olduğunu söylüyordu. Yorgundu belki de, yoksa pes edecek kadına benzemiyordu. Kadınlar pes etmez diye düşündü Mavi. Yaradılışları gereği yürekleri hep bir umut ve ısıltı taşır. Çevresine bakındı kadın. “Bir laboratuvara götürüldüm.” diye devam etti. “Hayatımda böyle bir yer görmemiştim. Bir bilim insanı için ele geçirilemeyecek imkan ve olanaklarla dolu, muazzam bir çalışma alanıydı. Irkıma mensup en zeki insanların dahi dilinin tutulmasına neden olabilecek bir laboratuvar. Hislerime anlam veremedim. Burada olmak istemiyordum, tüm arzum aileme, eski hayatıma geri dönmekti. Bir yandan da gördüklerim karşısında öyle etkilenmiş ve heyecanlanmıştım ki neyle karşılaşırsam karşılaşayım buraya ait olmak istiyordum. Benden başka yüzlerce bilim insanı vardı. Dünya’nın en iyi, en zeki matematikçileri, fizikçileri, biyologları, mühendisleri. Hepsi kaçırılmış ve gezegenimizin içinde, onun enerjisini geri döndürülmesine izin vermeden emen, çalan, kullanan fakat Dünya’dan ayrı, gizli, istilacı bir oluşum tarafından alıkonul-

muştı. O an, bir daha, evime dönemeyeceğimi anladım. Üç adam beni orada bırakıp ayrıldılar. Beş dakika kadar yalnız kaldım ve etrafımı inceledim. Ta ki bir meslektaşım yanıma gelene kadar. Bana anlattıklarına göre yapay zekâ ve nanoteknoloji üzerine çalışacaktım. Şaşırmadım çünkü bu konular üzerinde uzmandım ve kaçırılmadan önce her iki konuda da önemli gelişmeler katetmiştik. Yine de yolun başındaydım. Bu konuda benden ne umduklarını tam olarak anlamadığımı ve onlara yardımcı olamayacağımı belirttim. Üssü andıran dev laboratuvar da baş başa kaldığım meslektaşım gülümsedi. Samimiyetten uzak bir gülümseme idi. Donuk. Zoraki. Her iki konuda da üstün bir teknolojiye sahip olduklarını, benim bilgileri değil, zekâma ve bedenime ihtiyaç duyduklarını söyledi.” “Yani?” dedi Toe. Üçü de pür dikkat kadına ve gerisinde kurtulmak adına az da olsa umut taşıyan kaderdaşlarına baktılar. “Yani.” diye devam etti kadın. “Ben ve diğerleri burada köleydik. Onların üstün teknolojilerini kullanarak maddenin en küçük parçasına ayrılabilen, karşısındakinin bedenine bürünebilen, milyarlarca olasılığa göre şekil alabilen yapay hücreler üretmek için bedenlerimizi kullanacaklardı. Onların Dünya’nın işgali için kullanacakları bedenleri ve yapay zekâyı işlevselleştirilen beyinleri üretecektik. Bunu yaparken onların üstün teknolojisini kullanacaktık. Kendi biçare teknolojimizi değil.” “İşgalcilerin gezegene yerleşmeye başlamalarının uzun bir süreci kapsadığını biliyor musunuz?” diye sordu Destroyer M. Kadın robotu süzdü. “Dünya’yı işgal edeceklerse neden halâ bekliyorlar?” “Size açıklayayım.” dedi kadın. Güldü. Gülüşünde acı bir îmâ gizliydi. “Ben oniki yıldır burada tutsağım. İşgal daha uzun süredir devam ediyor. İşgalden anladığınız nedir? İzlediğiniz bilimkurgu filmlerin-

deki gibi insan ırkına saldırıp onları öldürmek, şehirlerini, gezegen üzerine inşa ettikleri sistemlerini yakıp yıkıp ateşe vermek mi? Beklentiniz buysa yanılıyorsunuz. İşgal yıllardır sürüyor. Onlar Dünya'nın enerjisini kullanmak için geldiler. Bizim üzerinde çalıştığımız yapay zekalı, nanotik bedenler büyük silah şirketleriyle beraber insanlığın ihtiyacı olan tüm enerjiyi istiyor. Geri vermemecesine depoluyor. Entropi neden artıyor, gezegen ve içindekiler neden bu kıyamet havasını hissediyor fakat anlamlandıramıyor sanıyorsunuz? Bir süre sonra tüm enerji yok olduğunda, yenilenemediği ve dönüştürülemediği için ırkımızın ve gezegenimizin sonunu tahmin edebiliyorsunuzdur sanırım. Şu an zaten gezegenle beraber yok oluyoruz.” Kadın gözlerindeki kaygıyı gizlemedi. Başını ellerinin arasına aldı. “İki çocuğumu ardımda bıraktığımda oğlum on, kızım yedi yaşındaydı.” dedi. Sesi titriyordu. Başını kaldırıp robota baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. “Onları oniki senedir görmüyorum.” dedi. “Kendi kendini kopyalayan, çoğalan, istediği bedene bürünebilen, zeki sistemler üretmek üzere zorla tutuluyorum çünkü.” Arkadaşlarını gösterdi. “Evlerimize dönmeliyiz.” dedi. “Bunu başarmak zorundayız çünkü sona yaklaşıyoruz. Sevdiklerimizi, ailelerimizi, arkadaşlarımızı görmek istiyoruz. Her şey bitmeden önce.” Mavi, kocaman açılmış gözleriyle Toe'ye ve DestroyerM'e baktı. Kadınlar dayanıklı olsalar da kalpleri korkuyla dolmaya, ruhları telaşa kapılmaya hazırdı. Toe elini onun omzuna koyup sıktı. Mavi içine dolan azıcık rahatlama hissiyle başını önüne eğdi. “İşbirliği içindeki şirketlerin bu işten ne gibi bir kazancı olacaktı?” diye sordu Toe. “Şirketler, istilacıların Dünya'nın enerji kaynaklarına sorunsuz, kansız ve engelsiz sahip olabilmesini sağlıyorlar. İnsanoğlunun ruhu duymadan

ele geçirdikleri kaynakları dönüştürüp depolamaları için aracılık yapıyorlar. Bunun karşılığında istilacılar bizim aklımızın alamayacağı seviyedeki teknolojik imkanlarını Dünyalı işbirlikçilerinin kullanmasına müsaade ediyorlar. Şirketler üstün teknolojik imkanları kullanarak ürettikleri robot askerlerle ordular oluşturuyor ve bu orduları işgalci ülkelere satıyorlar. Üçlü bir işgalci koalisyonu anlayacağınız. Başlarda çok kazandılar.” diye açıkladı kadın. “Güç ve para. Gittikçe artan, daha çok, daha çok.” Alaycı bir gülüş kapladı suratını. “Dünya’nın biteceğini düşünmediler. Hırsları gözlerini kör etmiş, o kör gözleri açmaya korkuyorlar artık. Anladılar. Son bir ümitle tüm kazançlarıyla ve burayla işini bitiren oluşumla beraber Dünya’dan ayrılma umudu içindeler. Ama biliyor musunuz? Bu olmayacak. Planları berbat. Gezegenimiz hepimizle beraber batacak. Masum, suçlu ayrımı yapılmayacak. O şirketler de, bitmesine yardım ettikleri Dünya’yla beraber karanlığa gömülecekler. Ellerini kirletmemek için maşa kullananlar, olay yerinden ayrılmadan, önce maşalarını yakarlar.” “Doğru söze ne denir?” diye fısıldadı Toe ve sesini soluğunu çıkarmadan, yedi-sekiz metre ötede, yerde, birşeyle ya da biriyle ilgilenen korkuya baktı. “Atomaltı parçacıklara ayrılan makinelerin bedenimize bürünmesi her şeyi açıklıyor.” Kadına yaklaşıp yanına çömeldi. Kadın bakışlarını Toe’ye çevirdi. “Bahsettiğiniz istilacılar.” dedi kadına gözlerini merakla kıсарak. “Sizinle iletişim kurdular mı? Onlardan biriyle karşılaştınız mı? Konuştunuz mu?” Kadın gözlerini Toe’den ayırmadan, başını hayır anlamında iki yana salladı. “Birebir yüz yüze gelmedim.” diye açıkladı. “Bana hep kendi bedeni-me bürünerek göründüler. Bazen burada edindiğim en yakın arkadaşımın bedeni halinde karşıma çıktılar. Gördüğünüz

makineler, bu sistem, şehir hepsi onlar. Çok gelişmiş, evrimleşmiş bir organizma topluluğu olduklarını tahmin ediyoruz. Bizlerle iletişimi maşaları aracılığıyla kuruyorlardı. Size söyleyeceklerim bu kadar.” “Buradan çıkmanıza, ailelerinize dönmenize yardımcı olacağız.” dedi DestroyerM. Kadın minnetle robota baktı. “Umudumuzu tamamen yitirdiğimiz bir anda karşımıza çıktınız. Her şeyin bittiğini düşünüyorduk. O anda içimizi kaplayan, etrafımızı saran umut duygusunun nasıl hissettirdiğini size anlatamam. Teşekkür ederiz. Bizler için mucizenin gerçekleştiği andı.” “Siz ölümlüler saygıdeğer hanımefendi.” dedi bir ses aniden. Hırıltılı, ekolu, duyanı ürperten sesin sahibi sohbete katılmaya karar vermişti. “Umudunuzu hiç yitirmemelisiniz.” Korku canlı adımlarla yaklaşıyordu. İki elini abartılı bir coşkuyla gökyüzüne kaldırıp derin ve tatminkar bir nefes aldı. Gri-kara elleri ve kirli, kanlı tırnakları ortaya çıkmıştı. Kadın ve arkadaşları ürpereyerek ona baktılar. Korku kadına iyice sokuldu ve fısıldadı. “İnanın bana bizi gördüğünüz andaki mutluluğunuzu ve umudunuzun yeniden nasıl da canlandığını tahmin edebiliyorum.” Kadın kendini korku ve tiksintiyle geriye çekerken Korku hırıltıyla güldü. “Emin olun umut sizi bir daha hiç bırakmayacak.” DestroyerM ve Toe, Korku’nun abartılı romantizm kokan tavırlarını hayretle izlerken Mavi yüzünü buruşturdu. “O bizimle, sakın olun.” dedi kadına. Korku kendisini alaycı imâlarla ve iç çekerek izleyen üçlüye baktı. “Ne?!” dedi umursamaz bir tavırla. “Bir şey biliyorum ki konuşuyorum.” Sofistike tavırlarla geriye, geldiği yöne, birkaç adım attı. Romantik akım döneminde yazılmış bir tiyatro oyununda oynayan bir oyuncuymuşçasına ağır ağır ileriye işaret etti. Diğerleri onun gösterdiği yönde, yedi,sekiz metre

ileride yatan beyazlar içindeki bedene baktılar. Beyaz kıya-fetlere bürülü, uzun, beyaz saçları yüzünü örtmüş biri boylu boyunca, baygın yatıyordu. Vücudu zor fark edilen ışık ha-resiyle kaplıydı.

- 49 -

“Mehmet er ya da geç yapay bir zekaya ihtiyaç duyacak.” dedi Cabir hücresel otomatlarıyla ilgilenirken. Kehribar’ın yanında ondan bahsetmek istemese de seçme şansı yoktu. “O bedenin içinde beyni ve kalbi ne kadar dayanır?” diye sordu sultan. Otomatların kodlarını deftere işliyordu. “Doğal olarak fazla değil.” diye cevapladı bilimadamı. “Çeliğin dayanıklılığını gözönüne alınca her iki organın da ömrü çok az.” “Ya senin yaptıkların da onu yarı yolda bırakırsa?” dedi Kehribar başını işinden kaldırmadan. “Bu olasılık dahilinde tabi ki.” dedi Cabir. “İflah olmaz ölümcül yaralar almazsa nanohücreleri kendilerini yenileme özelliğine sahipler biliyorsun.” “Biliyorum.” dedi sultan. Gülümseyip yaşlı adama baktı. “Kötü olacak bu.” dedi. “Ben yaşlanacağım, o ise hep bir demir adam olarak kalacak.” Keyiflendi bilgin. Kehribar’ın tüm yüzüyle güldüğünü görmeyeli epey zaman olmuştu. İnsanlar üzerinde, beynin işleyişiyle ilgili, yaptığı psikolojik ve mantıksal deneylerin sonuçlarını değerlendirdiği defterine kaydetti. Görme algısı, refleks hareketleriyle ilgili çözümlerini gözden geçirdi. Akıl yürütme, problem çözme becerileriyle ilgili notlarını aldı. “Tüm bunlar ufak ayrıntılar.” diye mırıldandı. Otomat nöronlarının sinir ağlarıyla etkileşimlerini inceledi ve insana ait genetik onarım mekanizmaları hakkın-

da işine yarayacak birkaç notu defterine kaydetti. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı. Kehribar, elindeki kayıt işini bitirip pencereye ilerledi. Bir süre çok sevdiği karın yağışını izledi. Kar tanelerinin dönerek düşmesini, havanın açık gri tona bürünüp donmasını, boşlukta asılı kalmasını seyretti. Uzaktaki çam ağaçları topak topak karla kaplanmış, gri-yeşil tonların çeşitliliğinden nasibini almıştı. Pencerenin yanındaki ahşap masaya ilerledi. Sarrafların işlediği, değerli taşlarla bezediği iki fincanı alıp içlerine kaynar su doldurdu. Tarçın, karanfil, zencefil, az karabiber ve bal ekleyip karıştırdı. Karın yağışını izledi biraz daha. Fincanları alıp çalışma masasına doğru ilerledi. Cabir, Mehmet için üzerinde çalıştığı beynin nöral ağına yapay zeka için geliştirdiği yeni hücrelerin entegrasyonu meşguldü. Çayın kokusunu alınca gülümsedi. Kehribar'ın uzattığı fincanı alırken "Birkaç nano parçacığa daha ihtiyacım var." dedi. "Yakında sana yeni bir zaman yolculuğu görünüyor öyleyse." diye gülümsedi sultan. "Haklısın." diye yanıtladı Cabir. "Birkaç malzemeye daha ihtiyacımız var. Elektrik iletimi için grafen gerekiyor. Çelikten bile daha sağlam bir metal. Yüksek sıcaklığa dayanabilen sentetik kaslar da DestroyerM'in işine yarayacaktır. Ayrıca sinir hücreleri şeklinde yapılandırılan işlemci çekirdeklerine de ihtiyacım olacak. 2250 yılına bir zaman yolculuğu yapmalıyım." Baharatlı çayını yudumlar-ken çalıştığı alanı toparlayan Kehribar'a baktı. "Yolculuğum uzun sürmeyecek." dedi. "Bu, üzerinde çalıştığım en önemli ve en zor işim. Hemen geri döneceğim. Ayrıca seni burada bırakmak istemiyorum. Benimle gelmeye ne dersin?" Cabir, Kehribar'ın düşüncelerden yorulmuş gözlerine baktı. Sultan defterleri toplayıp bir sonraki çalışma için hazırlamıştı. Çayından bir yudum aldı ve yaşlı hocasına "Seninle gelemem."

diye cevap verdi. “Hem yokluğum anlaşılır ve gözlemevinin, çalışmalarının sırrı ortaya çıkar, hem de sen yokken kitap okumaya fırsatım olur. Uzun süredir çalışıyoruz, kitapları özledim.” Cabir gülümsedi “Yokluğunun fark edilmemesini ayarlarız.” dedi. “Kitaplarını yanına alırsın.” Susup sultana baktı. Onun yaralı kalbini ele veren, yorulmuş, anlamış, öğrenmiş gözlerine. “Bunların bahane olduğunu biliyorum.” dedi. “Yalnızca iyi olmanı istiyorum.” Kehribar’ın gözleri sulandı. Hocası görmesin diye başını indirip nefesini tuttu. Bu hareketi, gözlerinden daha fazla yaş akmasını engelledi. “Biliyorum.” dedi. “İyi olacağım ama şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kabullenmek için zamana. İleride bir gün, yakında, sana eşlik etmek isterim.” “Buna sevinirim.” dedi Cabir gözlerini pencereye çevirip lâpa lâpa yağın karı izlemeye başladı. “Çünkü çok yakında DestroyerM’i ziyaret edeceğiz.”

- 50 -

“O da kim?” diye sordu Mavi. O ve ötekiler Korku’nun işaret ettiği bedene bakıyorlardı. Bembeyaz, hafif ışık huzmeleriyle kaplı bedene. “Ahiretliğim.” diye cevap verdi Korku. Huşû içindeydi. “Yoksa ortağın mı?” dedi DestroyerM ve yerde hareketsiz yatan bedene doğru ilerlemeye başladı. “Hani şu kayıplara karışan ve bulmamızı istediğin.” “Ta kendisi.” dedi Korku. “Emin misin?” dedi Toe şüpheli tavırlarla ilerlerken. “O olduğunu nereden biliyorsun?” Korku ellerini memnuniyetsiz tavırlarla sallayarak Toe’ye döndü. Kukuletasının altından, burun deliklerinin olduğu noktadan kırmızı kıvılcımlar ve onlara eşlik eden gri dumanlar çıkıyordu. Toe,

üşüdüğünü hissetti ve Korku'nun bir burnu olup olmadığını merak etti. Korku'nun sesinin tonu değişmişti. Biraz önceki sofistike tavırlarından, dinginliğinden eser kalmamıştı. Başını iki yana sallayıp siyah, kanlı tırnaklarla bezeli çirkin ellerini göğsünde birleştirdi. "Bak birader." dedi hırıltılı, imâ ve alay dolu sesiyle. Toe'ye yaklaştı ve iri yarı cüssesiyle onun burnunun ucuna kadar yaklaşarak tepesinden baktı. "Senin türün var olalı beri, ben varım. Binlerce yıldır beraber çalıştığım ortağımı tanımaya muvaffakım. Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, seni sefil ölümlü." Toe, öfkesini yatıştırmaya çalışmadı. Korku'ya yaklaştı ve diklendi. Akışkan metalden eller ikisini tutarak birbirinden ayırdı. "Sakin olun beyler!" dedi DestroyerM. "Hiç sırası değil." Başıyla az ötede kaygıyla bekleyen bilim insanları topluluğunu ve onları fark ettiği anda sorgusuz sualsiz avlamaya hazır, atomaltı parçacıkları yerinde duramayan sistemi işaret etti. "Bu işte birbirimize ihtiyacımız var, hiç sırası değil." Toe ve Korku, gözlerini birbirlerinden ayırmadan, omuzlarını kabadayıvari tavırlarla silkeleyerek birbirlerinden uzaklaştılar. Mavi ve kadın çoktan ısıltılı, beyaz bedene ulaşmış yere, başına çömelmişlerdi. "Çok tanıdık." dedi kadın. "Onu kendimi bildim bileli tanıyor gibiyim. Ne garip, bana huzur veriyor." Nasıl becerdiğini kimse anlamadıysa da Korku abartılı duygusallığına geri dönmüştü. Bedenin başında diz çöktü ve Mavi'yle kadının arasında, nazik davranmaya çalışarak, kendine yer açtı. İki kadın, aceleci tavırlarla ondan uzaklaştılar. "Kaçmayın, kaçmayın hanımefendi." dedi Korku mağrurca. Kendisine korkuyla bakan kadına döndü ve kılını kıpırdatmadan, direnmeye çalışan kadını kendine doğru çekti. "İşte bu." dedi yerde yatan bedeni işaret ederek. "İçinizdeki huzurun ta kendisi.

Bu, umut. Dostum, ortağım, ahiretliğim. Robotlar saldırdığı sırada, tüm maneviyatıyla üzerinize çöken, sizi kuşatan, tüm korkularınızı yenmenizi sağlayarak umudunuzu yücelten dostumdur kendisi. Anlıyor musunuz?” Korkuyla gözlerini açmış kadının burnunun ucuna kadar yaklaşarak ondan gelecek cevabı bekledi. Tavırları son derece itici ve manipülatifti. Mavi gözlerini devirip hafifçe sırtıırken kadın kekeleyerek “A-anlıyorum.” diye cevap verdi. Cesur bilim kadını aslında korkmamıştı. Yalnızca karşısındakinin deli olduğuna kanaat getirmişti. Bu şahış, her neydiyse, haklıydı. Yerde bilinçsizce yatan ışıltılı beden hakkında söyledikleri doğrudu. Kaçış-ları esnasında, en umutsuz anlarında, robotlar tarafından avlanacakları sırada olanlar mucizeviydi. Kısa süreliğine makinelerin algı sahasından çıkmışlar, bu süre DestroyerM ve ekibinin en zor anlarında onları kurtarması için fırsat yaratmıştı. O an kalbine, tüm benliğine dolan umut duygu-sunun eşi benzeri yoktu. Korku kadının cevabından tatmin olacakki yeniden yerdekine yöneldi. “Ahh, değerli dostum.” diyerek ağıta benzer birşeyler mırıldandı. Toe başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi ve DestroyerM’e fısıldadı. “Cüs-sesine yakışıyor mu?” Robot yapabileceği bir şey olmadığını gösterircesine ellerini iki yana açtı ve etrafta dönen Hol’ün omzuna yerleşmesine izin verdi. “Fazlasıyla oyalandık.” dedi Mavi ayağa kalkarken. Az ileride takatsizce bekleyen gurubu işaret ederek “Güven içinde evlerine dönmelerini sağlayalım ve şu can sıkıcı işgalcilerden nasıl kurtulacağımıza bakalım.” Hareket halinde, sürekli, duraksız bir devinim içinde olan, akan, sinsi sisteme-şehre- baktı. Sanki her saniye Dünya’ya daha da adapte oluyor, onu içine çekiyor hissi veriyordu. “Zira topumuzun canına okuyacak gibi duruyor.” Korku’nun,

abartmaktan çekinmeden sergilediği anaç tavuk tavırlarıyla başında beklediği beden kıpırdamaya başladı. “Kendine geliyor.” dedi Korku memnuniyetle. DestroyerM hareketlenen bedene şüphe dolu bir bakış atarak yerdeki kadının kolunu nazikçe kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti. “Arkadaşlarınızı ve sizi eve götürelim artık.” dedi. Kadının gözlerinden minnet dolu, sıcacık bir sevinç yansıdı ve başını salladı. O arkadaşlarına doğru ilerlerken DestroyerM Toe’ye döndü. “Uyanmak üzere olan arkadaşımız kimmiş, öğren.” dedi. “Açıkçası Korku’ya itimadım yok. Çabuk döneceğim.” “Dikkatli ol.” dedi Toe. Elini dostça robotun akışkan metalden omzuna koydu ve yolundan çekildi. Mavi, ikisini izlerken robot Hol’e seslendi. “Hadi oğlum.” dedi. “Şu işi halledelim. Öğren bunları. Ben her zaman yanında olamam.” Hol, onun etrafında hızlı ve neşesini belli eden tavırlarla uçuşurken ileride bekleyen guruba baktı. “Özgürlük güzel şey ufaklık. Tıpkı umut gibi.” dedi. “Sevdiklerinle bir arada olmak.” Kehribar rengi saçlar ve güzel, sevimli, masum bir yüz aklından bir an için geçti. Bilim insanlarından oluşan grup iri yarı robotun kendilerine doğru ilerlerken bedeninin parçalara ayrılarak hepsini alacak bir mekiğe dönüşmesini izlediler. Umut ve şaşkınlık içerisinde mekiğe bindiler ve yorgun kalpleriyle beraber sevdiklerine doğru yola çıktılar.

- 51 -

“Kehribar.” dedi hologram. “İşler umduğum gibi gitmedi.” Odasında, dışarıdaki kar fırtınasının uğultusu kulaklarında, Cabir’in, arada bir titreyen gerçek zamanlı hologramına

endişeyle baktı Kehribar. Cabir'in birkaç gün sürecek kısa yolculuğu haftalar almıştı. İhtiyacı olanları tedarik etmişti. DestroyerM'in beyni ve kalbi gerçek ancak kısa ömürlü organlarının yerini almaya hazırdı. Fakat Cabir'in korktuğu başına gelmiş yaşlı bedeni onun, saraya, ait olduğu yüzyıla dönmesini engellemişti. "Yanıma gelmelisin Kehribar." dedi Cabir'in hologramı. "Çok az vaktimin kaldığını biliyorum. Üzülme sakın, halâ vaktimiz var fakat bedenime söz geçiremez oldum. Beynim karşı dursa da, bedenim ilerleyen zamana karşı duracak sağlıktan yoksun. Dostlarım gelip seni alacaklar ve senin yardımınla kalan gücümü DestroyerM'in son operasyonu için harcayacağım." Görüntü cızırtılar eşliğinde kayboldu ve saniyeler içinde geri geldi. "Hazırlanmak için fazla vaktin yok sultanım. Çabuk olmalısın." dedi bilimadamı. "Yalnızca birkaç saat." Görüntü bu sefer dönmemesine yok olurken Kehribar kaygının hakim olduğu yüzünü pencereye çevirdi. Suyun nano boyutunda boşlukta asılı kalıp grileştirdiği havaya ürpererek baktı. Kar taneleri hava akımlarının etkisiyle çırpınırken onlara eşlik eden uğultu şiddetini artırmıştı. Cabir'in yorgun yüzünün görüntüsü onu hayal kırıklığına uğratsa da üzülecek, duracak zaman değildi. Olumsuz düşüncelerin beynini işgal etmesine izin vermeyecekti. Odasından hızla çıktı, İtalyan ressamların çizdiği, büyük büyükdedelerinin yağlıboya portreleriyle dolu geniş, uzun ve sessiz koridorda koşmaya başladı. Savaşlara alışkındı. Babasının ordusunda az savaşmamıştı. Şimdi yeni bir savaş bekliyordu onu. Başka zamanda, başka şartlarda, başka silahlarla. Vakit kaybetmekten korkarak hızlandı ve Cabir'in gözleminin kapısına varana dek durmadı. İçeri girer girmez biraz soluklandı ve Cabir'in kendisinden istediği bazı gün-

lükleri, hesap ve not defterlerini, bilimadaminın istediği gibi, ahşap çalışma masasına yığıdı. Birkaç saatin nasıl geçtiğini anlamadı, işlerini bitirince listeyi içinden tekrarlardı. Eksik yoktu. Cabir'in ondan tüm istedikleri ahşap çalışma masasının üzerinde epey büyük bir tepe oluşturmışlardı. "Herşey hazır." diye geçirdi içinden. Cabir'i düşündü. Onu güçsüz görmeye alışkın değildi. İçi sızladı. Mehmet gitmişti. Daha onun yokluğuna alışamamışken, yaşlı adamın sözleri kalbindeki umut kırıntılarını alıp götürmüştü. Derin bir nefes alıp akan burnunu ve göz yaşlarını sildi. Üzüntü, umut, korku birbirine karışmışken son kararını verdi. Cabir'in yanına gidince üzerine düşeni, en iyisini, yapacaktı. Kalbinde umutsuzluğa yer vermeden. Sonra kendi payına düşen hayatına geri dönecekti. Hayatına imkan ve izin verecekti. Kendi kendini çözebilmesi, dengesini sağlayabilmesi için. Rüzgarların sürüklemesine izin vermeden. Belki de, en iyisi, vererek. Bir çıtırtı duyarak arkasını döndü. "Merhaba, Kehribar?" dedi kibar bir ses. Kibar ve metalik tonlarda. Arkasında, orada, az ileride iki robot duruyordu. Büyük ve biyolojik kanatları olan iki iri robot. "Sultanım." dedi iki robottan arkadaki. Daha iriydi ve sesinin tonundaki metal ağırlığı fazlaydı. "Ben Gama." Az önündeki, akışkan metal suratında kibar, güzel bir ifadeyle gülümseyen robotu göstererek "Bu da Nova." dedi. "Zihin Evrensel Topluluğu üyeleriyiz. Cabir'in dostlarıyız. Sizi ona götürmek için geldik." Kehribar bakışlarını Nova'dan Gama'ya çevirdi. Akışkan metalden güçlü ve göz kamaştıracak kadar parlak gümüş bedenlerini inceledi. Metalik ve biyolojik bedenlerini, yapay bilinçlerini. Metalik belleklerinin arasındaki canlı sinir ağlarını düşündü. Su kadar saydam, biyolojik kanatlarının içindeki damar, devre ve biyonik ağla-

rın sinyallerinin pırıltılı birlikteliğinden büyüldüğünü hissetti. Kehribar, onlar hakkında her şeyi biliyordu. Yarı biyolojik, yapay zekalı makineler. Belki de makine olduklarını düşünerek haksızlık ediyordu. Onlar Cabir'in de aralarında bulunduğu "Zihin Evrensel Topluluğu"nun yapay zekayla ilgili önemli ve gizli çalışmalarının sonucuydu. Cabir, Kehribar doğmadan çok önce tamamlanan projeden zaman zaman ona bahsederdi. Yapay zekayla ilgili bu çok önemli gelişme büyük bir adımdı. Başka bir özelliği daha vardı. Yapay zekalı makinelerin üzerinde evrimleşmeyle ilgili biyolojik deneyler de yapıldı. Metalik bedenlerine canlı hücreler enjekte edilerek onların metal alaşımlarla bir takım element ve enzimler sayesinde kimyasal bağlar kurulabilmesi sağlandı. Evrimleşmenin hızla gerçekleşmesi deneyin gözlemlenebilirliği açısından önemliydi. Pek çok gezegenin deney için uygunluğu araştırılsa da istenilen şartlara sahip olanı bulamamıştı. Ta ki hiperuzayda keşfedilen Sicim Gezegeni'ne rastlanılana kadar. Sicim Gezegeni'nin uzayın üst katmanlarında yer alması farklı fizik kurallarının hakimiyetini olanaklı kılmıştı. Yapay zekalı makineler gezegene yerleştirilerek, kendi hür iradeleriyle medeniyetlerini kurmaları sağlandı. Gezegenin fizik kuralları düşünen ve karar veren makinelerin metal vücutlarındaki biyolojik evrimleşmeye imkan sağladı. Deney başarıyla sonuçlanmıştı. Kehribar, Cabir'in anlattıklarını düşünürken Nova ona doğru ilerledi. Elindekileri uzatırken "Bunları giyin." dedi. "Daha rahat edersin." Kehribar Nova'nın uzattığı kıyafetleri ve botu aldı. Açık mavi kot pantolonu, koyu kahverengi, kareli gömleği üzerine geçirip botları giydi. Haki yeşil montu üzerine geçirip tacını çıkardı ve kehribar renkli saçlarını atkuyruğu şeklinde top-

ladı. Pencere camındaki yansımasına kaçamak bir bakış attı. “Hazırım.” dedi robotlara. “Gidebiliriz.” Gama pencereyi açtı. Kar hızlanmış, uğultu artmıştı. Kanatları katlanarak metalik bedeninin içinde kaybolurken çevik bir hareketle dışarıya atladı. Nova, Cabir’in istediklerinin neredeyse hepsini, pence-
renin önünde, havada bekleyen uzay gemisi formundaki Gama’ya taşıdı. Geriye kalan sinir hücreleri, beynin işlemci çekirdekleri, bellek birimleri ve nöronlardan oluşan önemli yükleri Kehribar aldı ve Nova’nın ardından ilerledi. Gama ikisini dışarıda bekliyordu. Kehribar iki kişilik uzay gemisine adım attı ve elindekileri dikkatlice öteki malzemelerin yanına yerleştirdi. Kumanda paneline, Nova’nın yanına oturdu. Gama’nın hayret veren konstrüksiyonunu inceledi. Onun, kendisini güvenli yolculuğa hazırlamasına izin verdi. “Vücudunda baskı ve karıncalanma hissedeceksin.” diye açıkladı Gama. Kehribar anladığını belirtti. “Canın yanmayacak.” Kehribar güldü. “Negatif enerji sistemleri açık.” dedi hemen yanındaki Nova. “Uzay-zaman kabarcığına girdik. Daralmaya saniyeler kaldı.” Kehribar robota baktı. Sicim medeniyeti sakinlerinin cinsiyetleri vardı ve o bir dişiydi. Milyarlarca fotonun meydana getirdiği kontrol düğmeleri, her basışında yanıp sönüyordu. “Uzay-zaman daraldı.” diye devam etti robot. “Deformasyon tamamlandı, ışık hızını aştık.” Kehribar gözlerini kapattı. Basıncın etkisiyle iyice gömüldüğü koltuğun kenarlarını sıktı. Vücudu karıncalanmanın etkisiyle uyuşmuştu. Ardından karıncalanma ve basıncın vücudu üzerindeki etkisi azalarak kayboldu. Rahatlamıştı. “Katmanlar arası geçiş tamamlandı. Normal seyrimize dönüyoruz.” dedi Nova. Kehribar gözlerini araladı. İç içe geçmiş, kıvrılmış, mucizevi perspektifi hayranlıkla seyretti. Az sonra

“Sicim’e hoş geldin.” diyen sesini duydu Gama’nın. Sicim gezegeninin turuncu ışık altındaki, kendini yenileyen, çoğalan, akışkan, parlak gri rengin envayi çeşit tonunda yükselen nanoteknoloji ürünü mimarisini izlerken heyecanlandı. Yükselmiş, birbirinin içinden geçmiş metal kuleler, farklı fizik kurallarının egemen olduğu kuantum geometrisi aklını başından almıştı. Sicim’in atmosferine girerken ve inişe geçtikleri esnada da gözlerini kırpmadı. Şahit olduğu görsel şölenin hiçbir anını kaçırmak istemiyordu. Turuncu ve metalik gri tonların ortaya çıkardığı atmosfer gerçek dışıydı. Rüyada olmadığına kanaat getirerek oturduğu yerde doğruldu. Gezegene inmelerine az kala heyecandan ellerinin soğduğunu fark etti. Cabir’i ne halde göreceğini merak ediyordu. Yaşlı bilimadamını özlemişti. Bildiği fizik kurallarını altüst eden şehrin devasa kulelerine baktı. Farklı boyutlarda, çaplarda, form ve eğrilikteki uzamlar başını döndürdü. Gözlerini kırpmadan, neredeyse nefes almadan mucizevi görüntüyü izledi. Bir elini, heyecanını yatıştırabilmek için, göğsüne bastırdı. Estetik incelikler ve kurallar dikkate alınarak kurulmuş büyük makine şehri farklı minerallerle beslendiğinden turuncu çiçekler açan kiraz ağaçlarıyla donatılmıştı. Çiçeklerin uçuşan yaprakları akışkan metal binaların arasından yol alan hava akımları sayesinde, şehrin gerdanlığını animatıyordu. Hiperuzayın ilk katmanında yer alan Sicim Gezege’ni ilhamın son noktasıydı. Gama hızlandı ve rotasını gösterişli mimarisiyle ötekilerden ayrılan, şehrin en ihtişamlı metal kulesine çevirdi. Akışkan metal kapılar ardına kadar açıldı. Gama’nın Kehribar ve Nova’yı taşıyan vücudu kapıdan girmek üzereyken devasa bir karadeliğin olay ufkunda kaybolan, yörüngesinden sapmış bir gök cismi kadar ufak görü-

nüyordu. Kalabalıkların üzerinden geçip iniş alanına yaklaşıırken alçaldılar. Nova, Kehribar'a inceklerini işaret etti ve Cabir için gerekli malzemelerin çoğunu yükledi. Kehribar geriye kalanları alarak robotun arkasından ilerledi. Kapıya vardıklarında Nova kenara çekildi ve inmeden önce Kehribar'a yol verdi. Kehribar, göz ucuyla robota baktı ve ayağını kendi içinde hareketli, yer değiştiren, devinen, çoğalan metal zemine atarken "Bunu yapmanıza gerek yok." diye karşılık verdi. "Artık bir sultan değilim. O, yüzyıllar öncesinde, çok geride kaldı." Nova cevap vermedi. İkisinin gözleri birleşti. Birkaç adım ilerleyip arkalarına döndüler. Gama'nın kendini yenileyen nano parçacıkları dalgalanıp titreşirken uzay aracı formundan Gama'nın beden formuna dönüştüler. Kehribar dönüşümü, robotun devasa bedeninin ve gösterişli kanatlarının emsalsiz hareketlerini hayranlıkla izledi. Biraz önceki robot kalabalıkları binlerce ışık yılı ötedeymiş gibi ucu bucağı görünmeyen, nasıl bir matematik ve mühendislik dehasıyla yapıldığını anlamamanın mucize gerektirdiği metal platform, tüm mimari konstrüksiyonuyla beraber, ardında ışık huzmeleri bırakarak değişti. Kehribar ve yanındakiler birkaç milim bile hareket etmemişlerdi. Hareket eden mekanlardı. "Merkez bilgisayar program değişikliğini gerçekleştirdi." dedi Nova. Çok uzaktan bir karartı güçlkle ayakta durarak bekliyordu. Nova'nın sesi tekrar yankılandı. "Yeni program değişikliği." Kehribar ile uzaktaki karartının arasındaki mesafe hızla sıfırlandı. Çevredeki tüm şekiller flûlaştı, ışık huzmelerine dönüştü. "Cabir." diye fısıldadı Kehribar. Elindekileri Gama'ya uzatıp yorgun gözlerini şefkat ve mutlulukla kendisine dikmiş, yanbaşıda bekleyen yaşlı bilimadamına sıkıca sarıldı. "Kehribar." dedi Cabir yorgun sesiyle.

“Hoş geldin.” “Neyin var?” diye sordu sultan. “İyi görünmüyorsun.” Yaşlı adamın iki omzundan tutup yüzüne baktı. “Yaşlılık.” diye cevap verdi Cabir. “Sanırım varlığım son bulmak üzere. Fazla vaktim kalmadı. Seni bu yüzden çağırdım.” Kehribar ellerini hocasının omuzlarından çekmeden başını indirdi. Bilimadamının sözleri umutsuzluk doluydu. Gözlerindeki yaşı akıtmamak için çabaladı. “Bunu çözebilirsin.” dedi adama. “Bu yeteneğe, zekaya ve şartlara sahipsin. Senin için zor bir iş değil. Mücadele etmek zor mu?” Cabir gülümsedi. “Kehribar.” dedi. “Bunu neden yapayım? Vaktim geldiyse karşı koymaya çalışmanın gereği ne? Yeterince yaşadım, her anını iyi değerlendirdiğim, bazen ufak mutluluklarla taçlandığımda, gücümün yettiği konularda faydalı olmaya çalıştığım güzel bir hayat yaşadım. İnsanın yaşadığı hayata, ne olursa olsun, saygı duyması önemlidir. Ben hayatıma, geçmişime, şu anıma, yaptıklarına saygı duyuyorum. Gitmemek için bir nedenim yok.” Kehribar anlıyordu. Cabir’den başka bir cevap beklemek yanlıştı. Adama sarıldı. Burnundaki sızıyı, boğazındaki yumruyu gidermeye uğraştı. Cabir sultanın sırtını sıvazladı. Yaşlı adamın ellerinin yorgunluğunu hissetti sultan. “Hadi.” dedi. “Başladığımız işi bitirelim.” Cabir kızın gözlerine baktı. “Hadi.” dedi memnuniyetle. “Mehmet’in yanına gidelim.” Kızın atkuyruğu yaptığı kehribar rengi saçlarına, gömleğine, kot pantolonuna ve botlarına bakıp gülümsedi. Sağ elini onun omzuna attı. “Emin ol çok rahatlar.” dedi Kehribar göz kırparak. Sonu görünmeyen metal boşlukta, iki yanlarında pırıltılı kanatlarıyla onlara eşlik eden Nova ve Gama ile birlikte, ilerlediler.

- 52 -

Mavi başını arkaya çevirdi. Loş, gri aydınlığın içinde beliren robot onlara doğru geliyordu. “Nihayet sevdiklerinin yanındalar.” dedi yaklaşmakta olan DestroyerM’e. “Sağsalım.” diye onayladı robot. Başını yukarı kaldırdı ve gri, füme, siyah metal mekikleri, lazer ve foton sürülerini, durmaksızın dönen dev, çelik çarkları izledi. “Siz nasılsınız?” diye sordu. “İyi.” dedi Mavi ve başıyla ileriye işaret etti. Canı son derece sıkkın, keyifsiz olduğu her halinden belli olan, oldukça uzun boylu bir adam solgun ellerini beline koymuş etrafını inceliyordu. Arkası dönüktü. Bedeni hayaletimsi bir ışık huzmesiyle kaplıydı. Son derece seri hareket ediyordu. Aldatıcı, varla yok arası, nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan bedeni aşılmaz, devrilmez, yenilmez kadar güçlü görünüyordu. Kendisi istemedikçe, izin vermedikçe, çevresini kuşatan görünmez sınırı aşamazdınız. Uzun, beyaz saçlarının sonu görünmüyordu. Onlar da bedenin sonlandığı ışığın içinde, sınırsızca kayboluyorlardı. Toe ve Korku yanındaydılar. Anlaşılan o ki beraberce durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Adam izlendiğinin farkına varmıştı. Arkasına döndü ve kendisini merakla izleyen robota baktı. Yüzü güçlüydü, solgundu. Solgunluğu hassaslığından değildi, teninin rengi böyleydi. Gri gözlerini DestroyerM’e dikti, kısa bir süre, sessizce robotu izledi. Korku’nun sessizliğin uzamasına izin vermeye niyeti yoktu. “DestroyerM, adamım, bak seni kiminle tanıştıracam.” dedi abartılı bir coşkuyla. Robot, Korku’nun kendisiyle sıkı fıkı görünme çabasını, bozuntuya vermeden izledi. “Ahiretliğim, ortağım, dostum Umut.” Gri gözlü adam gözlerini robottan çekmeden ellerini göğsünde

bağladı ve tavırlarından hoşnut olmadığını belli edencesine Korku'ya ters bir bakış attı. DestroyerM adamın zoraki coşkudan sıkıldığını anladı. Onun mesafeli bakışlarını görmezden gelmeye karar verdi. Ortamı germenin gereği yoktu. Birkaç adım atarak yaklaştı. Gri gözlü adama elini uzattı. Birazdan ağzından çıkacakların Korku'nun üzerinde yaratacağı etkiyi zihninde canlandırarak içten içe keyiflendi. "Dostunuzla yeniden bir arada olmanızdan memnunum." dedi. Mavi ile Toe'nin geride sırtışıklarını bastırıp kendisini izlemelerini görmezden gelmeye çalışarak devam etti. "Dostumun dostu benim de dostumdur." İstenmediği, sevilmediği için, için için kompleks geliştirmiş olan Korku robottan böyle bir cevap beklemiyordu. Şaşkınlığını bastırmaya çalıştı. Göğsü ve omuzları dikleşti. Ani hareketlerle her birine bakışı, hızla kıpırdanan kukuletasının sallanmasından belli oluyordu. Ellerini arkasında bağlayıp anlamlı cümleler kurmaya çalıştı. Hiç biri anlaşılamadı. "Teşekkür ederim." dedi adam. Kıpırdamadı, elini uzatmadı. "Kişisel algılama." dedi robota ve ekledi. "Kendisini hatırlamıyorum, bir süredir zihnimle, geçmişimle ve kim olduğuma dair anılarımla ilgili sorunlar yaşıyorum." "Anlıyorum." dedi DestroyerM. "Sizi baygın bulduk, buraya nasıl geldiğinizi hatırlıyor musunuz?" "Evet." diye cevap verdi adam. "Fakat enteresan ve kısa mazim soru işaretleriyle dolu. Kendime dair hatırladığım tek şey ismim." Flû, kısa hikayesini diğerlerine anlattı. Öyküsünün sonunda, ait olmadıkları oluşumun içinden kaçıp kurtulmaya çalışan bilim insanlarının umutsuz haliyle nasıl kendinden geçtiğini hatırladı. Dış görünüşünün nasıl değiştiğini. Bayılmasına rağmen güçlü ve rahat görünen, gri gözlü adama baktı Korku. Onun ortağı olduğunun başka kanıtlara ihtiyacı olmadığı

ğını kast edencesine fesat bir kıkırtı koyverdi. “Umut eden insanlara karşı koyamadım desene birader.” dedi. Cümle kıkırtılarla karıştı. Karışmasaydı da o an Korku’nun sözleri kimsenin dikkatini çekmezdi. Zira başka şeyler olmak üzereydi. Kötü, tehlikeli, esrarengiz, can sıkıcı bir rüzgar esmeye başladı. Görünürde bir sorun yoktu, sorunun ayak seslerinin uzaklardan duyulmaya başlaması haricinde. Rüzgar hızlandı. Oluşumun pas ve kükürtünü havalandırdı. Metal kırıntılarıyla dolu zemin hareketlenmeye başladı. Kırıntı, kükürt ve pas toplulukları helezona kapılmışçasına dönerek yükseldiler. Birleştikleri noktada, yerde, sarmal bir girdap oluştu. Toprağı deldikçe deldi, büyüdü. O büyüdükçe etrafındaki metal kuleler, devasa yapılar yap-boz parçaları gibi ayrışıp girdaba yer açtılar. Sanki dev bir robot, vücudunu oluşturan parçaları, en ufak atomaltı parçacığına kadar ayırıp matematiksel bir ahenk içinde, uzay-zamanda yer değiştiriyordu. Sistem, Dünya’nın fizik kurallarını hiçe sayıyor, ayrışıyor, yeniden birleşiyor, kendini yeniden kuruyordu. Gittikçe bastıran sevimsiz, puslu, gri hava da cabasıydı. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Mavi. “Burada olduğumuzu anladı.” diye açıkladı Toe. Birkaç adım ileri çıkan Korku “Son derece estetik.” dedi coşkuyla. “Böylesini ilk defa görüyorum. Sanatın zirvesi.” İki elini yukarı kaldırdı. Pençelerinden harlı ateşler fışkırırken “Adamım.” diye soludu. “Her kimsin, nesin bilmiyorum ama ikimiz harika bir ekip olurduk. Sen ve ben.” “Fark etmekte geç bile kaldı.” dedi DestroyerM. Gözlerini büyüyen, derinleşen girdaptan ayırmadan ilerledi. “Orada neler olduğuna yakından bakalım.” dedi Umut. “Zaten yeterince can sıkıcı, haddini iyice aşmış, durdurulmasının, geldiği yere gönderilmesinin vaktidir.” Hep birlikte ve temkinlice ilerlemeye

başladılar. Korku birkaç adım geride, ceset grisi rengindeki korkunç görünümlü elleri havada, kalakalmıştı. “Hey!” diye bağırdı. “Ortaklarım sizsiniz, ortak değiştirmeye niyetim yok. Adamın tarzını beğendim. Sizler de kabul edersiniz ki son derece etkileyici.” Bir cevap alabilmek için bekledi. Cevap gelmedi. “Yalnızca şakaydı.” dedi sert bir tavırla. “Artık kimse şakadan anlamıyor.” Derin bir nefes alıp pelerinini toparladı. Dertli, çaresiz, kendini acındırmak isteyen yaşlı kadınlar gibi bir hali vardı. “Tamam o zaman.” dedi yalnızca kendisinin duyabileceği bir tonda. “Şaka yapamadığımı biliyorum. Benim işim korkutmak. İşkence etmek ve zanaatimden zevk almak.” Ufak, dişli bir çarka takılan pelerininin ucunu sinirle çekti. “Belki de Dünya’yı bırakıp gitmeliyiz. Bilimadamları ikizini bulmamış mıydı bu tombiğin? Ben de işime geri dönerim. Şu halime bakın, artık söylediklerim dikkate alınmıyor, iyice maskara oldum.” “Dur!” dedi Umut. Korku’yu kemikli omzundan tutup geri çekti. “Daha fazla ilerlemeyin.” Gri gözleri girdabın içinden çıkanlara kilitlenmişti. Girdabın içinden makine sürüleri akıyordu. Aşına oldukları fizik kurallarının tersi işliyor gibiydi. Androidler, robotlar, oynak, eklem bacaklı örümcekler, kör keneler. Çelikten meydana gelen her hücreleri, en ufak parçalarına kadar, hareketliydi. Gözle görünen bir hareketlilikti bu. Daha çok kel kafalı vitrin mankeni formundaki robotların gözleri ve bakışları sabitti. Girdabın dışına akan nano parçacıklar matematiksel bir sarmal şeklinde hareket ediyor ve bedenleri oluşturuyordu. “Vay canına, tüm iblisler!” diye bağırdı Korku. “Kostümler şahane, sahneye konuş etkileyici ve benzersiz.” Mavi yüzünü buruşturup, sözlerini onaylamadığını ima ederek Korku’ya baktı. “Hanımefendi.” dedi Korku fesatça. “Bu tarz gösteriler

ilgi alanıma giriyor. İnanın bana bu kadar iyisini hiçbir yerde bulamazsınız.” Mavi başını iki yana sallayarak bakışlarını çevirdi. “Doğrusu bunların hangi dökümhanenin üretimi olduğunu merak ediyorum.” dedi Toe afallamış bir vaziyette. DestroyerM, tir tir titreyen Hol’ü avuçlarının arasında şakınlıştırmeye çalışıyordu. Onu güvenliği için yeniden bölmesine yerleştirdi. Pas ve kükürtle karışmış hava akımının yönü değişti. Etrafta oldukça güçlü yeni bir hava dalgası oluşmuştu. Beklenmedik bir ses duyuldu. “Mehmet!” Robot afallamış halde sesin kaynağına döndü. Genç bir kadın uzaktan kendisine doğru, biraz da çekinerek yaklaşmaktaydı. Arkasında iri cüsseli, kanatlı robotların, Gama ve Nova’nın yardımıyla ilerleyen yaşlı bilimadamını gördü. Hepsinin gerisinde, sonu görünmeyen, akın akın ilerleyen Sicim Gezege’ni ordusu, ışıldayan kanatlarıyla müthiş bir görüntü oluşturunuyordu. “Kehribar!” dedi robot. Bunu beklemiyordu. Girdabın askerleri ve hiperuzayın yapay zekalı robotları arasında kalmışlardı. “Demek Mehmet.” diye fısıldadı Korku. Merakla Mavi’ye ve Toe’ye baktı. “Güzel.” dedi Umut robotun yanına gelerek. “Benim bilgilerime göre Sicim Gezege’ninin sakinleri ırkınıza dost bir halk. Aksi olsaydı hiç şansımız kalmayacaktı. Hayalet bedenindeyken anlam veremediğim görüntülerin parçaları yerlerine oturmaya başladı. Herşeyi daha iyi anlıyorum şimdi.” “Keşke biraz da ben anlasaydım.” diye çıkıştı Korku. “Senin ayrıcalıklı tutulmuş olmanı hiç anlayamayacağım. Umut herşeyin parçasıymış, bu nedenle uçandan kaçandan haberi olmalıymış. Böylesine güçlü bir ayrıcalığı hak etmek için ne yaptın, merak ediyorum.” “Merakını sonraya sakla dostum.” dedi Toe. Hoşnutsuz ifadesini Korku’dan esirgemeye niyeti yoktu. “Şimdi başka sorunlarımız var.”

Mavi'nin yüzüne hafif bir merak ifadesi peyda olmuş, Kehribar'a bakıyordu. "Güzelmış." dedi robota yaklaşıarak. "Zeki ve iyi niyetli bir görüntüsü var." DestroyerM şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Mahşerin ortasındaydı, dakikalar sonra başlarına ne geleceğini bilmiyordu. Umursamadı. Herşey sessizliğe gömüldü. Patlamalar, uğultular, yeryüzünü zangırdatarak yaklaşan kör keneler. Hiç biri yoktu. Robot adımlarını hızlandırdı. Sultan da koşmaya başladı. Burun buruna gelince durdular. DestroyerM metalden bir adam olduğundan beri fazla iriydi. Kehribar, bu ayrıntıyı unuttuğuna şaşırdı. Bu kadar uzun zaman geçmiş miydi? Özlemek kalbe ağır geliyordu. Gözleri sulanmaya başlarken kollarını açtı. Metal bedene doğru ufak bir adım attı ve becerebildiği kadar sıkıca sarıldı. DestroyerM onun ufak başını elinin içine aldı ve biraz eğilerek burnunu saçlarına dayadı. Bazı anlar kalplerin talihsizliğidir. Mutluluk ve hüznün birbiriyle savaşı. Yeniden görmenin mutluluğu ve biteceğini bilmenin hüznü. Zamana düşman kesildiğin, bitmesini istemediğin anlar. Trajedi bu ya, hep kısadır onlar. Akacak zaman, durdurmak imkansız. Akacak ki trilyonlarca an, birer resim karesi olarak, geride kalsın. Derler ki zamana, kaldıramazsın. Bu yüzden durmayacak, akacaksın. Aynı anda beklenmedik bir olay meydana geldi. DestroyerM'in göğsündeki bölmeden çıkan ufak karadelik Hol, giderek büyümeye başladı. Yakın çevresindekiler kenara çekilirken Kehribar ile DestroyerM'i aldı. Kehribar gözyaşlarını ve sümüklerini akıtırken başını kaldırıp robota baktı. "Ağlama Kehribar." dedi DestroyerM usulca. "Hayata devam et, durma. Benimle ya da bensiz." Akışkan metal suratına hüznün hakimdi şimdi. Etraflarındaki tüm sesler, insanlar, makineler, yeryüzü yitip gitmişti. Eliyle

sultanın gözünden akan yaşları beceriksizce silmeye çalıştı. “Keşke çelikten bir kalbinin olmasını sağlayabilseydim.” dedi. Kehribar başını onun koyu gri metal göğsüne dayadı. Çevrelerinde durmaksızın süregelen astral şöleni izlerken kırıp damadı. Bu, onlara Hol’ün bir hediyesiydi. Olay ufkunu geçirmeden sardı onları. Bir süre sonra ikisini de aldığı noktaya bıraktı. Sistemin makineleri saldırmaya başlamıştı. Bir çoğunu diğerlerinin şaşkın bakışları arasında içine çekip yuttu karadelik. Ortalığı temizlediğini düşünerek küçüldü ve DestroyerM’in göğsündeki bölmesine girdi. Yorulmuştu. “Yeniden saldıracaklardır.” dedi Umut. “Tetikte olmalı ve tehlikenin kaynağını bulmalıyız.” Ani bir gürültüyle arkasına döndü. Cabir’e doğru ilerleyen DestroyerM yere yığılmış, acı içinde kıvranmaya başlamıştı. Beklenmeyen bu durum karşısında bir panik dalgası yayıldı. “DestroyerM!” diye bağırdı Toe. “Neler oluyor?” Robot cevap veremedi, yüz üstü düştü ve kendini kaybetti. Mavi ve Kehribar’ın gözleri kocaman olmuş, ona bakıyorlardı. Umut ve Korku hızla ilerlediler. Bakışlar Cabir’e yöneldi. “Bunu bekliyordum.” dedi yaşlı adam kaygıyla. “Ama bu kadar erken ve ani değil. Taşının onu. Beyninin ve kalbinin daha fazla dayanması mümkün değil. Acilen müdahale etmem gerekiyor.” Korku robotu sırtladı. Gama ve Nova, ötekilere “Gidin.” dediler. “Cabir’in sizlere ihtiyacı olabilir. Girdabın makinelerini biz bekleyeceğiz.”

Cabir, robotun beyninin nöron faaliyetlerini kontrol etti. Üç gündür Sistem’in içinde, kanatlı robotlarla girdabın ma-

kinelerinin savaşı sürüyordu. Cabirle Kehribar uyumadan çalıştılar. Yaşlı adam yaptığı işin ağır sorumluluğundan ve uykusuzluktan üç gün öncesine göre daha yaşlı görünüyordu. Kehribar, onu gözünü kırpmadan izliyor, bir anlamda kontrol altında tutuyordu. Cabir eskisi gibi değildi. Yorgun ve hastaydı. Sanki geriye kalan tüm enerjisini DestroyerM için kullanıyordu. Robotun geri kalan biyolojik organlarını, yapaylarıyla değiştirmiş, sıra faaliyetlerini kontrol etmeye gelmişti. Elleri titreyerek alnındaki teri sildi. “İyi olacak.” dedi Kehribar’a dermansız bir bakış atarak. “Onun için endişelendiğim günler geride kaldı. Şükürler olsun.” Kehribar rahatladığını hissetti. Üç gündür düşmanın ininde, toz misali üzerlerine yağın kükürtten korunmaya çalışarak sevdiği adamı hayatta tutmaya çalışıyorlardı. Yorulmuştu. Hem de çok. Çark tıkırtılarıyla dolu kuytunun bir kenarına kıvrılıp uyumak istiyordu. “Dinlen Kehribar.” dedi yaşlı adam. “Çok yoruldun.” Cabir haklıydı. Ayaklarını karnına çekip uzandı Kehribar. Gözlerini DestroyerM’in yüzüne sabitledi. Göz kapakları yavaşça düştü. Son duyduğu Umut’un sesiydi. “O nasıl?” diye sordu Umut. “Birkaç güne kendine gelecek. Daha iyi olacak.” dedi Cabir. Adamın gri gözlerine baktı. Enerjisini hissetti. “Biliyor musun?” dedi gözlerini derin uykuya dalmış sultana dikerek. “Benim yaşıma geldiğinde, eğer algıları açık olan şanslı biriysen, hayattan çok şey öğreniyorsun. İsteyerek ya da istemeyerek.” “Yaşlılık bilgeliği getiriyor diyorsun yani.” diye araya girdi Umut. “Tabi muhteşem bir zeka seviyesine sahip olmayı da unutmamak gerek.” Cabir güldü. “Övgüne teşekkür ederim.” dedi. Onun gri gözlerine baktı. Birazdan söyleyecekleri karşısındaki tutumunu merak ediyordu. “De-diğin gibi yaşlılık bazılarına bilgeliği de getirir. Sanırım yüce

bilgeliğimden kaynaklı.....” İmalı bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. “.....senin kim olduğun hakkındaki sezgilerime güvenmeliyim.” Adamın solgun yüzü gerilmiş, gri gözlerine derin bir anlam çökmüştü. “Kim olduğumu, çok uzun zamandır, bilmiyorum.” diye cevap verdi yaşlı bilimadamına. “Diğerlerine hakkımda anlattıklarının dışında bildiğim bir şey yok. Gördüğüm hayaller, zamanın içinde rahatça hareket edişim, vazgeçmeyişim.” “Vazgeçmeyişin.” dedi Cabir. “Onların, dokuz bilim insanının, tam herşey bitmişken, yardımına yetişmen, Toe, Mavi ve DestroyerM ile onları buluşturman. Kim olduğun hakkındaki sorularımı fazlasıyla yanıtlıyor. Dünya’nın halinin gidişatından umudunu kestiğin için, unutmayı seçmiş olmayasın.” Gri gözlü adam güldü. Aslında kim olduğunu biliyordu. Fakat aklındakileri dillendirmediydi. “Korku’nun safsataları.” dedi. “Beni kaybettiği ortağının yerine koymaya çalışıyor. Üzerime boş anlamlar yüklüyor.” Cabir onun söylediklerine hak vermediğini belirtircesine güldü. “Korku’nun birilerinin üzerine anlam yüklemeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.” dedi. “Kendisiyle aynı fikirde olduğumu kimseyle paylaşmadım. Şu ana kadar. İşte burada, bunu seninle paylaşıyorum. Bu kadar yılı boşuna yaşamadım ben.” “Seninle aynı yaşta pek çok adam var.” dedi Umut. Çark kuytusundan çıkmak, bilimadamına dinlenmesi için vakit tanımak istiyordu, sohbetin bitmesini. Ardına döndü. “Yaşlı adamın söyleyecekleri henüz bitmedi.” diye devam etti Cabir. Umut’a bakıyordu. “Az zamanım kaldı. Hem de çok. Onlar.....” Susup kulak kesildi. Gri gözlü adam başını önüne eğmiş onu dinliyordu. Hissetmişti. “.....evlerine bir daha geri dönemeyecekler, değil mi? Ne buradaki tutsaklar, ne Kehribar, ne de diğerleri.” Susup onu dinleyenden nafile bir

cevap bekledi. Biliyordu ki susmak, anlayana en iyi cevaptır. “O halde dostum.” diye devam etti Cabir. “Çabuk dönmelisin. Her şey biterken, insan ırkı inandığı tüm değerlerden umudunu kesmeden, son nefesini verirken bile seni beklerken....” Yaşlı adam konuşmayı bıraktı. Dermansız dizlerine daha fazla hükmedemedi. Olduğu yere çöktü. Umut orada değildi. Çoktan gitmişti.

- 54 -

“İlk defa böyle bir şey görüyorum.” dedi Gama. “Bozulmuş mu?” diye sordu Mavi insan formundaki makineye bakarken. “Çatışma esnasında yakalanmış, sorgu için getirildiğinde yaşıyordu. Aslına bakarsan bozulduğunu söylemek doğru olmaz. O ölmüş.” “İlginç.” dedi Umut. “Bu makinelerin canlı olduğunu mu söylemek istiyorsun?” “Evet.” diye cevap verdi Gama. Mavi, Toe, Nova, Korku ve Umut yerde boylu boyunca yatan bedene bakıyorlardı. “Daha ilginç tespitlerimiz de var.” Uzak-tan, bastonuna dayanarak usulca yürüyen Cabir “Nedir on-lar?” dedi sorgulayıcı bakışlarıyla. “Askerlerimiz şu ana kadar pek çok DestroyerM, Kehribar, Mavi, Korku hatta Cabir’i yok ettiler. Sistem bedenlerimizi rahatça ve kısa sürede kopyalıyor. Bazıları kopyalanan bedenleri yok ederken şüpheye düştüler. Kısa aralıklarla sizler hakkında askerlerimize bilgilendirme yapıyoruz. Kimi öldürdüklerinden emin olmaları sağlam bir irade ve karar verme yetisi gerektiriyor.” “Hiç şaşırmadım.” dedi Toe. “Bahsettiğini günler önce, buraya geldiğimiz ilk anda, tecrübe etmiştik.” “Diğer tespitlerinizden bahset.” dedi Cabir. Yorgun tavırlarla bir makine yığınının üzerine otur-

du. “Makineleri ve sistemi oluşturan nano parçacıkların bir şekilde canlı, üreyebilen, kendi kendini kopyalayabilen organizmaların özelliklerini taşıdığını gördük. Bir nevi uzaktan akrabalarımız.” diye açıkladı Gama. Yerde yatan insan bedeni formundaki makinenin çelik kafatasını ayırdı. Hücreleri canlıydı. Canlı metaller. “Onlarla benzer özellikler taşıyan tek ırk biziz. Göze görünen benzerliklere rağmen aramızdaki farklar fazlasıyla büyük.” Sustu ve akışkan metal elleriyle biyolojik beyinciği çıkardı. Çatır çutur çıkan seslere Mavi’nin buruşuk yüzü eşlik etti. “Şuna bakın.” dedi Gama. “Beyin sapında bir şey fark ettiniz mi?” “Evet.” diye cevap verdi Cabir. “Bunlar...” Gözleri hayretle açıldı. “Bunlar son aşamada evrimleşmiş organizmalar. Fakat bu...” Endişeyle Gama’ya baktı. Gama, Cabir’in aklından geçenlere hak verdiğini göstererek başını aşağı yukarı sallıyordu. “.....beynin sapının organizmalarca sarılması, ölümün ta kendisi.” “Sistem savaşa gönderdiği bedenleri yönetmek, beyni manipule edebilmek adına onları gözden çıkarıyor.” diye onayladı. “Aralarında insanların olduğunu da düşünüyoruz.” “Bu korkunç bir şey.” diye bağırdı Korku. Diğerleri bir an için sessizce ona baktılar. Sessizlik anlam yüklüydü. Korku, hezeyanını yineledi. “Gerçekten korkunç, çok korkunç.” “Nereden geldiklerine ilişkin bilgi var mı?” diye sordu Cabir. “Henüz bilmiyoruz.” dedi Gama. “Fakat evrimin bu aşamasına gelmek, tahminlerimizin çok ötesinde bir gelişmişliği gösteriyor. Evrime yönelik alışıldık anlayışımızı alt üst edecek düzeyde. Canlı organizmaları tüm özellikleriyle beraber kopyalayarak makineleştirmek. Makinelerin evrimleşmeyi tek başlarına gerçekleştirememeleri tek tesellimiz. Aksi ürkütücü olurdu.” Bedeni bırakarak ayağa kalktı. Kanatları hafifçe açılıp kapandılar. Ellerine bulaşmış

organizma, vücut sıvısı atıkları nano hücreleri sayesinde temizlendi. “Doğru.” diye onayladı Cabir. “Daha ürkütücü olanı söyleyeyim.” diye devam etti Gama. “Dün itibariyle fark ettik ki askerlerimizin algılarında bozulmalar başladı. Düşman karşısında vermeleri gereken doğru tepkilerde değişmeler meydana geldi. Savunma ve saldırma yerine teslim olmalar arttı. Bedenlerinin kullanıldığını tahmin etmek zor değil. Geri dönen olmadığından, elimizdeki esirlerin durumunu da göz önüne alarak yitirdiğimiz askerlerin beyin algılarının değiştirildiğini, zaman ve mekan algılarının çarpıtıldığını düşünüyoruz. Sinir sistemleri kontrol altına alınıyor. İşleri bitenlerin sonu felç. Sonrasında yok oluyorlar.” “Beyinlerimize, bilincimize sonrasında da hayatlarımıza musallat oluyor.” dedi Toe sinirli bir tavırla. “Aman ne hoş.” “Daha da kötüsü.” dedi Umut ötekilere huzursuz bakışlar atarak. “Bir süre sonra bunu hepinizin beynine yapacağı gerçeği. Asıl felaket kapıda bekliyor.” “Ya sizin beyinleriniz?” diye sordu Mavi. Korku ile Umut’u kastediyordu. Korku fesat bir kıkırtı çıkardı. “Hanımefendi.” dedi itici bir kendini beğenmişlikle. “Bizi etkilemesi olanaksız. Biz varlıkların yaşam mekanizmasıyız, hisiz.” Tekrar duyulan ekolu kıkırtısı nevroitik bir hâl almıştı. “Hep varız, hep olacağız. Doğrusu sorunuz beni şaşırttı.” “Sanırım etkilenmeyecek biri de DestroyerM.” dedi Umut Cabir’e bakarak. “Emin değilim.” diye cevap verdi yaşlı adam. “Organizmalar yalnız biyolojik bedenlerde değil makineler üzerinde de etkili olabilir.” “Umarım düşüncelerinde yanılıyordur.” dedi Toe. DestroyerM artık tamamen bir makine olsa da, eskiden sahip olduğu biyolojik bedeninin bire bir metal kopyası. Bu nedenle de beyninin manipule edilemeyeceğini düşünüyorum.” Ortalığa derin bir sessizlik

hakim oldu. Günlerdir DestroyerM'in başından ayrılmayan Hol, usulca dönerek ve fazlasıyla küçülmüş haliyle Toe'nin omzuna yerleşti. Toe onu avuçlarının içine alıp hafifçe okşadı. Sessizliği Cabir bozdu. "Biz savaşımıza devam edeceğiz." dedi. "Zamanı geldiğinde de onunla yüzleşeceğiz. Üzerimize düşeni yapacağız."

DestroyerM gözlerini açtı. Tepesinde usul usul dönen çelik çarklara baktı. Bedenini kıpırdatmadan çarkların yapısını inceledi. Yanılmamıştı, güçlü alaşımlardan meydana gelmiş nanorobotlar, sistemin hücreleri gibi işliyordular. Bedenini oynattı, ne beklediğini düşündü. Acı mı? Güldü, artık fiziksel acı hissedemezdi. Zihinsel? Belki. Henüz bilmiyordu. Cabir ve Kehribar biyolojik iki organını almış yerine onların bire bir kopyalarını yerleştirmişlerdi. Kendini yenileyen, onaran atomaltı ölçeğinde, daha ufak siber parçalar. Duyguları, düşünceleri etten kemikten olduğu zamanlardakiyle aynıydı. Değişiklik hissetmiyordu. Buna sevindi. Artık eskisinden çok farklı olsa da anılarını, duygularını kaybetmek istemiyordu. Doğruldu, ayağa kalktı ve Kehribar'a doğru birkaç adım attı. Uyuyordu. Yüzüne düşmüş bir tutam saç yavaşça çekti. Vücudunu taradı, yaşamsal faaliyetleri normaldi. Yorgundu sultan yalnızca, biraz da buruk. At kuyruğu saçlarına, kareli gömleğine ve kot pantolonuna bakıp gülümsedi. "Uyanmışsın." dedi arkasından bir ses. DestroyerM dönüp Cabir'e manidar bir bakış attı. "Bir makineye söylenecek son şey." dedi ve hafifçe güldü. "Bir bakıma doğru." diye cevap verdi bilimadamı. "Yine de kendine haksızlık etme. Biyolojik mekanizmalarını en üst seviyede taklit eden nanoteknolojik bir bedene sahipsin. Hem de artık bütünüyle. Biyolojik bedeninin özellikleri bire bir mevcut. Anlayacağın molekül ölçeğinde

bir mucizesin.” Yaşlı adam bastonundan destek alarak hareketlendi. Robot, bu konuda daha fazla konuşmayı gereksiz bulduğunu ima edercesine sordu. “O nasıl? Yorgun ve buruk görünüyor.” “Kehribar iyi.” diye cevap verdi Cabir. “Yorgun ve uykusuz. Uyandığında iyi hissedecek.” Beraberce ilerlediler. “Gama’nın endişeleri var.” diye söze başladı Cabir. Kısa süren sessizliği bozmak zorundaydı. “Korkarım ki yersiz değiller.” DestroyerM merakla bilimadamını süzdü. Birkaç gün önce bilincini yitirmeden, sistemin girdabını ve içinden çıkan, moleköl özellikleri neredeyse kendi bedeninin özellikleriyle aynı olan makineleri düşündü. “Ne oldu?” diye sordu. “Sicim’in askerleri üzerinde denetim kuruyor.” diye açıkladı Cabir. “Karşı karşıya kaldığımız sistem her ne ise insan bedenini hücresel boyutta taklit ederek makinelere dönüştürüyor. Nanoteknolojik özellikleri sayesinde biçimlendirebiliyor. Hem insan ırkının hem kendi ürettiği makinelerin hem de Sicim’in askerlerinin beyinlerini kopyalayıp bedensel ve düşünsel faaliyetlerini yönetebiliyor. Vazgeçtiklerinin yani insanların beyin sapını sarıp öldürüyor.” Yürümeyi bırakıp nefes aldı. Bastonuna iyice yaslandı. Eskisinden daha bitkin görünen gözlerini robotun yüzüne dikti. “Er geç bizi de denetimi altına alacak. Planları arasında bu da var biliyorum. Umut ve Korku hariç diğerlerinin akibeti beni düşündürüyor.” İleriye ateş, küf, metal parçalarına bulanmış manzaraya baktı. “Savaşacağız tabi.” dedi. Ateş gözlerinde dans ediyordu. “Yılgınlık yok. Fakat her olasılığı da düşünmek zorundayız.” Yaşlı adam sendeledi. Robot koluna girdi, yavaşça yürümeye devam ettiler. “Benim fazla vaktim yok. Hayatımı istediğim gibi yaşadım. Kazansak da kaybetsek de göremeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden senden bir şey istiyorum.” “Ne ister-

sen.” dedi robot hemen. “Kehribar.” dedi yaşlı adam. “Ona göz kulak ol. Eğer bir şansı varsa kurtulmasını istiyorum.” Ateş deryasının önünde iki silüet bir süre hareketsiz durdu. Savaş tüm saçmalığıyla devam ediyordu. “Söz veriyorum.” dedi robot. Cabir’in yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. “O zaman şimdi gidelim ve ne gerekiyorsa yapalım.” dedi. Diğerleri ikisini izlerken yavaşça onlara doğru ilerlediler.

- 55 -

Toe rüya görüyordu, bundan emindi. Biri onunla konuşuyordu. Fısıltı halinde duyduğu sesler anlamsızdı. Ekolu, aynı cümleleri tekrarlayan, tekinsiz, tek kaynaktan çıkan onlarca ses. Ruhu huzursuzdu, biriler ya da bir şey ruhuna ve bedenine işkence ediyordu. “Uyanmalıyım.” diye düşündü. Ruhunun çektiği acıdan hoşlanmamıştı. Yattığı yerde kıvrandı, bacaklarını karnına çekti. Böyle bir hisse kapılmamıştı hiç. Dikkat kesildi. Sesler, kelimeler anlam kazanmaya başlamıştı. “Mekanik dünyanız, enerji kaynaklarınız, insanlar, gezegeniniz, kıyamet, umutsuz insanlar, panik, tükenen vakit, silahlar, çağınızın sonu, ekonomi, çatlaklar, servet, atıklar, fiyatlar, müdahale, tehdit, haysiyet, boş vaazlar, trajedi, aptallar, kitleler, kıtlık, lanet...” Birden gözlerini açtı. Sesler susmadan uyanmıştı. Kelimeler belleğinde tazeydi. Doğruldu ve terli yüzüne bulaşan kahverengi pas kırıntılarını silkeledi. Aniden yanbaşıyla kaygıyla kendisine bakan Mavi’yi fark etti. “Zor bir iki saatti sanırım.” dedi Mavi alacağı cevabı merak ederek. “Yalnızca bir rüyaydı.” diye cevap verdi Toe. Uyanır uyanmaz bilinçaltında olup bitenleri öğrenmek için

musallat olmak tam bu kıza göreydi. Ayağa kalktı ve gözlerini savaşa dikti. Ateş, duman ve nanosistem birlikteliği ölümcül, güzel bir sanat eseri idi. İzlendiğini fark etti. Cabir. Yaşlı adam adam onu izliyordu ve gözlerindeki ifade hoş değildi. O da bakışlarını adama dikti ve çekmedi. Mavi ayağa kalkmış, ellerini beline koymuş, yanibaşında bitivermişti. “Nasılsın evlat?” diye sordu Cabir. Mavi’nin yüzündeki sinsî ifadenin aynısı bilimadamının yüzünde de belirmişti. Gördüğü rüyaya verdiği tepkileri görmüş, onu izlemiş olmalıydılar. İnlemiş miydi? Çırpınmış mıydı? “Çok iyiyim.” dedi tekinsizce. Bir kıza bir adama baktı. “Diğerleri nerede?” diye sordu. “Oradalar.” diye açıkladı Mavi. Toe, onun bakışlarındaki dinmeyen soğukluktan nefret ettiğini hissetti. “Kehribar kuytuda uyuyor.” Gözlerini kızın gösterdiği ateş dağına dikti. “Öbürleri savaşıyor.” dedi yaşlı adam ve yılgın, sevimsiz gözleriyle Toe’yi süzdü. “Sen uyuyordun, ben seninle kalmak istedim.” dedi Mavi. “Diğerleri Cabir’in cephenin gerisinde kalmasını istediler.” Cabir ve Mavi bakıştılar. Toe, Gama’nın anlattıklarını hatırladı. “Sistem bilinçaltına hakim oluyor.” “Bu kadar çabuk mu sızdı içimize?” diye düşündü Toe. Mavi ve Cabir durumlarının farkında mıydı? “Dikkatli olmalıyım ve diğerleri dönene kadar gözümü ikisinin üzerinden ayırmamalıyım. Olanları anlatmalıyım.” Toe, gözlerini savaşa dikti. Pas, kurum ve nanorobotik yığınları rüzgarla her yana taşınıyordu. Etraf metalin ve kızılın tonlarıyla kaplanmıştı. Yeni düşüncelere daldı, yüzündeki ifade silikleşti. Bu ikisini hatta sistemin organizmalarının ele geçirdiği her kim olursa olsun, tereddütsüz yok edeceğini biliyordu. Hissettikleri, düşündükleri, aklından geçenler onu huzursuz etmek şöyle dursun korkutmadı bile. Başını kaldırıp çevresini inceleme-

ye koyuldu. Atomik hassasiyete sahip mekanik hücreleri fark edebildiğine şaşırdı. Daha önce nasıl görmemişti? Dikkatin-den mi kaçmıştı? Olanlara, gördüklerine duyduğu heyecan ve hayranlık onu iyice şaşırttı. Nano ölçekli parçacıklar gözle görülür bir uyum içerisinde bir uzay gemisini oluşturdular. Hemen yanındaki sonu görünmeyen gökdelen saniyeler içinde çözülüp birleşti. Bu muazzam mühendislik gösterisini hiçbir sihirli sözcük tanımlayamazdı. Çevresinde sürekli bir atomik devinim vardı. Uyumlu, kurallı, muntazam. O an anladı. İnsan ırkının bu güce karşı koyması imkansızdı. Mekanik ve biyolojik bağların mükemmel bileşimi olan kanatlı robotlar başarıyla savaşıyorlardı. Ama sonuç sistemin lehine olacaktı. Herşey çok açıktı. Kendi ırkına acıdı Toe. Anlamlandıramadığı bir acımaydı bu, tiksintiyle karışık. Bir süre öncesine kadar inandığı kazanma umuduna, değer yargılarına, naifliğine gülüp geçti. Pis bir sırtıtmaydı bu. Daha önce yüzünde hiç belirmeyen. Fark ettiği pisliğe aldırmadığı bir gülümsemeydi. Birden sarsıldı. Cabir'e çok yakın bir mesafede, yere yuvarlandı. Az önce durduğu yerde Mavi, enerji silahını çıkarmış, boşluğa doğrultmuştu. Toe'yi alelacele Cabir'e doğru itmişti. Ellerinde sarsılan enerji silahını sıkıca tutmaya çalışıyor, saniyeler geçtikçe silahın enerjisinin toparladığı kuarklar birleşerek sistemin robot askerlerini ortaya çıkarıyordu. Dört-beş robot ortaya çıkınca, kendilerini çoğaltmaya fırsat vermeden, Mavi silahını bir kez daha ateşledi. Askerler yok olurken Cabir'e ve Toe'ye doğru ilerledi. Kolundan tutarak Toe'nin doğrulmasına yardım etti. Çarkların kuytusuna ilerlerken Mavi ve Cabir birbirlerine baktılar. Bu sessiz iletişim Toe'nin dikkatinden kaçmadı. Başını arkaya çevirip ateş içindeki metal yığınının baktı. Sora

da Cabir ve Mavi'ye. "Kazanamayacaksınız." diye düşündü. "Böyle bir oluşumla başa çıkamazsınız." "Onu almak için geldiler." dedi Cabir Mavi'ye. Mavi'nin bakışları donuktu. "Hepsinin sırası gelecek." diye cevap verdi. "Kimse sistemden kaçamayacak." Toe kızın yardımıyla daha kuytu bir köşeye oturdu. Beyninin kız ve bilimadamınıninki gibi ele geçirilmesine nasıl engel olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Atılacak en sağlam adım ötekileri beklemektir ve çok dikkatli olmak. Kendini yorgun hissediyordu. Duyguları, algıları, bilinci, psişik durumu adlandıramadığı bir nedenden ötürü onu huzursuz ediyordu. Bu kadar belirgin bir huzursuzluk yanılısına olamazdı. Sakinleşmek, aptalca bir şey yapmamak için kontrollü davranmaya çalıştı. Mavi ve Cabir'in sistemin eline geçtiği düşüncesi paranoyasını artırıyor. Sıra kendine gelmeden ötekileri uyarmalıydı. Bir anda korkusunun farkına vardı. Geç kalmış olabilir miydi? Ötekileri de kaybetmiş, sona kalmış? Korkusunun onu yönetmesine izin vermeyecekti. Gerekirse hepsini öldürecek. Gözlerini üzerinden ayırmayan Mavi'ye ve Cabir'e bakmadı. "Neler oluyor bana?" diye fısıldadı. İçini derin bir yılgınlık sarıyordu. Bir an kendisi oluyordu, sonra başkası gibi hissediyordu. Soğuk ter bedenini sardı. Gördüğü rüyada beynine musallat olan kelimeler bu sefer uyanıkken uğuldamaya başladı. Zulüm, gelecek, korkunç, nükleer, özgür, besin, sil baştan, onur, genetik, ilaç, nüfus, suç.....Sesler boğuldu, anlamsızlaştı. Toe çöktüğü yerde başını dizlerinin arasına alarak kulaklarını kapattı. Kendini engelleyemiyordu. Ayağa kalktı, gözleri kıpkırmızıydı, sanki tüm kanı beyninde toplanmıştı. Basınç kafatasını zorluyordu. Cabir'in ve Mavi'nin büyümüş gözleri ona dikilmişken Mavi'ye yöneldi. Onu yok etmesi gerekiyordu.

Ne olursa olsun bunu yapacaktı. Mavi gayriihtiyari silahına davrandı fakat ateşlemedi. “Toe!” diye bağırdı Cabir. “Dur yapma! Sakin ol.” Toe bilimadamına saniyelik bir bakış attı. “Sen ve o.” dedi “İkiniz de sistemin eline geçtiniz. Yok edilmelisiniz. Gerçekten çok üzgünüm.” Ani bir sancıyla iki büküm olup yere kapaklandı. Elleriyle başını tutuyor, bağır-mamak için dişlerini sıkıyordu. Kuvvetli bir arzuyla tekrar doğruldu. Üzerine düşeni yerine getirme, niyetlendiği işi sonlandırma arzusuydu bu. Mavi’ye doğru ilerledi, etrafa bir anda kapkara bir boşluk hakim oldu. “Hayırdır birader, iyi misin?” diyen sesi duydu Toe. Korku’nun ekolu, hırıltılı se-sini tanımıştı. Bedenini dev, siyah bir çarşaf gibi saran karan-lıktan kurtulup yere düştü. Korku, burnunun ucuna sokul-muş, korkunç yüzünü ve kor rengi gözlerini göstermekten imtina ederek Toe’yi izliyordu. Geriye doğru yalpalayarak yürüdü. “İyiym.” dedi ve başka açıklama yapmadı. Robota, sultana, Umut’a sessizce göz attı. Beklemekten başka çaresi yoktu. Sistemin hangilerinin beyinlerini ele geçirdiğini belli etmelerine izin verecekti. Zihninden, ardı arkası kesilmeyen onlarca paranoyak düşünce geçti. Acımasız çarkların ayrılıp birleşirken çıkardığı sestten irkildi. Herşey atomaltı parçacık-larına ayrılıyordu sanki. Nasıl olmuştu da daha önce fark etmemişti? Ensesine, şakaklarına, beyninin her parçasına iğneler batıyordu. Ötekilerin gergin yüz hatları dalgalanıyor, ayrışıyor, birleşiyordu. Gri, puslu, tatsız ışık gözlerini yakı-yordu. Kulaklarındaki uğultu tıslamayı bırakmıyordu. Zihni, bilinci duyu ötesi bir faaliyetin istilasına altındaydı. Güçlü iradesi tahrip edilmişti. Geri geri dengesiz adımlar atarken elleriyle başını tuttu. Ağzından bir ihanet çılgılığı yükseldi. Çevresini sarmış zalim yüzleri tek tek süzdü. “Bana ne yapı-

yorsunuz?” diye bağırdı. “Bunu neden yapıyorsunuz?” Hayalkırıklığı ve acıya rağmen sağlam duruşunu koruyacaktı. Dik durmaya çalıştı. Etraf karardı.

- 56 -

“Acil bir mesajınız var efendim.” dedi Sicim Gezegeni’nden bir binbaşı. “Kimden?” diye sordu Gama. Sonucu lehlerine umut vaatmeyen korkunç savaşın içinde başka felaket haberleri almak istemiyordu. “Anlat.” dedi binbaşıya ve atom, molekül sürüsünün onlarca makineye dönüşmesini kaygıyla izledi. Sicim’in askerleri onlarcasını yok ederken bazılarının kendi kendini onararak, değişerek tekrar saldırdıklarını gördü. Sicim’in birkaç askeri, Gama’nın askerleri, güçlü, incelikli, gizemli yapılarca yok edildi. Beyinlerini ve özgürlüklerini kaybetmektense canlarını kaybetmeleri yeğdi. Binbaşı Gama’dan bir sonraki emrini beklerken “Anlıyorum.” dedi Gama. “Siz görev yerinize dönün, mesajı yerine ben iletirim.” Yeteri kadar zarar verilmediğinde kendiliğinden çoğalan makinelere doğru ilerledi. Askerleriyle beraber, makineler toparlanıp suretleri değiştikçe, yılmadan silahını ateşledi. Aklında iki şey vardı. Mesajı sahiplerine iletmek ve sistemin askerlerinin imâlat üssünü imha etmek. Nanosistemin girdabını sonsuza dek mühürlemeliydiler.

Savaşın en şiddetli anında, dumanların, metal kokusunun arasında “Seni geri götürüyorum Kehribar, burası bir insan için uygun bir yer değil.” dedi DestroyerM. “Olmaz.” diye cevap verdi sultan. “Ben savaşmaya alışkınım. Ayrıca savaş-tıklarımızın bazıları insan.” “Onlar artık insan değil.” dedi

robot. Kehribar'ın başını ellerinin arasına aldı. Patlamaya karşı ona siper oldu ve hızla saçılan metal parçalarının sırtında neden olduğu hasar, kendini onararak kapandı. Kehribar başını kaldırıp robotun gözlerine baktı. "Bak Kehribar." dedi DestroyerM. "O insanlar değişime uğradılar. Açıkçası burada kalınanı istemiyorum. Fark ediliysen ve zihnini ele geçirirlerse onlardan biri olacaksın. Biraz önce Gama'dan acil bir mesaj aldım. Yolunda gitmeyen bir şeyler varmış. Seninle beraber geri dönüyoruz. Koşullar senin için dengesiz. Risk altında olman beni rahatsız ediyor." Kehribar itiraz etmedi. Ters gidenin ne olduğunu bilmek istiyordu. Dönse bile, işler hallolduğunda robotu, onunla beraber cepheye dönmeye razı etmeyi umdu. "Peki." dedi kararlı bir sesle. "Seninle döneceğim." "Bir şey daha var." dedi DestroyerM." Akışkan metal yüzü Kehribar'ı endişelendiren bir ifadeyle kaplanmıştı. "Dinliyorum." dedi usulca. "Gama ve ben sistemin nanoaskerlerinin çıktığı girdaba müdahale edilmesini planlıyoruz." Kehribar robotu dinlerken yutkundu. Kalbine dolan sıkıntıyı defetmeye çalıştı. Anlamıştı. "Sen, Umut, Gama ve Korku Sicim'in askerleriyle beraber sistemin yuvasına ineceksiniz. Doğru mu anladım?" diye sordu. "Demek istediğin bu mu?" DestroyerM başını gökyüzüne kaldırdı. Atmosferin rengi kirli, huzursuz bir griye bürünmüştü. Girdaptan çıkan kuarkları, molekülleri, nanomakineleri izledi. Güçlü, muntazam ve sarsılmaz bir düzen içinde yükseliyor, gökte uzay gemilerine dönüşüyorlardı. "Kehribar." dedi başını indirmeden. "Şunları görüyor musun? Böyle bir oluşuma ne kadar dayanabiliriz. Düşman çok sağlam, fazlasıyla güçlü. İster biyolojik, ister mekanik her türlü aksamı üretme ve ürettirme becerisine sahip. Üstelik beyinlere hükmedebiliyor. Beyin sapını sardığının farkında

bile olmuyorsun. Şunlara baksana. Belayı kökünden kurutmak, bu durumda, en iyi çare.” Başını indirip Kehribar’a baktı. Sultanın gözleri sulu suluydu. “Ne oldu?” diye sordu. Kehribar gözlerini kapatınca güçsüz damlalar yanaklarına düştü. Hafifçe burnunu çekti. “Hayat.” dedi usulca. “Bazılarına cömert davranır ya da biz öyle zannederiz. Cömertliğinin altında yatan, bizi bekleyen düş kırıklıklarını fark etmeyiz. Herşeyinin, aslında hiçbir şey olduğunu anlarsın. Hazır olmadığında seni bulur ve yorar.” Az önce robotun baktığı yöne, göğe çevirdi bakışlarını. Sistemin içten içe, sinsice devinimini izlerken tebessüm etti. Yaşlar yanaklarından çenesine indi. “Benim istediğim basit, sıradan bir hayatmış. Sevdiklerimin yanımda olduğu gerçek, mucizelerin olmadığı bir hayat. Buna hiçbir zaman kavuşamayacağımı anladım.” DestroyerM onun başını ellerinin arasına alıp göğsüne yasladı. Kehribar rengi saçlarına bir öpücük kondurdu. “Yanlış düşünüyorsun.” ded sultanın sözlerine inanmayacağını bile bile. “Devam edeceksin. Ne olursa olsun herkes devam etmeli. Durup haddinden fazla bekleyen kaybolur. Mucizelerin kabaşa dönmeyeceği bir hayatın olacak. O hayata direnme, onu reddetme. Geldiği zaman beyninden ve kalbinden içeri girmesine izin ver.” “Sensiz.” dedi sultan fısıltıyla. Robot bekledi. Böyle bir anda, bir kadına cevap vermek güçtü. Onun kalbini kırma pahasına gerçeği söylemeyi seçti. “Evet Kehribar.” dedi usulca. “Bensiz.” Her çaresiz adamın yapacağı gibi. Savaşın, felaketin ortasındaki hiçbir sessizlik bu kadar güçlü olamazdı. Gri rüzgar eserken yalnız ateşi, külü, yanık metal parçalarını, patlamalarla dağılan zerrelere sürüklemiyordu. Tüm mucizeleri ve gerçekleri de peşinden götürüyordu. Hayat, mesajını açık ediyordu. “Beni kontrol edemezsin, benimle beraber sana biçilen kaderi

kabulleneceksin. Benim yolumda ilerlerken gömeceklerini ve canlandıracaklarını ben tayin ederim. Kararlarını sana bırakmıyorum. Yalnızca, bazen, bunu yaptığına inanmanı sağlıyorum.” Kehribar eski zamanları düşündü. Kütüphanede Mehmet’i mutlulukla bekleyişini, nasıl da eğlendiklerini, onun kitaplar hakkında anlattıklarını heyecanla dinlediğini anımsadı. Ona giden yolları hızla, sabırsızca aştığı günleri. Gerçekten sevilmişti, bunu hissetmişti. Kendisini seven adamın güçlü karakterine verdiği değeri, nezaketini, güven hissini, ayrılığın hayal kırıklığıyla ortaya çıkan kin ve hırsı alt etmesini sağlayan gururlu davranışını düşündü. Değerli bir adamı sevmiştir. DestroyerM ona bakarken bir adım geri çekildi ve robota gülümsedi. “Kadere karşı duramıyoruz, değil mi?” diye sordu. Robot cevap vermedi. Kehribar metal yüzün ardındaki sıcaklığı hissetti fakat kısacık bir zaman dilimine sığan bu ayrıntıyı dillendirmede. “Ötesi boş bir çaba olur. Belki de büyük bir yanlış. Ne olursa olsun kaderin bize çizdiği yolda yürümek zorundayız. O bize hiçbir zaman aynı yolun üzerinde olamayacağımızı söyledi. Cesareti olan kaderle savaşır. Onu yeneceğini zanneder. Başaramayacağımızı, yarım yamalak zaferlerimizin sonsuz üzüntülerimiz olacağını bilir.” Sustu. Robot ona bir adım yaklaştı ve ağzını açtı ama Kehribar susmasını işaret etti. “Başka bir yanıt aramak gereksiz.” dedi usulca. Uzun, sessiz bir an yitip gitti. Buruk, kederli bir an. Kehribar robotun omzunun üzerinden ileriye işaret etti. DestroyerM akli biraz önceki an’a takılı kalmışçasına durgun, düşünceli yüzünü ardına çevirdi. Umut hızla yaklaşıyordu. Gerisinde külle, dumanla, ateşle, ayrılıp birleşen makinelerle dolu mantık dışı bir manzara yükseliyordu. “Dönmeliyiz.” dedi robota ve sultana. “Sicim’in askerleri gerekeni yapıyorlar.

Bizim başka işlerimiz var.” Kehribar ve DestroyerM’in bakışları onay verdiklerini gösteriyordu. Kıyametin içinde beliren Gama, tepelerinde süzülerek devasa kanatlarını kapadı ve yanlarına indi. Tamamlanmışlardı.

“Direndi.” dedi Cabir ötekilere. “Beynini ele geçirirler de tam olarak kontrol altına alamadılar. Onu çocukluğundan beri tanırım, kolay pes etmeyen biridir.” “İçimizdeki kurbanların Cabir ve ben olduğumuzu düşünüyordu.” diye fısıldadı Mavi. Üzgündü ve sesi güçsüz çıkıyordu. Yerde baygın halde yatan Toe’ye baktılar. DestroyerM ve Gama tüm vücudunu taramış, yaşam fonksiyonlarını, bedeninin tepkilerini ölçmüşlerdi. “Beyin sapının durumu nedir?” diye sordu Kehribar. Umut ve Korku merakla robotun vereceği cevaba odaklandılar. DestroyerM algılayıcılarını kapatırken “Üzgünüm.” dedi gözlerini Toe’den ayırmadan. “Beyin sapını sarmış, omuriliğine doğru ilerliyor. Onu parça parça, yavaşça makineleştirecek.” “Mutasyon başlamış diyorsun yani.” dedi Korku. “Olur şey değil, cehennemde bile böylesini görmedim.” “İlginç bir şekilde direniyor.” dedi Gama. “Değişime maruz kalan insanlarda ya da Sicimliler’de böyle bir şeye rastlamadık.” “Hemen teslim olmaması iyiye işaret.” dedi Umut. “Ona olanları anlatıp direnmesini sağlayabiliriz.” “Bunu yapabilir miyiz?” diye sordu Mavi. Aynı kaderi paylaştığı dostunu kaybetmenin acısı gözlerinden okunuyordu. “Deneyeceğiz.” dedi Korku ekolu, çirkin sesiyle. “Bugüne kadar edindiğim tecrübelerimden yararlanarak şunu söyleyebilirim ki insan beyni müthiş bir makine. İşkencelerime maruz kalan pek çok insan algılarını düşünceleriyle kandırmayı ve beyinlerine hükmetmeyi başardılar. Beyni taleplerini karşılamayı öğrenecektir.” “İradesi sağlamdır.” diye cevap verdi Mavi. “Beynin yapısı tuhaftır,

şaşırtıcıdır. Toe'nin iradesinin gücüne ne kadar güvensek de organizmanın onun beynine gönderdiği sinyalleri kırmayı deneyebiliriz. Bedeninin dönüşmesine engel olamasak da beyninin aşırı uyarılmalara tepkisiz kalmasını sağlayabiliriz.” dedi Cabir. Bilimadamı düşünceli ve sikkindi. “Aynı yöntemi hepinize uygulayabiliriz.” diye devam etti. Gözlerini Toe'den çekmedi, hiç birine bakmadı. “Sıranın kimde olacağı belli olmaz.” Hol, DestroyerM'in göğsünden yavaşça süzüldü. Bu aralar sessizdi. Toe'nin etrafında bir süre dolaştı. Yüzüne yaklaşıp bir süre bekledi. Sonra robotun omzuna yerleşti. “Korku, DestroyerM ve Umut'un durumdan etkilenmeyeceğini düşünüyorum.” dedi Mavi. Umut'un gri gözlerine bakarak devam etti. “Siz üçünüz diğerlerimizin ele geçirildiğini anlarsanız taraf değiştirmemize engel olun. Bu işin geri dönüşü olmayacağını biliyorum. En azından doğru tarafta ölmek isterim.” Susup bekledi. Diğerlerinden ses çıkmadı. Mavi, hepsinin aynı fikirde olduğunu anladı. “Bunu yapabilir misiniz?” diye sordu. Korku'yla göz göze geldi. Korku afalladı. Birileri ondan yardım mı istiyordu? Buna alışkın olmadığını kendi kendine itiraf etti. Düşündüklerini dillendirmede. Diğerleri ikisini izlerken şaşkınlığını bastırmaya çalışarak Mavi'ye cevap verdi. “Hanımefendi.” dedi kibarca. “Cehennemin en dibini görmüş, acımasız zebanilerle işbirliği yapmış biri olarak size söz veriyorum ki bedeli ne olursa olsun sizleri onların eline bırakmayacağım.” Hafifçe eğildi. Abartıp daha da eğildi. Yeterli olduğuna kanaat getirmiş olacak ki doğruldu ve yanı başında bir kaşı havaya kalkmış halde imalı bir yüz ifadesiyle kendini süzen Umutla göz göze geldi. Sahte bir öksürük nöbetinin ardından boğazını temizleyip ötekilerin yüzlerine göz gezdirdi. Belli belirsiz Umut'a doğru kaydı ve

fısıldadı. “Dostum.” dedi. “Çaktırma lütfen, bana bir şans ver. Değişebileceğimi sen de göreceksin.” Umut’un kaşları havaya kalkarken devam etti. “Bunu daha sonra tartışırız, tamam mı? Biliyorsun her gün yardım talep edilen biri değilim. Kısa kes.” Umut son derece imalı bir teslimiyet ifadesiyle iki elini havaya kaldırıp yavaşça indirdi. Cabir’in sesi işitildi. “Çoğalıyorlar.” dedi diğerlerine. Yüzü endişe içindeydi. Toe’nin başından ayrılarak ateşle ve nanosistemin parçacıklarıyla kaplı metal oluşuma baktı. Binaler gri gökte kaybolmuş, kendi içlerinde durmaksızın kaynaşıyorlardı. “Zor olacak, aksini söylemek budalalık olur. O girdabı mühürlemeliyiz. Hem de bir an önce.” “Cabir.” dedi DestroyerM. “Girdabın içine ben, Umut, Gama ve Korku girmeliyiz. Orası insanlar için tekin değil. Sen, Toe, Kehribar ve Mavi burada kalmalısınız. Hol’ü de yanıma alacağım. Düşmanı nasıl zapt edeceğimizi anlayalım önce.” Cabir belli etmek istemediği öfkeli tavırla robota döndü. “Ben de sizinle gelmeliyim evlat.” dedi otoriter bir ses tonuyla. “Mavi ve Kehribar’ı da Toe’yle birlikte burada bırakmak mantıklı değil. Dolayısıyla onları da yanımıza almalıyız.” Bastonuna dayanarak robotun önünde dikildi. “İçinde bulunduğumuz durumun insan ırkı için iç açıcı olmadığı ortada. Bunu görüyorum ama orada benim bilgime ve tecrübelerime ihtiyacınız olacak. Girdabı mühürleyeceksek bunu sokak kanunuyla yapmayacağız elbet. Daha kolay ve kesin sonuç alacağımız yöntemler var.” Bir sessizlik oldu. Bilimadamı konuşmaya devam etti. “Bilimsel yöntemleri kullanacağız fakat önce düşmanımızın kim olduğunu, nasıl çalıştığını, özelliklerini öğrenmem gerekiyor. Fazlasıyla karmaşık yapıların bile alt edilebileceği zayıf bir noktaları vardır.” “İyi konuşmadı yaşlı kurt.” dedi Korku. Sonra da diğerlerinin

bakışlarını tahlil ederek yine neyi yanlış yaptığını düşündü. Beklenmeyen cevap Cabir'den geldi. "Destegin için sağol." dedi Korku'ya ve gülerek devam etti. "Toe ve ben, Gama'yla gideceğiz. Mavi ve Kehribar DestroyerM ile gidecekler. Toe'yi gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Bu sayede sistemin onun beynine gönderdiği sinyalleri kırabilir ve geçirdiği mutasyonun vereceği acıyı azaltabilirim." Umut, yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak başını salladı. Planını beğenmişti.

- 57 -

"Bunlar da nedir?" diye sordu Kehribar. "Aşağısı ne kadar güvenli, hiçbir şey görünmüyor." Gama ve DestroyerM, Cabir'in planı gereğince birer uzay mekiğine dönüşmüş, yolcularıyla birlikte girdabın derinliklerine doğru yol almaya başlamışlardı. "Atomaltı ölçekte, sayısını bile tahmin edemeyeceğimiz kadar çok, robotlar." diye cevap verdi DestroyerM. "Doğru." dedi Cabir. "Canlı organizmalar gibi hareket eden, onların özelliklerini bire bir taşıyan makineler. Sistemin makineleri, şehrini, askerlerini meydana getiren nanoölçekte mekanizmalar." "Şaka gibi." diye fısıldadı Mavi elmas katmanlarından oluşan camların ardından etrafını izlerken. Girdap sürekli bir hareket halindeydi. Ufacık birimlerin hareketlerinin durmaksızın süren devinimleri, sistemi ve onun girdabını metal derisinin altında gizemin ve tehlikenin pusuda yattığı bir canavarı andırıyordu. DestroyerM ve Gama'nın camlarına saldırgan sinekler gibi çarpan robotlar milyonlardaydı. Camlar, saydam elmas katmanlardan yapılmış olmasaydı dayanması imkansızdı. Mavi'nin parmakları

istem dışı kuarkları birleştiren enerji silahının üzerinde gezindi. En yüksek enerji akışını sağlayacak dereceyi ayarladı. İhtiyaç duymamayı umdu. “Kötü haber.” diye devam etti bilimadamı. “Yapay zekalı makineler, son derece zekiler. İyi haber ise evrimleşemiyorlar. Evrimleşebilmeleri için onları bu hale getirenlerin müdahalesi gerekiyor.” Mavi bir süre önce rastladıkları, DestroyerM’in güven içinde evlerine ulaştırdığı bilim insanlarını hatırladı. Kadının anlattıklarını düşününce parçalar beyninde yerine oturdu. “Dünya Gezegeni’nde evrimleşebilmek için insanların ellerine ve beyinlerine ihtiyaç duyuyorlar.” dedi. Sessizlik etrafı ele geçirdi. Kehribar, Mavi’nin düşüncesini onaylarcasına başını salladı. “Uzun süredir buradaydılar. Çok uzun bir süre daha burada kalacaklardı. Gezegenimizin şartları, zeki nanosistemlerini kendilerinin geliştirmesini engelliyordu. İnsanların bedenlerine ihtiyaçları vardı.” Ellerinin arasında kıpırdamadan uslu uslu duran Hol’e dikti gözlerini. Kapkara içini ve olay ufkunun etrafındaki ışıltıları izledi. “Ne diyorsun ufaklık?” diye fısıldadı. “Sence bu işin içinden alnımızın akıyla çıkabilecek miyiz?” Hol kıpırdanıp havalandı. Cüce karadelik genişleyip küçüldü ve sultanın etrafında döndü. Kehribar gülümsedi ve onu takip ederken “Çok ufaksın.” dedi. “Dev bir karadeliğe dönüştüğünü görmeyi isterdim.” Hol, neşelendi. Mekiğin içinde oradan oraya hızla döndü. Sistem tarafından algılanmadan, rahatça girdaba girebilmek için şeffaf bir halde DestroyerM’in etrafını sararak manyetik bir koruma kalkanı oluşturan Korku’nun ekolu fısıltısını duyunca Kehribar’ın avuçlarına geri döndü. “Ne hoş bir evcil hayvan.” dedi Korku. “Az rastlanılır cinsten.” “Evcilliği konusunda fazla emin olma.” diye araya girdi DestroyerM. “Bir karadeliğin olay ufkunu

aşmak istemezsin.” “Güldürme beni.” diye sırtıttı Korku. “Şu ufacık şey ne yapabilir ki?” Atmosfere yayıldığı rahatça hissedilen elektrik dalgaları Korku’ya gerekli cevabı verir cinstendi. Hol, Kehribar’ın elinden kurtulup hızla dönmeye ve genişlemeye başladı. DestroyerM’in bedeni sarsılmaya başlamıştı. “Sakin ol oğlum!” diye bağırdı robot. “Hiç sırası değil, fark edilmemize neden olacaksın.” Hol, tısladı. İçindeki karanlık durgunlaştı. Karadelik küçüldü ve sultanın ellerine geri döndü. “Bundan böyle arkanı kolla.” dedi DestroyerM tuhaf asabiyet mırıltıları çıkaran Korku’ya. Kehribar gülümseyip avuçlarındaki Hol’ü okşarken “Ne kadar zamandır girdaptayız.” diye sordu. Sistemin akıl almaz yapısını inceleyen Mavi gözlerini metal canavardan çekmeden cevap verdi. “Yaklaşık bir saattir ilerliyoruz.” Elmas katmanlarından oluşan camdan, uçuşan toz zerrelere benzeyen robot sürülerinin arasından nafîle bir çabayla görebimeyi umarak, az ileride uçmakta olan Gama’ya baktı. Cabir ve Toe onun içindeydiler ve Umut’un manyetik kalkanı tarafından sarılmışlardı. Bu, hem sistem tarafından algılanmalarını hem de bedenlerinin kopyalanmasını engelliyordu. Düşman Korku ve Umut’un manyetik kalkanını aşamıyor, algılayamıyordu. “Toe nasıl?” diye sordu. “Halâ uyuyor.” diye cevap verdi Cabir. “Onu uyutuyorum. Şu anda onun için en güvenlisi bu. Bizi neyin beklediğini görene kadar böylesi daha iyi.” Yol aldıkça, derine indikçe sessizlik artıyordu. “Çok sessiz.” diye mırıldandı Kehribar. “Artık nanorobotların uğultusunu bile duyamıyorum.” Hol avuçlarından havalanıp başının üzerine hareketlendi. Kehribar artan sessizliğin içinde kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Mavi’yle göz göze geldi, kızın kaşları çatıktı. Mavi saçlarını savurarak, seri hareketlerle

ayağa kalktı ve Kehribar'a doğru adım attı. "Neler oluyor?" diye sordu sultan. "Bir aksilik mi var?" Derin bir korku dalgası aniden tüm vücudunu ve beynini sardı. Sırtından soğuk terler boşalırken karanlığı fark etti. Tıpkı sessizlik gibi karanlık da artmıştı. Arttıkça arttı. Her yanı kapladı. Kehribar bilincinin karanlığa gömüldüğünü hissetti. Boğulmaktan sonra anda kurtulan birinin yüzeye ulaştığında aldığı gibi canhıraş bir nefes aldı. Solunumunun seyri düzelmiş, rahatlamıştı. Gözlerini ışığa açtı. Etrafına bakarken yattığı yerden doğruldu. Sarayda, odasındaydı. Yatağının üzerinde otururken neler olduğunu anlamaya çalıştı. Yatıştırmakta zorlandığı huzursuzluğuna ve şaşkınlığına rağmen geniş odanın ortasına doğru ilerledi. Durdu ve etrafını dinledi. Odasında herşey aynıydı. Fazlasıyla gerçektir. Dudaklarını ısırarak yavaşça kendi etrafında döndü. Büyük pencerelerin camları açıktı. Saçları, tacına illeştirilmiş tül, gri-beyaz pırıltılı elbisesi uçuşuyordu. İtalyan ustaların yapmış olduğu, duvarda asılı, oymalı büyük saatin sarkacı sağa sola sallanırken çıkardığı tiktaklar can sıkıcı sessizliği bozuyordu. Yavaşça hareket etti, içini çekti. Gözleri deniz ticareti yoluyla gelen büyük kum saatine takıldı. Yumuşak, düşen kumların sesinin böyle güçlü çıkması tuhaf geldi. Hep böyle miydi? Öncesini hatırlayamadı. Su sesinin geldiği tarafa döndü. Biraz durup kaşlarını çatı. Babasının odasına yaptırdığı çinilerle bezeli çeşme açıktı. Suyun sesi hiç bu kadar kasvetli gelmemişti daha önce. Çeşmeyi açık bırakmazdı, emindi, hiçbir zaman. Kapatmak için ilerledi. Altın musluğu iyice sıktı. Musluktan gözlerini ayırmadan eli yanına sarktı. Aynı anda şaşkınlıkla nefesini tuttu. Su yeniden akmaya başladı. Musluğu tekrar sıktı. Fayda etmedi. Su akmayı sürdürdü. Rüzgarın, suyun,

kumların ve sarkacın uğultusu birbirine karıştı. Gökyüzü tuhaf bir griliğe büründü. Zaman neydi? Şafak mı söküyordu, sabah mı, öğle mi, akşam mıydı? Çözemiyordu Kehribar. Tuhaf bir zamansızlığın tam ortasına düşmüştü. Zamandan ayrı, ondan kopmuş bir anın içindeydi. Griliğin içinde kelebek sürülerini fark etti. Yıldızların içinde süzülüyorlardı. Zamansızlığın yarattığı kafa karışıklığını güçlü bir biçimde hissediyordu. Yönünü karıştırdı. Hayatın devinimine birşeyler oluyordu ve Kehribar hepsini algılayabiliyordu. Akıl almaz, mantıkla ters düşen duygular beynini uyuşturuyordu. Elleriyle yüzünü kapattı. Düz zeminde dengesini kaybedip düşeceğini zannetti. Bir şey oldu. Tüm sesler kesildi. Rüzgar durdu. Hayatın, zamanın devinimi durdu. Gözlerini açıp büyük pencerelerden gökyüzüne baktı tekrar. Kelebekler uçmuyor, yıldızlar parlamıyordu. Su öylece durmuş akımıyordu. Kum saatinin kumları havada asılı kalmış, yere düşmüyordu. Saatin sarkacı sallanmıyordu. Kapıya koşmak, dışarı çıkmak istedi. Ufak bir adım tüm dengesini alt üst etti. Düşmemeyi başardı. Ufalmıştı da sanki biri onu hapsettiği kavanozu yavaşça sağa sola eğiyordu. Hissettiği buydu. Biraz rahatlar gibi oldu. Devinim yeniden başlamıştı. Bundan nasıl emin olduğunu anlayamadı ama emindi. Ses. Sesler geri gelmişti. Gökyüzünün rengi ferahladı, ağırlığı hafifledi. Kelebekler uçuyor, yıldızlar kayıyordu. Bir gariplik olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Kelebekler ters yönde uçuyordu. Büyük saatin sarkacı hareket ediyordu. Tuhaf bir şekilde fazlasıyla hızlıydı. Kehribar gözlerini çeşmeye dikti. Su ters yöne akıyor, kum saatinin kumları tersine, saatin üst bölmesine doluyordu. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Kehribar. Rüzgarın şiddeti artmıştı. İçinden bir ses “Arkanı kolla.” dedi

derinden ve usulca. Tüm vücudu ürperirken yavaşça arkasına döndü. Karşısında duran iki kişiye şaşkınlıkla bakakaldı. “Neredeyim?” diye sordu onlara. “Bu bir rüya mı?” “Güvendesin.” dedi Umut ona yaklaşıırken. “Yaşanmış, bitmiş zamanın az önündesin.” “Bilmen gerekenler var.” diye devam etti Korku. “Ötekiler nerede?” diye sordu Kehribar. “Ne yaşadık? Burada yalnız başıma olmam, tuhaf, yaşananlar.....” Susup yutkundu. “Yaşananlar gerçektir.” diye açıkladı Umut. “Çok üzgünüm, kaybettik.” Kehribar sendeledi. Bunu beklemiyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.” dedi güçlü olmaya çalışarak. “Girdabın merkezine ilerliyorduk, oysa şimdi...buradayım. Neden?” Umut ve Korku Kehribar’a doğru ilerlediler. “Kafam çok karışık.” diye kekeledi sultan ve birkaç adım geriledi. “Korkma.” dedi Umut yavaşça. “Seninle konuşmak istiyoruz. Yalnızca dinle.” “Açıklamak için geldik.” dedi Korku. “Yardıma ihtiyacımız var.” “Zaman.” diye fısıldadı Kehribar. “Çok yavaş, garip, anlayamıyorum.” Korku başıyla onayladı. “Dinle.” dedi. “Biz kaybettik. Sistem Dünya’yı ve içinde bulunduğu galaksiyi yok etti.” Sustu. Uygun kelimeleri arargibiydi. Kehribar’ın yüzü üzüntü ve umutsuzlukla kaplandı. Dudakları feryat etmeye hazırlanırcasına aralandı. “Bir şey oldu.” diye devam etti Korku. “Kazanacakken, kurtuluşa çok yaklaşmışken ihanete uğradık. Şimdi iyi dinlemelisin Kehribar.” “İçimizde bir hain mi var?” diye mırıldandı sultan. Duyduklarına anlam verememenin yarattığı şokla çıldıracak gibi oldu. “İçinde bulunduğumuz bu ânı onlarca kez yaşadık Kehribar.” diye devam etti Umut. “Çok üzgünüm fakat kurtulan olmadı. Zamanı yönetebildiğimi, içinde yolculuk edebildiğimi bilmeni isterim. Vaktimiz çok az, zamanın seyrinde geçici bir değişiklik yapabildik. Zamanın fiziksel yapısına dahil olabil-

mek, onu değiştirebilmek olasılığımız fazlasıyla düşüktü. Bunu her seferinde gerçekleştirdik fakat hep geç kaldık. İçinde bulunduğun zaman gerçek Kehribar. Yaşadığını zannettiğin ise henüz gerçekleşmiş değil. Bu anı, konuştuklarımızı unutmamalısın. Aksi halde büyük bir riskle karşı karşıya kalacaksınız.” Saatin tik takları durdu. Rüzgar esmiyor, kelebekler uçmuyordu. Su ve kum hareket etmiyordu. Korku silikleşmeye, kaybolmaya başlarken sesi duyuldu. “Süre bitti, yeterince bekledik. Ona söyle.” Korku’nun bedeni ve sesi yok oldu. Kehribar, Umut’a doğru birkaç hızlı adım attı. Ağzından çıkacak her kelimenin önemi çok büyüktü. Su, kum olması gerektiği yönde akmaya, rüzgar esip kelebekler uçmaya, yıldızlar parlamaya, Umut’un bedeni yok olmaya başlarken sert fısıltısı duyuldu. “Kehribar Cabir’e engel ol.” Korku ve Umutla arasındaki zaman uçurumu derinleşirken Kehribar başedilmesi zor bir karabasanla başbaşa kaldı.

- 58 -

Dünya Gezegeni’nin dışında bir bilim merkezinde, bir denek, yattığı satının üzerinde istemsizce titredi. “Ne kadar kaldı?” diye sordu beyaz gömlekli bir adam. “Az.” diye cevapladı öteki. “Bağlantıyı kesmeye çok az kaldı. Dünya Gezege’ni sayfasını kapatıyoruz.” “Sıradışı nöron tepkimesinde artış var.” dedi beyaz gömlekli adam. “Sinir ağlarının ve beyin algı bağlantılarının işleyişini düzenle. Gidişatı bozuyorsun. Planın dışına çıkma.” “Bizimle bağlantı kurmak üzereler.” dedi öteki. “Olayların seyrini değiştirmek için onu tehlikeye atamam.” diye cevap verdi beyaz gömlekli. “Bağlantıyı düzenliyorum

o halde.” dedi öteki. “Gerekeni aldık, görev tamamlanmak üzere, onu kaybetmek istemiyorum. Tepkileri düzensizleştirdi, hayati tehlike oluştu. Gerektiği anda bağlantıyı kes ve kozmik ışın sistemini devreye sok. Mühürlemeyi gerçekleştir ve bağlantıyı sonsuza dek kes.”

- 59 -

Kehribar usulca gözlerini açtı. DestroyerM’in içindeydi. Mavi ve Cabir endişeli gözlerle başında bekliyorlardı. Arkada, onların üzerinde, daha da büyümüş, huzursuzluğu artmış Hol’ü görebiliyordu. Tedirgin tavırlarla onlara baktı. Kuşkuyla bakışlarını Cabir’e dikti. Herkesten çok güvendiği adama. “Size söylemiştim.” dedi Mavi elini Kehribar’ın alnına koyup ateşini kontrol ederken. “Organizma bilincini ele geçirdi.” “İyi olacak.” dedi Cabir gözlerini sultandan ayırmadan. “Girdaba girmeden, sistemi terk etmeden Toe’den geçen birkaç ufak nanorobot. Ama önemsiz. Elimdeki tüm olanakları onun için kullandım. DestroyerM’in içinde olduğu sürece güvende olacak.” Kehribar dikkatle adama baktı. Gergindi, yüzündeki öfkeyi saklamaya yeltenmedi. “Yapma Kehribar.” diye fısıldadı Cabir. “Sana ve diğerlerine ihanet edecek bir şey yapmadım. Seni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmadım. Bu yalnızca kötü bir düzmece.” “Cabir doğru söylüyor Kehribar.” dedi DestroyerM. “Bilinç makinesi sayesinde herşeye seninle aynı anda şahit olduk. Gerçek zamanlı hologramı izledik. Toe’nin yaşadığı bilinç kaybını yaşıyorsun.” Kehribar konuşmadı. Ne yapacağını bilmeyerek gözlerini kapadı. DestroyerM açıklamaya devam ediyordu. “Sinir sis-

teminin sinyallerinde ve algılarında bozulmalar başladı. Seni uzun süre korumak zorundayım, başka çaremiz yok. Onları senden uzak tutmalıyız.” Kehribar gözlerini açıp içinde bulunduğu makineyi izledi. Uzun süre buradan çıkamayacağını anladı. Gidişata bakılırsa süre kısa da olabilirdi. Umudunun tükendiğini düşündü. “Peki ya siz?” diye sordu. Başında bekleyen Mavi ve Cabir cevap vermediler. Zaten en büyük cevap bu değil miydi? Suskunluk, belirsizlik. “Elimizden geleni yapacağız.” dedi Gama. “Ne pahasına olursa olsun, son ana kadar savaşacağız. Bu yüzden paniğe kapılmadan işimize bakalım. Cabir...” dedi ardından. “Seni istediğin zaman bana transfer edebiliriz.” “Kehribar’ın yanında kalacağım.” diye cevap verdi yaşlı adam. “Hologramı izlemesi gerekiyor. Fazladan madde transferini de kaldırmıyor bedenim artık.” Kehribar onun yüz hatlarına baktı. Düşünceleri, duyguları karmakarışık. Böylesine sevdiği ve yakın olduğu adam hakkındaki düşüncelerinden utandı. Doğruyu ve yanlış ayırt edecek durumda değildi. Beyni boşalmış, duyguları, düşünceleri belirsizliğe gömülmüştü. “Yanlış bir şey yaparsam, isteyerek olmadığını aklından çıkarma lütfen.” diye fısıldadı Cabir’e. Bilinç makinesini yeniden çalıştırmaya hazırlanan bilimadamının gözlerinin içine baktı. “Ve düşmanla karşılaştığımızda, üzerimdeki etkisini kullandığında, size ihanet etmeme izin verme.” “Kim olduğunu unutmayacaksın.” dedi bilimadamı. Duraksayıp Kehribar’a baktı. “Bazen anlamsız halüsinasyonlar ve rüyalar görebilirsin ama hepsi o kadar. Bunun beyninin oyunu olduğunu hatırlamalısın. Herşey yoluna girene kadar DestroyerM’in seni korumasına izin vermelisin.” Kehribar zavallı bir tavırla başını salladı. Son cümle hoşuna gitmemişti. Tehlike durumunda, diğerleri

savaşırken korkak gibi kaçamayacağını, DestroyerM'in içinde korunaklı bir halde beklemeyeceğini biliyordu. "İzle." diye fısıldadı Mavi. Bilinç makinesinden yansıyan görüntülere çevirdi bakışlarını. Diğerleri olup biteni gerçek zamanlı izlemişlerdi. Dakikalar önce beyninin ona oynadığı oyunu yeniden izliyordu. Makineden çıkıp atmosfere yayılan holograma göz ucuyla baktı. Kendisinin unuttuğu ayrıntılar bile ortadaydı. Olduğu yerde doğruldu ve görüntüler kesilene kadar gözlerini üzerlerinden çekmedi. "Bizi kullanmış olması olaya ayrı bir boyut katmış." dedi Korku. "Tasadüf değil." diye cevap verdi Umut. "Gelişigüzel seçmedi. Onunla diğerleri arasında engel vazifesi gördüğümüzü biliyor." "Daha ne kadar yolumuz var?" diye mırıldandı Korku. "Doğrusu kurbanlarımın ne hissettiğini anlamaya başlıyorum." "Bundan emin değilim." diye cevap verdi Cabir. "Ne kadar daha yolumuz kaldığını, aradığımızın ne olduğunu, yolun sonunda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum." Yaşlı bilimadamı Kehribar'ın gözlerine baktı, düşünceliydi. Onun iyi olduğuna kanaat getirince "Dönüyorum Gama." diye fısıldadı. Kehribar iyiydi, bundan emindi. Fakat gözlerinde önceki kurbanların gözlerinde olmayan bir donukluk vardı. Düşüncesini kendine saklamaya karar verdi. Yarım kalan işini tamamlamak için Gama'ya dönecekti. Toe ile yakından ilgilenmesi gerekiyordu. "DestroyerM madde transferine hazır ol." diyen sesi duyuldu Gama'nın ve devam etti. "Döndüğünde göreceklein seni memnun etmeyecek Cabir." Mavi büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntüyle "Toe." diye fısıldadı. Toe'nin değişimi başlamıştı. Başka ne olabilirdi ki? Cabir kaybolurken, Kehribar'a yaklaştı. Kaygısını bastırıp onunla ilgilenmeliydi. Gerginliğini belli etmemeye çalışarak Cabir'den gelecek haberi bekleme-

ye koyuldu. Gama'ya dönen Cabir, bilinci yarı kapalı Toe'nin çırpınışlarını görünce ilaçlarına davrandı. Toe'nin dönüşümü başlamıştı. Baş, kolları, bedeninin üst yarısı titreşen, durmaksızın devinen, akan nanoparçacıkların istilasına yenik düşmüştü. Ruhunun ve bedeninin acı çektiği çok belliydi. Acıyla bağırırken atomik boyuttaki metaller ağzından fırlıyordu. Cabir onu sakinleştirecek, çektiği sıkıntı ve acıyı azaltacak ilacı elinde tutarken dokunaklı manzaraya kilitlendi. İlacın Toe'ye bir faydası olmayacaktı artık. Adımlarını ona doğru hızlandırdı. Boyu, normal bedeninin iki katına ulaşan Toe haykırarak ayağa kalktı. Nanosistemin, bedeninin etrafında arı sürüleri gibi uçuşan robotlarını can havliyle kovmaya, onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Cabir'in gözleri kocaman açılmış çaresizce, ürpererek çırpınan adamı izliyordu. Mavi'nin sesi duyuldu. "Gama ben geliyorum!" "Hayır!" dedi DestroyerM. "Çok riskli." "Bekle." diye bağırdı Gama. "Henüz erken, önce ne olacağını görelim." "En ufak tehlikede Cabir'i alacağım Gama." diye bağırdı DestroyerM sert bir sesle. Toe'nin etten, kemikten, hücrelerden oluşan bedeni hızla dönüşüyor, bağırtısı, isyanı ve korkusu izleyeni dehşete düşürüyordu. Dönüşümü tamamlanınca dizlerinin üzerine yığıldı. Avuçları yerde, başı önündeydi. Metal vücudunda nanosistemin devinimi durmaksızın sürerken ellerini kaldırıp, artık nanorobotik organizmalarla dolu birer çukur olan gözlerine yaklaştırdı. Adam akıllı irileşen vücudu çaresizliğin şokunu taşıyarak ayaklandı ve Toe ellerini havaya açıp başını geri atarak korkunç bir umutsuzluk, kaybetmişlik çılgılığı koyverdi. Umut ve Korku'nun sarmaladığı gemiler, DestroyerM ve Gama, şiddetle sallandı. "Umudunu hızla yitiriyor, korkusunu azalt, çabuk ol." diye bağırdı Umut. "Yapamam."

diyen sesi duyuldu Korku'nun. "Bu benim dışımda, mani olamam, bununla başa çıkamam. Çok üzgünüm." Dönüşüm tamamlanmıştı. Toe sustu. Ellerine, vücuduna, ayaklarına baktı. İçinde bulunduğu geminin metali çukur gözlerine yüzünü yansıttı. Neye dönüştüğünü, ne olduğunu görmüştü. Durdu ve Cabir'e döndü. Olanlar gerçektir. Kimsenin, Cabir'in bile yüksek sesle dillendiremeyeceği kadar beklenmedik, korkutan, boş bir gerçeklikti. "Evlat." diye fısıldadı Cabir ona doğru birkaç yavaş adım atarak. "Korkma, yaşamın sıcaklığını kaybetme, bunu başaracak kadar güçlüsün." Toe elini kaldırıp adama durmasını ve susmasını işaret etti. Cabir durdu fakat susmadı. "Hepimiz yanındayız. Bunu hiç unutma." diye devam etti bilimadamı. Geriden Mavi'nin hıçkırıkları duyuluyordu. Bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları. Girdabın derinliklerine doğru hızla ilerliyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Koyu metal renkteki, vücudunun her hücresi atomik hareketliliğini sürdürürken konuştu Toe. Ağzının olduğu bölgedeki nanosistem parçacıkları kumun dağılıp savrulması gibi aralandı. Ekolu sesi duyuldu. "Üzgünüm." dedi. Bedenî acıları son bulsa da ruhunun acısı hissediliyordu. Bir ruhunun olduğundan şüphe duyanlar fikirlerini dillendirmediler. Cabir'in ağzı aralandı fakat Toe'nin sesi onunkini bastırdı. "Korkuyorum." dedi. "Bunun bir geri dönüşü yok, biliyorum." Şimdi Cabirle göz gözeydiler. Çok yakındılar. "Toe olduğumu hatırlıyorum. Sizin dostlarım olduğunuzu da." Sustu. Diğerleri onun ağzından çıkacakların devamını bekliyorlardı. "Beni korkutan bu ayrıntıyı unutmak." diye devam etti. Sesinin tınısı acımasızdı şimdi. "Artık sistemin bir parçasıyım ve bundan kaçabilmem imkansız. Bilincime hükmedebilmem imkansız. Ben artık o olabilirim fakat bu onun tarafında ol-

duğumu göstermez. Geçmişime ait ayrıntıları unutmamak için gösterdiğim çaba fazlasıyla acı verici. Uçurumun kenarındayım, düşsem kurtulacağım, herşey sonlanacak. Buna direniyorum.” Adamın sesi karşısındaki için yıkıcıydı. Cabir ona doğru ilerleyerek kolunu kavradı. Parçacıklar ayrılarak yaşlı adamın vücudunu sardılar. “Cabir dikkat et.” diye uyardı DestroyerM. Cabir ses vermedi. Adam hain kahkahalar atarken onun gözlerinden gözlerini çekmedi, kıpırdamadı. Adam kendini topladı. Hiç unutmaması gereken bir hatıra benliğini yeniden doldurmuşçasına silkindi. Korkunç ve şaşkındı. “Benim için yolun sonu.” dedi hırıltıyla. “Sana ve diğerlerine zarar vermeme mani ol.” “Toe.” dedi Cabir sertçe. “Bu sensin. Neye dönüşürsen dönüş sensin. Unutma. O korkunç uçurumun üzerinden düşmemeyi başaracak kadar sensin. Yeterince güçlüsün. Dayan. Bir yolu mutlaka vardır. Yanlış giden her şeyi düzeltebilmemiz için bir yöntem bulacağım.” Adam tüm atomik uzuvlarını Cabir’in üzerinden çekti. “Bana güvenme yaşlı adam.” dedi alaycı, itici ses tonuyla. “Nereye gittiğinizi biliyorum. Kimi aradığınızı. Az kaldı.” Ekolu kıkırtılar doldurdu etrafı. “Kendinizi de, dünyanızı da kurtaramayacaksınız. Sen bunu en başından beri biliyorsun. Sadece inanmak istemiyorsun.” Sustu. İnsansı bir hüzne bürünmüş gibi görünüyordu. “Korkunç gerçeklere neden inanmak istemediğimizi söyleyeyim sana. Yanılsamadan farkları yoktur. Sen de diğerleri de yanılsamanın içinde değilsiniz. En umutsuz gerçeğin parçasısınız.” “Evlat.” dedi Cabir. “Benim ırkım gerçeklere meydan okuyabilmesiyle bilinir. En acı yüzleşmeleri yaşayabiliriz, emin ol. Sona yaklaştığımızı biliyorum. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar net bir biçimde. Artık bir insan olmasan da, şu an kime aitsen, bilsinler ki

insanoğlu mutlaka bir çare bulur. Bizi yok edecek olan fitratımızı yok edemeyeceğini bilsin.” Toe çirkin kıkırtılar eşliğinde Cabir’i süzdü. “İnsanlığımın bana hatırlattığı son görevi siz eski dostlarım için yerine getireceğim. Beni bu hale getiren özgürlüğümü ve kontrolümü eline geçiremediğini anlamalı. Düşüncelerimi zapt edemeyeceğini bilmeli. Onları yönetmek yalnız benim elimde. Bu zevki ona tattırmayacağım.” “Evlat.” diye fısıldadı Cabir. “İçin rahat olsun. Sahip olduğundan çok daha fazlasını verdin.” Yaşlı gözlerindeki hüznün fark edilmesini, sesinden anlaşılmasını istemedi bilimadamı. Başını çevirdi, bir mucize için dua mırıldandı. Kehribar da diğerleri gibi tüm konuşulanları dinledi. Sessizce. Şimdi kimse konuşmuyordu. Yalnızca bekliyor, girdabın derinliklerine doğru yol alıyorlardı. “Mehmet.” diye fısıldadı Kehribar. Toe’den sonraki kurban kendisiydi. Dönüşüm başlamadan önce ne kadar zamanı kaldığını bilmeden, onun sesini tekrar duymak, hayatındaki tüm güzel anıları tekrar hatırlamak istemişti. Bir fırsatı daha olmayacağını anlamıştı. Babasını düşündü, kütüphaneyi, kitapları, yağmuru, güneşi ve katıldığı tüm savaşları. Gülümsedi. Son savaşına doğru yol alırken Toe kadar güçlü olabilmeyi diledi. Mehmet’in sesini duymak istiyordu. Kütüphanede kitaplar hakkında konuşup güldükleri zamanlardaki Mehmet’in. “Buradayım Kehribar.” dedi DestroyerM. Kehribar gözlerine hücum eden yaşları hiddetle sildi. Akmalarına izin vermeyecekti. “Sana hep basit bir hayat istediğimi söylemiş miydin?” diye sordu. “İnce çizgilerinin ardında felaketin ve mucizenin olmadığı.” “Bizden yapabileceğimizin fazlasının istenmediği bir hayat.” diye cevap verdi robot. “Evet.” diyerek güldü sultan. Kızarmış burnundan akanları silerken “Konuşmuşuz.” dedi ve ekledi.

“Sanırım artık kalbimizdekileri bırakmalıyız. Kalp ile yaşadıklarımız sıradan hayatlara ait olmalı. Şimdi daha büyük bedeller ödeyeceksek aklımızı kullanmalıyız. Çünkü bedellerin üstesinden ancak mantık gelir, onlarla ancak mantık başedebilir.” DestroyerM onun göz yaşlarını dindirecek, umutsuzluğuna son verecek bir şey söylemek istedi. Bulamadı. Ne söylerse söylesin yüzeysel kalmasından korktu. İkinci seçeneği de elemeye karar verdi. Öyle olması gerekiyordu. Acı, felaket, ızdırap sözcüklerinin sırası değildi. Uzun süredir yaşanan, zihni ve bedeni zorlayan devinim tek başına yeterliydi zaten. Böyle zamanlar hep olmaz mıydı? Bir önceki zaman dilimini mumla aratan, masumiyetimizi kaybettiğimiz. Bu yüzden yüzeyseldi ya. Zamanın, umutla birlikte yok olacağı noktada, cesareti kalkan yapmaktan başka çıkar yol yoktu. Umut giderken, arkasında bıraktığına, insanüstü bir cesaret verirdi. Alay edercesine hayat kırgınlıklarımıza boyun eğmememizi tembihlerdi. Umut’un titrediğini fark etti. Gri gözlü adam hiç olmadığı kadar tedirgindi. Adamın dokuz bilim insanını kurtardığında kendi gerçekliğinden nasıl uzaklaştığını, bilincini nasıl kaybettiğini hatırladı DestroyerM. Dinginliğini korumaya çalışsa da sonun geldiğini anladı robot. “Son bir şey.” diye düşündü. Kehribar’ın yüzünde ufak da olsa son bir gülümseme olmalıydı. Son bir huzur. İyice düşündü. “Kehribar, bunu duymanı istiyorum.” dedi usulca. “Hol, oğlum, ne dersin?” Karadelik heyecanla ve gayretle kıpırdadı. Kehribarla Mavi’nin arasına süzüldü. Olay ufkunun sınırları genişledi ve Hol büyüdü. İçinden dinleyene huzur veren bir müziğin güzel tınısı yavaş yavaş yayıldı, gittikçe güçlendi. “Bu nedir?” diye sordu Kehribar. Yaşadığı zamanın melodilerinin hiç birine benzemiyordu. İyice kulak

kesilse de sözlerini anlayamıyordu. “Senin yaşadığın zamanla benimki arasında bir yerde söylenmiş, unutulmuş, kadim bir şarkı.” diye cevap verdi Mavi ve Kehribar’ın anlayabileceği şekilde sözlerini mırıldandı. “Kaya gibi bir örümcek ağı öğleninde, kocaman boşlukla dolu bir oda.....oda oda sabırsızca....hatırladığım bir mekana³.....”

Korku, Umut’a baktı. “İyi görünmüyorsun dostum.” dedi fısıltıyla. Fıtratından farklı davranarak diğerlerini korkutmamak adına, olabildiğince sessiz konuşuyordu. Umut dermansız bakan gözlerini Korku’ya dikti. Sanki gücünün son kalıntılarını gemiyi, DestroyerM’i korumak için kullanıyor gibiydi. “Korku.” dedi usulca, az sonra yok olacakmış gibi görünüyordu. “Umudum kalmadı. Sim’i ve ufaklığı bulmalıyım.” Korku’nun telaşından acemilik akıyordu. “Yapma dostum.” dedi. “Böyle söyleme. Veda törenindeymişsin gibi konuşuyorsun.” Umut cevap veremedi. Gri gözlerini zorla açarak yarı canlı bir bakış attı Korku’ya. Korku’nun gözleri hepten ayrıldı. Huzursuzca kıpırdandı. “Adamım gittikçe flûlaşıyorsun, iyice soldun, neler oluyor sana?” “Onlar.” diye konuşmaya çabaladı Umut. Diğerlerini kast ediyordu. “Sona yaklaşıyorlar.”

Cabir, mekiğin elmas katmanlarından oluşan penceresinden şüpheyle baktı. Girdap gittikçe daralıyor ve saldırganlaşıyordu. “Sen de fark ediyor musun?” diye sordu Gama’ya. “Yaklaşıyoruz.” diye cevap verdi robot. “Dünya’nın fizik kanunlarındakinden farklı bir manyetik alana çekiliyoruz.” dedi DestroyerM. “Çok dikkatli olun.” Toe çirkin imalarla dolu bir kıkırtı çıkarttı. Parçaları ayrıldı, savruldu, birleşti. “Girdap daralıyor.” diye fısıldadı Cabir. Daha çok sesli düşünüyor, sona

yaklaştıklarını anlıyordu. Bir an kendini, diğerlerini, gezegeni nasıl bir tehlikeye attığını düşündü. Zaman artık tek bir ânı bile boşa harcanamayacak kadar azalmışken anladı. Onlar girdaba girmeseler de girdap onları, gezegeni, herşeyiyle birlikte içine almaya kararlıydı. “Yoğun, karanlık, birleşik bir parçacık bulutu... Aman Allah’ım devasa bir küme... Bu, bu...” diye kekeledi bilimadamı. Anlamıştı. “Evrenin geri kalanı.....karanlık madde.” Cabir’in son sözleri, girdabın en derininde, sonunda, iki gerçeklik arasındaki enerji sınırında yok olup gitti. DestroyerM’in son gördüğü iki şeyden biri buydu. Diğeriyse Kehribar’ın patlayan elmas katmanlarından fırlayışı ve sıkı sıkı tutunduğu Mavi’yi de ardından sürükleyişi. Umut ve Korku’nun onlarla beraber, tüm Dünya girdabın içine akarken, girdap çekiminin tersi yönünde yitip gitmeleri. Varoluşun sonlanması. Hiçlik.

- 60 -

Başka bir yerde, Dünya Gezegeni’nin dışında, aslında ona çok yakın, başka bir gerçeklikte, kuramların ve kuralların farklı yaşandığı bir gölge evrende, bilinmezlikte, belirsizlikte, yoğunlaşmış bir madde topluluğunun hemen ötesinde, bize göre karanlık, kendi içinde aydınlık, uyumla ve ahenkle varlığını sürdüren bir evrenin, bir gezegeninin, bir şehrinin içinde, bir bilim merkezinde, bir deney yapılıyordu. Evren, gezegen, şehir - gri atmosferde yitip giden, başladığı ve bittiği noktalar muamma olan şehir - bilim merkezinin matematiksel devrimde atomaltı parçacıklarına ayrışıp birleşen parçacıklarının yoğunlaşıp ayrıştığı metal alaşım binasının bir katında iki

bilimadamı ve bir denek vardı. Denek bir kadın, deney için gönüllü genç bir bilim insanıydı. Beyaz neon ışıklar saçan, beyaz bir satıh üzerinde, tüm vücuduna bağlı kablolarla, hareketsiz, uyur vaziyette yatıyordu. Kablolar akli, düşünceyi, refleksleri, hareketleri, tüm duyuları okuyan ve yönlendiren bir sisteme bağlıydı. Sistem tüm nano ekipmanlarıyla zihne, hücrelere, sinir ağlarına bağlanabiliyordu. Denek başka bir yerde, galakside, evrende tüm duyuları, düşünceleri, hisleri, duyguları, acısı, sevinci, bedeni ile yaşayabiliyordu. “Onu uyandırmalıyız, deney tamamlandı.” dedi adamlardan biri. İki bilimadamı sisteme bağlı genç kadın meslektaşlarının yanına yaklaştılar. Kadın yavaşça gözlerini açtı. Uykudan uyanır gibi görünmesine rağmen bakışları canlı, bilinçli, güçlüydü. Doğruldu ve vücuduna bağlı tüm kablolardan kurtuldu. Ayağa kalktı ve laboratuvarda giyindiği beyaz önlüğünü çıkarıp astı. Diğer iki adam sistemin ana gövdesini oluşturan makineyi ve makineye ait alet edavatı topluyorlardı. Deney mahal-
linin düzenlenmesi gerekiyordu. Yeni bir deneye başlamak ve yeni enerji kaynaklarını sağlayacak istilanın gerçekleştirilmesi için. Genç kadın beline kadar uzanan düz, kehribar rengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken derin bir nefes aldı. “Bilincimi ve bilinçaltımı tamamen temizlediniz değil mi?” diye sordu. “Tamamen temizlendi.” diye cevap verdi beyaz gömlekli adam. “Yalnızca deneyin sonuçlarını içeren raporu, değerlendirmen için yükledim. İşin bitince onu da temizleyeceğim.” “Tertemiz bir zihin.” diye mırıldandı genç kadın. “Tertemiz ve kendisiyle savaşmayan bir ruh için.” “Büyük ve derin boşluklar için.” diye devam etti bilimadamlarından biri. “Bir sonraki deney için ben gönüllüyüm.” diye ekledi. “Sen değerlendirmelerini bir an önce tamamla.” “Acele etme.”

dedi diğer adam kadının yorgun gözlerine bakarak. “Git ve sinir sistemini pohpohla. Hak etti.” Genç kadının yüzüne bir rahatlama tebessümü oturdu. Zihninde taşıdığı, kendi zihnine ait olmayan düşünceler temizlenene kadar, tüm duygu sinyallerine taviz vermesi gerekecekti. Paltosunu giyinip kehribar rengi saçlarını düzeltti. Kısa bir süre saçlarına, yüzüne bakıp düşündü. Düşüncelerini dillendirmeye, paylaşmaya niyeti yoktu. Omuzları biraz çökmüş müydü? Dudak çizgileri? Diğer iki bilimadamı çoktan işlerine dalmışlardı. Onlar günlerce burada çalışacaktı ama kendisinin, en azından bugün, dinlenmeye, düşünmeye, aklını toplayıp büyük bir kupa kahve içmeye hakkı vardı. Yarına kadar. Laboratuvardan dışarı adımını atar atmaz kendini sessiz fakat vızır vızır devinen nanosistemin içinde buldu. Sistem ayrışıp birleşerek genç kadını devasa gökdelenin en alt katına indiren bir araca dönüştü. Gözleri dalgın bekledi yolcu ve zamanı gelince sistem devinerek üzerinde yürüdüğü yola dönüştü. Etrafından insanlar gelip geçiyordu. Kendi boyutlarında, kendi medeniyetleri ve varlıkları dışındaki başka sistemlerin olduğundan bihaber, kendi sefil ve önemsiz sorunlarının içinde, ufak algılarıyla başbaşa yaşayan insanlar. “Tek bir büyük balık tüm küçük balıkları yer.” diye düşündü ve gittikçe belirginleşen, ufak parçaların bir araya gelmesiyle oluşan bir bara girdi. İnsanlar her zamankinden azdı. Buna sevindi. Dinginliğe ihtiyaç duyuyordu. Bara oturdu ve barın sahibi yaşlı adamla selemlaştı. Yıllardır tanıyordu onu. Tıpkı adamın kendisini tanıdığı gibi. Yaşlı adam büyük bir kupa kahveyi kehribar rengi saçları olan genç kadının önüne koydu. Hafifçe gülümsedi kadın, teşekkür etmek için. Sıcacık, dumanı tüten kahveyi büyük bir özlemle yudumladı. Ufacık mutlulukların verdiği huzur

nasıl bu kadar büyük oluyordu. Bakışlarını kupanın içine dikti. İnsanlar etrafında sohbet ederken, nanodünya kendi içinde devinip akıp giderken, içinde bulunduğu sistemin insanları öteki hayatlardan bihaberken ve hayat barındıran bir sonraki gezegen istila sırasını beklerken, kahvesinden bir yudum daha alıp gözlerini yumdu. Deneyle ilgili rapor hazırlamasına yardımcı olacak tüm bilgiler, ayrıntıları silinerek, beynine kaydedilmişti. Yarın tamamen unutacağı, zihninin dehlizlerinden kazınacak veriler. Pencereden dışarı baktı. Parçacıklar süzülüyor, yoğunlaşıyor, ayrışyordu. Akşam oluyordu. Sıcak kupayı ellerinin arasına alıp iyice pencereye döndü. Turuncu akşam ışığı yüzünü ve bedenini aydınlatırken, barın içindeki insanlar yalnızca gölgelerden ibaret hale gelirken hazırlayacağı raporun ana hatlarını düşündü. “Dünya Gezegeni’ne ulaştık. Bizler, Karanlık Madde’nin istilacı medeniyeti. Zayıf noktalarını belirlemek kolay oldu. Entropiyi artırdıkça savaşımlara, umutsuzluklara, para hırsıyla yanan şirketlere, gezegenlerini yok etmeleri yolunda zemin hazırladık. Tahmin ettiğimiz sonuca ulaşmak zor olmadı. Medeniyetimizin nanoparçacıkları Dünya Gezegeni’nde farklı fizik kuralları nedeniyle yok olmaya başlayınca Dünya’dan aldığımız organizma ve hücre örneklerini kopyalayıp yapaylarını ürettik. Bunun için gezegenin bilimadamlarını alıkoyduk. İnsanların içinde işbirliğimizi hevesle kabullenenler olması işimizi kolaylaştırdı. Teknolojimizi ve yapay, mekanik organizmalarımızı kullanarak robot ordular hazırladılar. Savaşa meraklı ülkelere sattılar. Her adımda işimizi kolaylaştırdılar. Sistemimizi gözlerden uzak bir alanda inşa ederek gezegenin enerjisini geri dönüşü olmayan bir şekilde kullandık. Kendi uygarlığımız ve sistemimiz için tahminlerimizin ötesinde bir

sömürü oldu bu. Gezegende kasvet ve huzursuzluk arttıkça şüphelenerek varlığımızı keşfetmek isteyenler oldu. Bağlantıyı sağladığımız ve işgalcilerimizin gezegene çıkarma yaptığı, iki medeniyeti bağlayan girdap keşfedildi. Geçide ulaşmayı başaran takım kozmik ışınlarla yok edildi. Kozmik ışınlar tüm gezegeni radyasyona boğdu. Bir karadelik tarafından kurtarıldım. Aslında son derece ufak olan, sonradan devleşen bir karadelik tarafından. Ben ve mavi saçları olan bir kadın. Birlikte karadelinin olay ufkunun sınırlarında asılı kaldık. Diğerleri karanlık madde tarafından emildi. Deneyin ve istilanın sonlandırılmasıyla gezegendeki sanal varlığım sona erdi. Mavi saçlı kadın gezegendeki bir avuç insanla birlikte hayatta kaldı. Görevimi tamamladım. Medeniyetim için iyi bir kazanç ve bizler için iyi bir tecrübe oldu. Geriye kalan tüm veriler raporumu hazırlar hazırlamaz belleğimden silinecekler.” Sunulacak raporun ana hatları bu şekildeydi. “Bu insanların sınavı ve deneyiydi. Onlar başarısız oldular. Benim kod adım Kehribar’dı.” diye düşündü genç kadın ve kahvesinin son yudumunu içerek barın çıkış kapısına ilerledi. Dışarı çıktı, parçacıkların arasında savrulan saçlarını yüzünden çekti. Sesi çok uzaklardan yankılanan bir parçanın melodisi beyninde yankılanırken batmaya hazırlanan güneşe doğru yürümeye başladı. “.....çok önceden oradaydım ben, gök çürüdü, galibiyet kanadı.....ve devam ettim okumaya, gün bitene kadar⁴.

- 61 -

“On yıl sonra.”

Laboratuvara benzer bir hastane odasında, artık kırklarına yaklaşan mavi saçlı bir kadın doktorlardan bilgi alıyordu. “İyileşme belirtileri bizi umutlandırdı.” dedi bir kadın doktor. “Birkaç güne kadar onu uyandıracacağız. Olanlardan ve süreçten ona hemen bahsetmeniz doğru olmaz. Bedeni ve ruhu bunu, şu an, kaldıracak durumda değil. Zamana ihtiyacı var.” Mavi, doktorun söylediklerini anladığına dair başını salladı. Yakında uyandırılacak olan, bedeni ve yüzü on yıl kadar yaşlanmış, uyurken huzurlu görünen kadına baktı. “İyi olacaksın Kehribar.” dedi. Yalnız kendisi duydu. Bir de hemen birkaç adım gerisinde bekleyen , Mavi dışında varlıklarından kimsenin haberi olmayan iki esrarengiz siluet. “İyi olacak.” dedi Korku. “Alışması, inanması zor olacak.” dedi Umut. “Oradan ayrılıp uzay üssünü andıran yapının geniş koridorlarından birine yöneldiler. Etrafta sade giyimli, saç kesimleri standart olan kadınlar, erkekler ve çocuklar vardı. Sessizce uzun uzun yürüdüler ve ucu bucağı görünmeyen, daire formlu bir alana çıktılar. Umut başını yukarı kaldırıp, lacivert-siyah evren boşluğunda parıldayan yıldızlara dikti gri renkli gözlerini. “Hiç umudum kalmadı.” dedi Korku’ya. “Yapma birader.” dedi Korku sıkılmış bir tavırla. Trajediden sıkıldığı çok belli oluyordu. Dostunun sıkıntısını paylaşmaya mecbur fakat süreçten yılmış, bıkmış bir ruh haliyle iç çekti. Etraftaki insanları gösterdi. “İnsanlara bak, on yıl önce bir avuç insanı buraya umutları getirdi. Ay’ın üzerinde yeni bir medeniyet kurmalarına umutları yardımcı oldu.” Umut, kozmik ışık saldırısından sonra, radyasyon felaketinden kurtul-

mayı başaran bir avuç insanı düşündü. İlk işi Meşe Palamudu Kütüphanesi'ne gitmek olmuştu. Gezegenlerini kurtarma sözünü tutamamıştı belki ama Sim ve ufaklığı kurtarmak uğruna herşeyi yapardı. Kırmızı tuğlalı duvardan hızla içeriye dalmıştı. Felakete aniden, habersizce yakalanan, cansız insan bedenlerinin arasından ilerlemişti. En arkadaki gözlerden uzak rafın ardında, pencerenin hemen dibinde birbirine sarılmış, hareketsiz, öylece duran cansız bedenlere doğru yavaşça süzüldü. Sim kollarıyla sımsıkı sarılmıştı ufaklığa. Çocuğun elindeki yıpranmış kağıt parçasının üzerinde acemice çizilmiş bir hayalet resmi vardı. Umut, yutkundu ve canını çok acıtan on yıl önceki hatırasından ayrılıp an'a döndü. Korku'nun konuşması yeniden anlam kazanmaya başlamıştı. "Bilmem dikkatini çekiyor mu ama uzmanlık alanımda iyice köreldim. Umutları yeşersin, cesaretleri kırılmasın diye kendimi iyice geri plana çektim. Bunlar iyiden iyiye şımardı, neredeyse tepemize çıkacaklar. Şunların yüzüne baksana, korkudan eser yok." Umut, Sim ve ufaklığı düşünürken başı yavaşça önüne düşmüştü. Korku dirseğiyle dürttü onu, bir tepki vermesini, ettiği teselli sözlerinin takdir edilmesini istiyordu. "Hadi biraz neşelen artık." dedi dişlerinin arasından sabrı tükenmiş bir edayla. Biraz bekledi, gözlerini Umut'tan ayırmadan onu izledi. Umut başını atmosfere kaldırınca o da başını kaldırıp evrenin karanlığında parıldayan yıldızları izledi. Umut ve Korku, birlikte, bulundukları noktaya çok yakın, grileşmiş, etrafında canlılıktan eser kalmamış, radyasyon bulutlarıyla kaplanmış gezegeni seyre daldılar. "Umut etmeyi bırakma dostum." dedi Korku gözlerini gezegenden ayırmadan. "Umut bitmez, hiç bitmez." Dünya Gezegeni'nden biri Ay'a bakacak olsa, uydunun yüzeyinde, cam kadar saydam fakat binlerce

kat daha dayanıklı elmas katmanlarından inşa edilmiş devasa yarımküreyi görebilirdi. Kürenin etrafındaki farklı bina formlarını da. Hatta Ay'a daha yaklaştıkça, saydam yarımkürenin içindeki insanları da görürdü. Hatta iyice baksa beyaz saçlı, beyaz pelerinli ve kukuletasını başından çıkarmayan, sivri tırnaklı, siyahlara bürünmüş iki gizemli silueti de görebilirdi. Karanlık maddeden çıkan kozmik ışınların yaydığı radyasyon, yıllar evvel Dünya Gezegeni'ni ölü, gri bir gezegene çevirmeseydi eğer.

- 62 -

“On yıl, üç ay önce.”

Sabahın en erken saatlerinde, Dünya'da herşey olup bitmeden çok çok önce genç bir kadın, gece yakılmış ve halâ söndürülmemiş ışıkların aydınlattığı alacakaranlığın hakimiyetindeki bir sokaktan geçiyordu. Sokağın gözlerden uzak bir köşesinde bir karartı fark etti. İki büklüm olmuş, uzun, beyaz saçları yüzünü örtmüş bir adam gördü. Adam iyi görünmüyordu. Adımlarını hızlandırıp ona yaklaştı ve sordu. “İyi misiniz?” Adam zorlukla başını kaldırdı. Bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Bitkin bir tavırla, zorla elini genç kadına uzattı. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu gri gözlerini açık tutmaya çalışarak. “Adınız nedir?” “Kütüphaneye gidiyorum.” diye kekeledi kadın. “Orada çalışıyorum. Adım Sim. Size yardım çağırmalıyım.” “Hayır.” diye fısıldadı adam. Zor konuşuyordu. “Bunu alın ve saklayın. Onu sizden geri almak için döneceğim. Benim için umut yok. Dünya ve içindekiler adına umutlarım tükendi.” Sim, adamın uzattığını

aldı. Kalın bir defterdi, bir günlüktü bu. Çok kısa bir süre, birkaç saniye, içindekilere göz attı. “İnsanoğlunun günlüğü.” dedi adam. “Kendimi yeniden bulabilmek için ona ihtiyacım olacak.” “Emanetinizi kütüphanede saklayacağım.” dedi Sim. “Geri döndüğünüzde teslim etmek üzere.” Aniden, durup dururken ortaya çıkan bir rüzgar esip dindi. Kadın kısık gözlerle rüzgarın hareketlendirdiği sokağı izledi. Dönüp adama baktı. Etrafta kimse yoktu. Emaneti kolunun altına sıkıştırdı ve gün aydınlanırken yeni yeni hareketlenmeye başlayan sokakta ilerledi.

- 63 -

Karadeliğin isminin Hol olduğunu kimse bilmiyordu. Haddinden fazla büyüktü ve uçsuz bucaksız evrende, en derinlerinde taşıdığı değerli hatıralarla birlikte, Dünya'ya ve Ay'a en yakın olabileceği bir uzay-zaman noktasında dönüyordu. Çevresindeki diğer gök cisimleriyle birlikte.

- BİTTİ -

İnsanoğlunun yıldız sistemine yayılan ve tüm sistemin hassas entropik dengesini bozan, tekinsiz, istilacı, gizemli bir nanotik medeniyeti alt etmeye çalışan; zaman nehrinde geçmişe, geleceğe ve şu ana ait kahramanların heyecan verici ve şaşırtıcı hikâyesi...

Katmanlı ve ustaca tasarlanmış bir kurgu, akıcı bir dil, zengin, hayal gücüyle bezeli, tutarlı, yaratıcı bir atmosfer, büyüleyici bir aşk hikâyesi ve farklı fizik kurallarının hakim olduğu medeniyetler...

Evren durdu, o an ne yapıyordusa bıraktı, rüzgâr hızlandı, denizler kabardı, kar kendini çekti, güneş alabildiğine parladı. Yıldızlar patladı. Astronom bilginleri, bilimadamları ve fizik alimleri, birbirlerinden habersiz, o günün tarihini defterlerine not aldı. Derler ki kimse o dakikalarda ne olduğunu anlamadı.

Başka bir yerde, Dünya Gezegeni'nin dışında, aslında ona çok yakın, başka bir gerçeklikte, kuramların ve kuralların farklı yaşandığı bir gölge evrende, bilinmezlikte, belirsizlikte, yoğunlaşmış bir madde topluluğunun hemen ötesinde, bize göre karanlık, kendi içinde aydınlık, uyumla ve ahenkle varlığını sürdüren bir evrenin, bir gezegeninin, bir şehrinin içinde, bir bilim merkezinde, bir deney yapılıyordu.

Doğal olarak hayalet ırkına mensup olduğumu düşünüyorum. Kendimden başka hayalete bugüne kadar rastlamadım. Halkımdan, ırkımdan bir şekilde ayrı düştüm belki de ve bunun nasıl olduğunu hatırlamamı engelleyen sebepler var.

ISBN 978-605-323-798-3

Cinius Yayınları

